

Liberallere Mektup: Sevgili Liberal

Editörün notu: Aşağıdaki kısa yazının orijinali (<https://revcom.us/en/dear-liberal>) revcom.us sitesinde yayınlanmıştır. Çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

Rusya'nın işlediği (gerçek) savaş suçları nedeniyle Ukrayna'daki Amerikan vekalet savaşını -evet, olan bu- desteklediklerini söyleyen, ancak İsrail'in Gazze'ye karşı yürüttüğü savaş hakkında hiçbir şey söylemeyen ve hatta bu savaşı destekleyen liberallere:

[Birleşmiş Milletler](#) rakamlarına göre, Gazze'de İsrail tarafından öldürüldüğü bildirilen kadın ve çocuk sayısının, Ukrayna'da öldürüldüğü teyit edilen kadın ve çocuk sayısından iki kat daha fazla olduğunu bilmiyor musunuz, yoksa umursamıyor musunuz?

[BM'ye göre](#) Gazze'deki su üretiminin İsrail bombardımanı nedeniyle 7 Ekim'dekinin yüzde 12'sinden daha azına düştüğünü bilmiyor musunuz, yoksa umursamıyor musunuz?

Hastanelerin ve okulların kasıtlı olarak bombalanmasının -İsrail'in gerçekleştirdiği bombalamalar- savaş suçu olduğunu ([BM'ye göre](#)) bilmiyor musunuz, yoksa umursamıyor musunuz?

Sevgili liberaller, emperyal çıkarlara uygun olduğunda ahlak ve ilkeleri savunmak ve uygun olmadığında sessizce bir kenara itmek dışında düşüncenizdeki tutarlılık nerede?

"İlkeye ilişkin önemli nokta şu ki, ilke için savaşmak kolay olmadığı zaman onun için savaşmanız gerektiğidir. İlkenin uygulandığı tek zaman, onun alakasız olduğu zaman ise ilkeye

*hiç gerek yoktur.” – Bob Avakian, “Yöntemler ve İlkeler”,
Kültür, Sanat, Bilim ve Felsefe Üzerine Gözlemler*

Tartışmak veya Tartışmamak? Bu Bir Yöntem ve İlke Sorusudur

Geçtiğimiz günlerde pek çok siyaset yorumcusu arasında Robert F. Kennedy Jr’yle aşılarda ilgili bir tartışma yapılmalı mı yapılmamalı üzerine bir tartışma vardı. Kennedy, sadece COVID aşılarının değil ama diğer pek çok aşının (uzun süredir kullanılan; ciddi ve ölümcül hastalıkları engelleyen aşılar) da sözde zararlı etkileri de dahil olmak üzere pek çok meselede irrasyonel ve yanlış olduğu kanıtlanmış şeyleri savunuyor.

Bu nedenlerden ötürü ve Kennedy’nin kendisini 2024 başkanlık yarışlarında Demokrat Parti adaylığında Biden’a rakip olarak deklare etmesiyle birlikte Kennedy Cumhuriyetçi faşistler ve diğer kaçık komplo teorisi savunucuları tarafından kabul görüyor. Kennedy’nin aşılarda ilgili iddialarının tartışmaya açmak için meşru sorunlar olduğu fikrini yaygınlaştırmaya çalıştılar (özellikle de bir çocuk doktoru ve aşı uzmanı olan Peter Hotez’i kışkırtarak Kennedy ile bir münazaraya çıkarmaya çalıştılar; Kennedy’nin iddiaları Hotez tarafından daha önce yanlışlanmıştı). Son tahlilde, aşı gibi önemli meselelerde karşıt görüşlerin karşılaşmasından zarar gelmeyeceği bunun sadece yapıcı olacağına ısrar ettiler.

Başkalarıysa böylesi bir tartışmadan pozitif hiçbir şey

gelmeyeceğini çünkü Kennedy'nin argümanlarının rasyonel bir diskurdan değil realiteyi sistematik olarak çarpıtan ve öteden beri iyi bir şekilde kanıtlanmış hakikatleri reddeden bir zeminden ilerlediğini söylediler. Kennedy ile bir münazaranın sadece bu kaçık fikirlere bir tür ''meşruluk'' havası yaratacağını söylüyorlardı.

Fikirleri, sağlamca kurumsallaşmış hakikatlere ters gelen biriyle tartışıp tartışmamak meselesi basit bir mesele olmadığı gibi ''her kalıba giren'' bir cevabı da yoktur. Bu özgül olayda Kennedy ile tartışmanın hiçbir iyiliği olmayacağı ve zararlı olacağını söyleyenler haklıdır. Neden böyle olduğunu daha iyi anlatabilmek için tanınmış bir paleontolog ve evrimsel biyolojici Stephen Jay Gould'ın on yıllar önce Hristiyan köktendincileriyle yaptığı münazaralar gösterilebilir.

Pek çok münazaradan sonra Gould kesin bir şekilde bir daha böyle tartışmalara girmeyeceğini beyan etti: Bundaki temel sebebi gerçekliği; objektif, bilimsel ve kanıta dayalı bir temelde anlamaya ulaşmakla ilgilenmeyen Hristiyan köktendincileriyle karşıt fikirler temelinde, rasyonel ve ilkeli bir yüzleşmenin mümkün olmamasıydı. Köktendincilerin hedefi ve amacı bilim karşıtı dinci fanatikliği öne çıkartmaktı ve bu temelde tartışma yürüttüler. Gould her seferinde doğal evrimin gerçekleştiğini ve gerçekleşmeye devam ettiğini, insanın bu evrimci sürecin bir sonucu olduğunu kanıtlar ve hakikatlerle gösterdiğinde Hristiyan köktendinci rakipleri argümanlarına, rasyonel bilimsel bir mantığa dayanmayan ve bu zeminde tartışılmayacak argümanlarla karşı çıkıyorlardı. ''Kutsal hakikatler'' gibi dogmatik önermeler dışında sürekli bir biçimde gerçekliğe uzaktan bile tekabül etmeyen iddialar ortaya atıyor ve Gould'un sürekli bir diğer bilim karşıtı iddiadan öbürüne atlayarak bunları kovalaması ve yanlışlamasını sağlıyorlardı. Bu durum, meseleyle bilimsel bir yaklaşımla ilgilenmeyi baltaladı.

Örneğin Hristiyan köktendincileri o zaman-ve hala- fosil

kayıtlarındaki ‘‘boşlukların’’ bir şekilde evrimin farklı türlerin ortaya çıkışında neden olamayacağını ve bu türlerin ancak tanrı tarafından yaratılmış olabileceğini ‘‘kanıtlamaya’’ çalıştılar.

Bu sav defalarca kez daha önce fosil kayıtlarındaki ‘‘boşlukların’’ türler arasındaki bağlantıları gösteren yeni fosil keşifleriyle ‘‘doldurulduğunu’’ göstererek çürütüldüğünde Hristiyan köktendinciler hemen ileri fırlayarak aslında bu yeni buluşla fosil kayıtlarında ‘‘yeni’’ boşlukların ortaya çıktığını iddia ediyorlardı!

Ardea Skybreak’in İlahi ‘‘yaradılışçılığın’’ bilim karşıtı iddialarını çürüttüğü, heyecanlandırıcı ve kıymetli bir şekilde evrim teorisini açıkladığı eserindeki gibi bu dinci köktendinciler herhangi bir şekilde gerçekten bilimsel bir yöntem uygulamadıkları gibi kendi bakış açılarını destekleyebilecek meşru bilimsel bir kanıta da sahip değildirler (Genellikle bazı taş katmanlarındaki fosillerin sırasının İncildeki Büyük Selde boğulan farklı hayvanları temsil ettiği gibi hiçbir şeye dayanmayan absürt iddialarda bulunurlar!)

Bütün bunlar Gould’u, Hristiyan köktendincilerle dürüst ve ilkeli bir tartışma yürütme konusunda pek çok samimi çabadan sonra haklı bir şekilde, böyle bir şeyin mümkün olmadığına ve bu dinci fanatiklerin böylesi bir tartışmaya ilgilerinin olmadığı gibi kapasitelerinin de olmadığı hükmüne vardırırdı. Bu tartışmalar yerine Gould, evrimle ilgili kanıta dayanan hakikatleri ve bunlara götüren bilimsel yöntemin geniş bir şekilde popülerleştirilip, yaygınlaştırılması için kayda değer bir çaba harcadı. Ve işte realiteyi çarpıtan böylesi bilim karşıtlıkları karşısında, özellikle de Robert Kennedy’nin aşılar ve diğer meselelerdeki çarpıtmaları gibi bir hayli popülerize edilen çarpıtmalara karşı yapılması gereken de budur.

Bir Zorluk: Bütün ‘‘İyi Bilinen Hakikatler’’ Aslında Doğru

Değildir

Yaradılışçılarla; ilkeli, rasyonel ve bilimsel kanıt temelli bir tartışmanın imkansız olduğunu anlamak çok da zor değildir. Ve aynı durum ''sözde bilimsel'' aslında bilim karşıtı olan Robert Kennedy'nin argümanları ve yöntemi için de doğrudur.

Ancak hem ilkesel anlamda hem de metot anlamında verili bir şeyin sırf ''kabul gören hakikat'' çerçevesinin dışında olması onun yanlış olduğu anlamına da gelmez. ''Herkesin bildiği şeyler'' her zaman doğru değildir ve ''herkesin bildiği şeylere'' yaslanmak neyin doğru olduğuna karar vermede doğru bir dayanak noktası değildir. İnsanlık tarihinin daha önceki bir noktasında ''herkes'' (veya hemen hemen herkes) şimdi bilim karşıtı olduğunu bildiğimiz şeyleri ''biliyordu'' (inanıyordu): Dünyanın düz olduğu ve güneşin dünyanın etrafında döndüğü gibi. Genel olarak doğru bilinen şeylerin yanlış olduğu daha pek çok örnek verilebilir. Doğada olduğu kadar toplumda da fenomenlerle ilgili hakikatlere varabilmenin temeli ve aracı bilimsel yöntemdir, ''geleneksel bilgelik'' değil. (Ve bilim kısa vadede bir şeyi yanlış bildiğinde de bunu anlamak ve bu hatayı düzeltmek için kullanacağımız yine bilimsel yöntemdir.)

Bir komünist olmam ve hatta bilimsel komünist teorinin daha ileri bir aşaması olan yeni komünizmi ortaya koymuş olmamdan kaynaklı olarak çürütmeyi önemli gördüğüm mesele büyük bir sürpriz değildir: Hatalı düşünmenin ve geçersiz sonuçların en parlak örneklerinden biri olan genişçe kabul gören (''herkesin bildiği şey''), sosyalist devletlerin ve komünist devrimin ortaya çıkardığı şeyin ''totaliter bir kabus'' olması. Bu iddialar Robert Kennedy'nin aşılarda ilgili iddiaları kadar doğrudurlar. Komünizmin tarihsel tecrübelerinde bazı hatalar ve sorunlar-kimi zaman ciddi ve çok ciddidir- bulunmakla beraber komünizmin tarihsel tecrübesi ile ilgili bilimsel bir şekilde yerleşen hakikat bu tecrübelerin ağırlıklı olarak hatta çok kuvvetli olarak pozitif olduğudur. Yeni komünizm temelde pozitif olan bu tecrübeleri savunurken gerçek ama

genelde tali hatalarının, negatif yönlerinin de bilimsel bir zeminde eleştirisini yapar (yeni komünizm, daha önce geliştirilmiş haliyle komünist teorinin bir devamıdır ama aynı zamanda ondan niteliksel olarak ve bazı önemli noktalarda kopar da).

Bir Tartışmanın Ne Zaman ve Nasıl Yapılacağına Yönelik Kriter

Buradaki amacım medya da dahil olmak üzere kapitalist-empyralist yöneticilerin diğer hakim kurumları aracılığıyla komünizme yönelik yapılan itham ve saldırıları çürütmeye girişmek veya sistematik bir şekilde hakikati çarpıtan anti-komünist siyasi memurlarla tamamen cahillikleriyle komünizmle ilgili çığ çarpıtmalarda bulunanları çürütmek de değildir. Bu meseleye gerçekten açık bir zihinle ve rasyonel bilimsel bir yöntemle girişmek isteyen herkes için bu anti-komünist saldırıların kanıta dayalı çürütülmesi; komünizmin tarihi başarıları, gerçek tarihine yönelik ve yeni komünizmin hedefleri, metodu ve ilkelerine yönelik benim ve diğer pek çoğunun çalışmaları revcom.us sitesinde bulunabilir.

Burada bahsetme ihtiyacı hissettiğim mesele, temel bir ilke ve önem meselesidir. Bu da, ihtilaflı konular da ve spesifik olarak da komünizm meselesinde ciddi bir tartışmaya-ciddi münazaralar da dahil- girilip girilmeyeceğine karar vermede nasıl bir yaklaşımın uygulanacağıdır.

Burada ilk olarak bakılması gereken kriter sorgulanan meselenin ciddi bir angajman ve karşıt görüşlerin çekişmesini hak edip etmediğidir. Daha sonra ise böylesi bir angajman ve çekişmenin sonucu olarak sadece tartışılan meselenin hakikatine ulaşılması değil aynı zamanda bu hakikate ulaşırlırken doğru ve zorunlu yöntemin kullanılıp kullanılmadığı meselesi öne çıkartılmalıdır. Buradaki anahtar nokta karşıt görüşü tutanların; argümanlarını kanıtlar ve hakikatler temelinde hizaya sokup sokmayacakları, bu hakikatlerin ve kanıtların; rasyonel, mantıksal çıkarımlar yoluyla realite temelinde test edip etmeyecekleri noktasında

kayda değer bir beklenti olup olmadığı ve bahsi geçen tarafın bu yöntem ve yaklaşımı geçmişte uygulayıp uygulamadığıdır. (Tabii ki, insanlar bu kriterlerin verili bir durumda karşılanıp karşılanmadığıyla ilgili hemfikir olmayabilirler. Bu durumda böylesi bir angajmana zaman ve enerji vermenin doğru olup olmayacağı ve değip değmeyeceği konusunda kendileri çıkarım yapabilirler ancak bu çıkarım da buradaki temel kriterlerin dürüstçe uygulanması yoluyla elde edilebilir.)

Bu mesele dahilinde Vietnam Savaşı zamanlarında kendi yaşadıklarımdan bazı örnekler verebilirim. 1965'lerin başlarından itibaren savaşın nedenleri ve niteliği ile ilgili ciddi araştırmalardan ve özellikle ABD'nin bu savaşta rolünü öğrendikten sonra savaşa karşı çıkan biri olarak pek çok resmi olmayan tartışmaya girdim. Bu tartışmaları gerçekleştirdiğim insanlar arasında ABD askerleri ve gazileri de bulunuyordu ki bunlarda savaşın ahlak dışı ve ABD'nin Vietnam'a uyguladığı soykırımcı savaşın Vietnam halkı için korkunç sonuçları olduğunu savunuyorlardı (savaş süresince 2 milyon Vietnamlı sivil ABD tarafından katledildi). Aynı zamanda pek çok resmi tartışmaya da girdim. Bunlar sağcı öğrenciler ve savaşı destekleyenlerleydi. Genel olarak kültürün rasyonel argümanlar sunmak için daha iletken olduğu o zamanlarda (bugünkü gibi sosyal medyada ortaya saçılan çoğunlukla kaçıkça ve temelsiz ''fikirlerin'' aksine) ABD'nin Vietnam'daki rolünü savunanlar dahi pozisyonlarını savunmak için rasyonel bir diskur kullanıp kanıt göstermeyi zorunlu görüyorlardı (her ne kadar kanıtları yanlış da olsa). Bu nedenden ötürü o dönem boyunca ve şimdi hala da böylesi insanlarla tartışmayı ve münazara etmeyi genel olarak verimli ve değerli görüyorum. Bu onları kazanma ihtimalimizden ziyade daha geniş kitlelere hakikati götürebilmekle ilgilidir (hem formel münazaralarda dinleyici kitle hem de o günlerde formel olmayan tartışmalar sırasında yanınıza gelip dinlemeye başlayan kalabalık için).

Cehalet ve Önyargı Gerçeğin Tespitinde Geçerli Bir Temel DEĞİLDİR

1960'lardaki deneyimin aksine, bugün yeni komünizmin savunucuları olan bizler, insanları bu konuda söyleyeceklerimizi ciddiye almaya ikna etme çabalarımızda çok sık hüsrana uğradık, başka bağlamlarda rasyonel, kanıta dayalı bir bilimsel yaklaşımda ısrar edecek, ancak bu yaklaşımı komünizm sorusuna uygulamayı reddedecek birkaç kişiden fazlası dahil. Bunun yerine, yaygın bir yanıt (ya da yanıtsızlık), bunu ciddi bir soru olarak göz ardı etmek ve komünizmin bir felaket olduğunu "herkesin bildiği" ve bunun "çözömlenmiş bir soru" olduğunu ve ilgilenmeye veya tartışmaya değmez bir şey olduğu şeklindeki kaçamaklara geri dönmektir.

Buna cevaben, komünizm sorusuna ve insanların yeni komünizme ciddi bir şekilde angaje olma ihtiyacına başvurarak, belirli bir konu hakkında meşgul olmanın ve tartışmaya girmenin değeri ve önemli olup olmadığını belirlemek için yukarıda bahsettiğim kriterlere geri döneceğim. Her şeyden önce, komünizm sorusu ve onun tarihsel deneyimi önemli mi? Bunun cevabı, reddedilemez bir şekilde EVET: Komünist hareket ve onun yarattığı sosyalist toplumlar, hiç kuşkusuz, Marx'ın (Engels'le beraber) "Komünist Manifestoyu" ilan etmesinden bu yana, son 175 yılın en önemli deneyimlerinden birini temsil ediyor. Yeni komünizmin savunucuları olan bizler, gerçekleri ve kanıtları sıralamaya ve gerçekleri ve kanıtları rasyonel, mantıksal akıl yürütme yoluyla gerçekliğe karşı test ederek değerlendirmeye dayalı olarak bu soru hakkında söylem ve tartışmaya girmeye istekli ve hazır mıyız? Evet-yıllar ve on yıllar boyunca yaptığımız uygulama, ısrarla uyguladığımız yaklaşımın bu olduğunu gösteriyor-ve bu yöntemi ve yaklaşımı uygulamaya devam etmeye kararlı ve hevesliyiz! Son olarak, komünizm ve onun tarihsel deneyimi hakkındaki gerçeğin ve bu konudaki gerçeğe ulaşmanın araçlarının, bu tür bir katılım ve tartışma sonucunda daha fazla sayıda insan için daha net bir şekilde gün ışığına çıkarılacağına dair makul bir beklenti var mı? Cevap bir kez daha evet.

Bunun ışığında, dünyanın durumunu ve insanlığın geleceğini

umursadığını iddia eden birinin komünizm ve onun yeni komünizmle daha da gelişmesi hakkında söyleyeceklerimizle meşgul olmayı reddetmesi için geçerli hiçbir neden olamaz. Bu ülkede ve bir bütün olarak dünyada neler olup bittiğine dair en azından temel bir anlayışa sahip bir konumda olan; düşünen, iyi bir insan, şu anda durumun son derece olumsuz bir yöne doğru ilerlediğini fark edebilmelidir, soru nesnel olarak çok keskin ve giderek acil hale gelen terimlerle soruluyor: Bunun olumlu bir alternatifi var mı? Bu koşullarda yeni komünizmin savunucuları olan bizler, tek gerçek olumlu alternatifin bu yeni komünizm tarafından temsil edilen şey olduğuna kesin olarak iknayken ve bunu gerçekler, kanıtlar ve bilimsel temelli argümanlarla savunmaya hazırken bununla ciddi bir şekilde ilgilenmeyi reddetmenin kendisi özellikle zararlı ve vicdansızcadır.

Belki de komünizm hakkında yaygın olarak yayılan dezenformasyonun etkisiyle birlikte, bazı kişilerin bu konuyu ele almayı reddetmelerinin bir nedeni de komünizm hakkında esaslı bir bilgiye sahip olmadıklarını ve bu fikirleri için sağlam bir temele sahip olmadıklarını biliyor olmalarıdır ve hakkındaki olumsuz yargılar için sağlam bir temelden yoksundurlar. Ve bazıları, komünizm hakkında girecekleri angaje bir tartışmanın onları komünizmin yaygın olarak kabul edilen, "herkes biliyor" yargısının tam olarak ne olduğunu göstereceğinden, temelde gerçekle bağdaşmayan korkunç bir iftira olduğunun anlaşılacağından; ve yeni komünizmin, bu kapitalizm-emperyalizm sistemine yönelik suçlamasında ve onun kökten farklı ve daha iyi bir dünya için hem kapsamlı hem de somut vizyonunun dünyada aktif ve acilen ele alınması ve uygulanması gereken son derece olumlu, gerçekten özgürleştirici bir şeyi temsil ettiğinin görüleceğinden ve bunun onları görünen önyargılardan vazgeçmeye zorlayacağına dair en azından gelişmemiş bir sezgiye (ve korkuya) sahip gibi görünüyorlar.

Birçok insan için bu, görünüşte uygunsuz ama aslında

özgürleştirici gerçeklerle yüzleşmeyi ve “kişinin komfor alanından çıkmasını” gerektirir. Bunun, yeni komünizmi ciddi bir şekilde ele alma konusundaki başarısızlığın ya da reddin meşru bir nedeni olmadığı ya da meşrulaştırmaması gerektiğini söylemeye gerek var mı? Komünizm hakkındaki “düz dünya” olumsuz yargılarına, özellikle yeni komünizm konusunda ciddi bir girişim olmadan geri dönmek, bu tür hükümleri geçerli kılmayacaktır. Bu tür geçersiz hükümlerin verdiği büyük zararı ortadan kaldırmayacak, aksine devam ettirilmesine katkı sağlayacaktır. Bir yandan, korkunç sömürü ve baskı ilişkilerini dayattığı, çevreyi hızla yok eden ve artan nükleer savaş tehlikesiyle bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemenliği altında, insanlığın, gerçek bir felakete doğru sürüklendiğini ve öte yandan, yeni komünizmin bu çılgınlıktan, insanlara layık bir dünya ve geleceğe giden ve insanlığın en yüksek özlemlerini ifade eden tek yolu temsil ettiği gerçeğini silemez.

Yazının orijinali için [tıklayınız.](#)

LİBERALLER...YALANCI YALANCI

Amerikan imparatorluğunun işlediği suçlar ve dünya halkları ile insanlığın varoluşu için oluşturduğu tehlikeler hakkındaki önemli gerçeklerle yüzleşmeye, bunları dile getirmeye ve başka insanlarla da bunları dile getirmek için mücadele etmekte kararlı olan Daniel Ellsberg'in onuruna.

Bir süredir dürüst liberaller bulmak için bir arayıştayım. Liberalleri (ve ilericileri), bu ülkenin egemen sınıfının tüm tarih boyunca sürekli olarak işlediği büyük ve gerçekten korkunç suçları keskin bir şekilde gün ışığına çıkaran ve bu

tür suçları gerektiren kapitalizm-emperyalizm sisteminin doğasını analiz eden, Amerikan Suç Dosyaları serisi de dahil olmak üzere revcom.us'ta yer alan materyallerle ciddi bir şekilde ilgilenmeye davet ettim. Şu zamana kadar sonuçlar bir hayli hayal kırıklığı yarattı: Bildiğim kadarıyla, çok az sayıda liberal ya da ilerici bu meydan okumayı kabul etti -en azından ciddi bir şekilde edenler. (Elbette, bu meydan okumayı kabul edecek olan dürüst liberaller ve ilericileri öğrenmek çok isterim; fakat şu anda bildiğim kadarı ile bu gerçek olmayacak, en azından olması gerektiği şekilde ve çapta gerçekleşmiyor.)

Bu, bana baş rolde Jim Carrey olan ve karakterinin belli bir süre yalan söyleyemediği *Yalancı Yalancı* filmi hakkında düşünmeme sebep oldu. Bunun sonucunda kendisi ve başkaları hakkında, kendisinin de bildiği ama gizli tuttuğu (belki de kendi bilinçaltından bile gizli tuttuğu) rahatsız edici gerçekler gün yüzüne çıkar. Aynı şey liberallerin ve ilericilerin başına gelseydi ve bu ülkenin işlediği suçları, tarihi ve gerçeği hakkında bildikleriyle (ve bilmedikleriyle) ilgili hakikatler gün yüzüne çıksa ve neler ile bilerek yüzleşmeyi reddettikleri ortaya çıksaydı, neler olacağını görmek çok ilginç olurdu.

Gerçek hayatta liberalleri ve ilericileri yalan söyleyemez hale getirecek (kendilerine de dahil olmak üzere) bir cihaz yok. Dolayısıyla her ne kadar bunun olmasını beklememeyi öğrenmiş olsam da onlara bir kez daha bu ülkenin gerçek tarihi ve doğasıyla ve bu ülkede hüküm süren ve dünyaya egemen olan kapitalizm-emperyalizm sistemiyle ve bunun derin sonuçlarıyla yüzleşmeleri için meydan okuyacağım.

Yazının orijinali için [tıklayınız.](#)

Bill Maher Hakkında: Amerikan Şovenizmi Ve Asalak Bireyselcilik Hakkında Daha Fazla Gözlem

Bill Maher Hakkında: Amerikan Şovenizmi Ve Asalak Bireyselcilik Hakkında Daha Fazla Gözlem

Bu ülkenin gerçek doğası ve tarihiyle, bu ülkede hüküm süren ve dünyaya egemen olan kapitalizm-emperyalizm sistemiyle yüzleşmeleri için insanlara yaptığım genel meydan okumaların bir parçası olarak Bill Maher'e şu meydan okumayı yapmıştım:

HEY BILL MAHER, AL SANA "SİYASETEN YANLIŞ" VE "İPTAL EDİLEMEYECEK" BİR GERÇEK: AMERİKA HARİKA DEĞİLDİR VE HİÇBİR ZAMAN DA HARİKA OLMADI, DÜNYANIN EN BÜYÜK BASKICISI VE DOĞANIN YOK EDİCİSİ OLMA DIŞINDA.

Bunu Çürütmek İçin Meydan Okumaya Cesaretin Var Mı?

Fakat bu meydan okuma yapıldığından beri, işler Bill Maher için kötünden daha da kötüye gitti.

Maher, en azından yakın geçmişinde, "havalı" takılmaya çalışan ve kendine ilerici diyen genel bir kitleye sahip olan birisi. Ancak bu ülkede ve daha da genel olarak dünyada işler gittikçe keskinleşmeye devam ettikçe, Maher gerçekte ne olduğunu ve nereye doğru gittiğini göstermeye başladı. Her ne kadar "iptal kültürü" hakkında eleştirilerini dile getirirse de -ki bu giderek artan ve daha da zıvanadan çıkan ve daha da zararlı hale gelen olay hakkında birkaç doğru noktaya değinmeden edemiyor- eleştirilerini, mümkün olan en kısa zamanda "iptal

edilmesi” gereken bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin şartlarına sıkı sıkı bağılı bir şekilde yapıyor.

Maher, sadece canavarca suç işleyen ABD emperyalizminin utanmaz ve saldırgan bir destekleyicisi değil, aynı zamanda kendisini artan bir hızda açık faşistler ve diğer kaçıklık savunucuları ile aynı yerde buluyor; örneğin hastalıkların ve pandemilerin önüne geçmek için yapılan ve güvenilirliği, etkisi ve hayati olduğu kanıtlanmış aşılara karşı çıkması (ya da “bu konu hakkında ciddi sorular ortaya koyması”)

Kendini “liberteryen” ilan eden bazı insanlar gibi, Maher de bir tür mutlak “kişisel özgürlük” savunucusu gibi gözükmemektedir -örneğin ciddi hastalıklara karşı aşılınmama “özgürlüğü” ki bu da başkalarının hakları ve refahı ile karşı karşıya gelmekte, topluma ve bir bütün olarak insanlığa gerçek anlamda zarar vermektedir.

Bu, özellikle Üçüncü Dünya’da (Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya) yüz milyonlarca kadın ve 150 milyondan fazla çocuk dahil olmak üzere dünya genelinde kelimenin tam anlamıyla milyarlarca insanın korkunç sömürsünden ve süper sömürsünden beslenen ABD emperyalizminin asalaklığına dayanan ve bu asalaklığı “besleyen” aşırı bireyciliğin bir çeşididir.

Bu asalak bireycilik kendini nasıl süslerse süslesin ve bir tür “bireysel ifade” hakkı ve “bireysel özgürlük” -korkunç sömürü ve baskının sürdürülmesine ve ziyafet çekilmesine yardımcı olma “özgürlüğü”- olarak savunursa savunsun, takdir edilecek ya da korunacak hiçbir şey yoktur.

Yazının orijinali için [tıklayınız.](#)

Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi

Bob Avakian, bu eserinde Jeffersonculuğun ideallerini analiz eder ve onun “en yüksek özlemlerini”, bu ideallerin içinden büyüdüğü, hizmet ettikleri ve hizmet etmeye devam ettikleri sömürücü ve baskıcı toplumsal ilişkilere ikna edici bir şekilde yerleştirir. Bunu yaparken, çok çeşitli bilimsel araştırmalardan yararlanır ve Jeffersoncu demokrasinin başlıca çağdaş savunucuları ile polemik yürütür.

*“Genel ve temel anlamda, komünizme ilerlemek burjuva hakkının dar ufkunun ötesine, fikirler alanı da dahil olmak üzere meta üretimi ve değişimi alanı ve bununla bağlantılı olan her şeyin ötesine geçmek anlamına gelir; bireyselliğe, bireysel vicdana, bireysel fikirlere ve bireysel yaratıcılığa ilişkin **burjuva hakkın ötesine geçmek** anlamına gelir ve bu anlama da gelmek zorundadır.”*

“Bu durum insanları bunaltmak ve keyfi olarak sınırlandırmak anlamına gelmez, aksine bu sürece daha geniş bir ifade verirken aynı zamanda bütün bunlara radikal olarak yeni ve niteliksel olarak farklı bir temelde yaklaşmak, özgürleşmek ve tarihsel sınırların ve şu an mümkün gözüken “fikirlerin serbest pazarı” ilkelerinin -ve Madison ve Jefferson’un savunusunu yaptığı- fikirlerin ve vicdanın şahsi mülkiyetin kutsal formları olduğu şeklindeki konseptin ötesine geçebilmek demektir.”

Sipariş İçin:

★ Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi – Bob Avakian – elyayinlari.com

★ Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi & Bob Avakian – kidega.com

- ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi – Bob Avakian – istanbulkitapcisi.com](http://istanbulkitapcisi.com)
 - ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi – Bob Avakian – 9786057454393 – Kitap | imge.com.tr](http://9786057454393-Kitap-Imge.com.tr)
 - ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi \(orionkitabevi.com.tr\)](http://orionkitabevi.com.tr)
 - ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi – Bkmkitap](http://Bkmkitap)
 - ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi Kitabı ve Fiyatı – Hepsiburada](http://Hepsiburada)
 - ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi – Bob Avakian | Nadir Kitap](http://Nadir-Kitap)
 - ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi Bob Avakian \(kitapmatik.com.tr\)](http://kitapmatik.com.tr)
 - ★ [Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi, Bob Avakian – kirmizikedi.com](http://kirmizikedi.com)
-

Emperyalist Asalaklık ve “Demokrasi”: Neden Pek Çok Liberal ve İlerici “Kendi” Emperyalistlerinin Utanmaz Destekçileri?

Editörün Notu: Bob Avakian’ın aşağıdaki makalesi 2 Mart 2022 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: [Imperialist Parasitism and “Democracy”: Why So Many Liberals and Progressives Are Shameless Supporters of “Their” Imperialism | revcom.us](http://revcom.us)

Rusya’nın Ukrayna’yı işgali bağlamında Amerikan liberallerinin

ve ilericilerinin Rusya'nın saldırganlığını, açık ara diğer ülkelerdeki işgaller ve diğer şiddet içeren müdahale eylemlerinin rekorunu elinde tutan bu ülkenin emperyalist egemen sınıfının ("eski güzel ABD") amaçları doğrultusunda, kendi konumları ve tutumlarıyla tamamen uyumlu bir şekilde akılsızca kınamaları durumu aslında pek de dikkate değer olmayan fakat tamamen ifşa edici ve tiksindirici bir gösteri oldu.

Rusya'nın bu emperyalist saldırganlığı elbette kınanmayı hak ediyor. Fakat özellikle de bu ülkede -ki bu tür saldırganlık eylemlerinde açık ara rekoru elinde tutmaktadır- yaşayan insanlar açısından "bizim" emperyalistlerimizin tutumlarını tekrarlamamak ve amaçlarına hizmet etmemek, bunun yerine Rusya'nın Ukrayna'yı işgaline karşı muhalefeti, "barışı" veya "ulusların kendi kaderini tayin hakkını" teşvik etmenin bir yolu olarak değil de rakip Rus emperyalistlerine karşı ABD emperyalist çıkarlarını ilerletme aracı olarak kullanan bu (ABD) emperyalistlerin amaç ve eylemlerine karşı muhalefetimizi açıkça ortaya koymak, temel bir ilke meselesidir ve derin bir önemi vardır. Dolayısıyla, bu çok önemli ilkeye uygun olarak Rusya'nın Ukrayna'yı işgaline, özellikle de bu emperyalist ülkedeki insanlar tarafından yapılacak herhangi bir muhalefete, ABD'nin sürekli olarak sürdürdüğü savaşlara ve diğer ülkelere şiddetle müdahale ettiği diğer biçimler de dahil dünyadaki rolüne karşı açık ve kesin bir tavır eşlik etmelidir.

Daha önceki bir yazımda belirttiğim gibi, ABD emperyalizmine paralel bir duruş, genellikle bu ülkenin işgalleri ve benzeri eylemlerinin farklı olduğu iddiasıyla rasyonelleştirilir; çünkü "bizim" bir "demokrasi" olduğumuz ve Rusya'nın (ya da Çin'in) yöneticileri ise anti-demokratik "otoriterler" olarak kabul edilir. (1) Türkiye gibi (NATO üyesidir) ABD'nin birkaç "müttefikinden" fazlasının kesinlikle "anti-demokratik" oldukları gerçeğini bir kenara koyalım. Ve bir de, yöneticileri karanlık çağlardaki şekliyle kadınları bastıran,

özellikle göçmen işçilerin vahşice sömürülmesini ve genel olarak vahşi baskıyı uygulayan Suudi Arabistan var, ki ABD tarafından arka çıkılması, sağlanan destek ve silahlarla Rusya'nın Ukrayna'ya çektiirdiğinden çok daha feci şekilde Yemen'deki katliam ve acılardan sorumludurlar.

ABD'nin bu "müttefiklerinin", ABD imparatorluğunun sürdürülmesi ve ABD'deki "istikrar" ile ilgili rolü, liberallerimizin ve ilericilerimizin görmezden geldiği (veya aslında cahil oldukları) bir başka durumdur.

Emperyalizm ve Onun Ekonomik Olduğu Kadar Siyasi "Ganimetleri"

Yaklaşık kırk yıl önce, *Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?* çalışmamda şunları anlattım:

"Emperyalist ülkelerdeki demokrasi platformu (olduğu gibi), ezilen ülkelerdeki faşist teröre dayanır: ABD'de burjuva demokrasisinin gerçek garantörleri anayasa alimleri ve Yüksek Mahkeme yargıçları değildir; ABD ve emperyalist ortaklarının askeri gücü tarafından desteklenen Brezilyalı işkenceciler, Güney Afrikalı polisler ve İsrailli pilotlardır; demokratik geleneğin gerçek savunucuları Batı başkentlerinin salonlarındaki portreler değil; Marcos, Mobutu ve Türkiye'den Tayvan'a, Güney Kore'den Güney Amerika'ya kadar hepsi iktidara getirilmiş ve iktidarda tutulmuş onlarca generaldir." (2)

Bugün dünya çapında ABD emperyalizminin çıkarlarına hizmet etmede ve bu ülkede burjuva demokrasisinin sürdürülmesini mümkün kılmada (aslında miadı dolduğu halde) çok önemli bir rol oynayan -40 yıl öncekiyle benzer ve bazıları farklıdır- diğer ülkelerdeki çeşitli toplu katliamcıların rolü vardır; bu ülkedeki "demokrasi platformunun" Üçüncü Dünya'nın ezilen uluslarındaki (Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya) acımasız sömürüyle birlikte faşist teröre dayandığı temel gerçekliği devam etmektedir.

Bir dizi çalışmamda ve revcom.us web sitesindeki diğer

materyallerde -buna Raymond Lotta'nın önemli makaleleri de dahildir- "emperyalist asalaklığın" ekonomik "ganimetleri" incelenmektedir: Dünya genelinde ve özellikle Üçüncü Dünya'da 150 milyondan fazla çocuk da dahil olmak üzere milyarlarca insanın yağmacı süper sömürüsü, her ne kadar bu "ganimetler" son derece eşitsiz bir şekilde paylaşılsa bile bu ülkedeki insanlar için belirli bir "yaşam standardı" ve tüketim sürecini mümkün kılmaktadır.

Ayrıca doğru olan şey -ve bundan bahsetmek önemlidir- bunun siyasi boyutudur: Bu emperyalist yağmanın, en azından emperyalist "ana ülkede" "normal zamanlarda" (bunun en önemli örneği ABD ile) belirli bir istikrar için maddi temel sağlama şeklidir. Bu göreceli istikrar, yönetici sınıfın belirli bir miktarda muhalefete ve siyasi protestoya izin vermesini mümkün kılar. Bu durum, egemen sınıfın temel çıkarlarına hizmet eden ve bunları uygulayan "yasa ve düzenin" sınırları içinde kaldığı veya en azından önemli ölçüde bu yasa ve düzeni tehdit etmediği müddetçe geçerlidir.

Aynı zamanda, "yasa ve düzeni" sorgulayan ve/veya bu sistemin emperyalist çıkarlarına bağlılığa meydan okuyan kitlesel ayaklanmalarda keskin bir şekilde gösterildiği gibi -örneğin 2020'de polis terörüne karşı kitlesel ayaklanmalar, 1960'lardaki şehir isyanları ve Vietnam savaşına karşı kitlesel muhalefet gibi- bu ülkenin yöneticileri bu tür muhalefete karşı sık sık şiddetli bir baskı ve öldürücü bir intikamla karşılık vereceklerdir. Örneğin Biden'ın memleketi olan Delaware'deki Wilmington şehri, 1960'larda Siyahilerin bastırılmasına karşı ayaklanmalar sırasında aylarca sıkıyönetim altına alınmıştır. Ayrıca Kara Panter Partisi'nin bir dizi üyesi, en belirgin olarak da Fred Hampton polis tarafından katledilmiş ve o dönemde kentsel ayaklanmalara katılan birçok Siyahi, Vietnam savaşına karşı militan kitle direnişi ve orta sınıflardan gençler ve öğrenciler arasındaki isyanlar bazı durumlarda polis ve Ulusal Muhafız birliklerinin şiddetli ve zaman zaman ölümcül tepkisine maruz kalmıştır.

Bu görelî istikrarı sağlayan “yasa ve düzenin”, Siyahilerin ve Latinoların polis tarafından düzenli olarak katledilmesini içerdîği asla unutulmamalı veya gözden kaçırılmamalıdır. 1960’tan bu yana polis tarafından öldürülen Siyahilerin sayısı, 1960’lardan önce Jim Crow ayrımcılığı ve Ku Klux Klan terörü döneminde linç edilen binlerce Siyahiden daha fazladır. Ayrıca, ABD’nin dünyadaki herhangi bir ülkeye nazaran en yüksek sayıda toplu hapis oranına sahip ülke olduğu ve özellikle Siyahilerin ve Latino halkların bu toplu hapsedilmeye maruz kaldığı göz ardı edilmemelidir.

Yine de temelde emperyalist asalaklık nedeniyle, ABD’nin 2. Dünya Savaşı sonrasında en güçlü ve müreffeh emperyalist ülke olarak ortaya çıkmasından bu yana arada geçen dönemin büyük bölümünde, bu ülkede görelî bir istikrar olmuştur. Bu durum, en azından bu muhalefet ve protestoların esasen emperyalist düzenin “kurallarına uyduğu” ölçüde muhalefet ve protestoya belirli bir düzeyde hoşgörü gösterilmesine izin vermiştir.

Aynı zamanda, “bu resmin diğeri tarafını” bir kez daha çarpıcı olarak göstermek açısından -ABD’deki bu görelî istikrarın altında yatan gerçekliğin gerçekten korkunç bir ifadesidir- daha önce de belirttiğim gibi, 2. Dünya Savaşı’nın sona ermesinden bu yana 75 yıldan biraz daha uzun bir süre içinde dünyaya kapitalizm-emperyalizm sisteminin hakim olması nedeniyle, Üçüncü Dünya’da en az 350 milyon çocuk açlık ve önlenebilir hastalıklar nedeniyle gereksiz yere yaşamını yitirmiştir; ki bu sayı ülkenin tüm nüfusundan çok daha fazladır! (3)

Bu durum, çok yoğun bir şekilde bu emperyalist ülkede görelî istikrarın mümkün olduğu **asalak temeli** ifade eder. Diğeri şeylerin yanı sıra, bu temel yönetici sınıfın bir kesiminden diğeri “gücün barışçıl bir şekilde aktarılmasını” kolaylaştırmıştır. Egemen sınıfların Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil edilen bir kesimi, “artık bu ülkedeki ‘demokratik’ kapitalist yönetimin ‘birleştirici normlarına inanmamaktadır veya bunlara bağlı hissetmemektedir.”

Cumhuriyetçi Parti hakkında bu noktanın vurgulandığı son büyük çalışmada (**“Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey”**) bu “birleştirici normların” neden artık geçmişte olduğu gibi geçerli olmadığını ve bu durumun ancak şu ya da bu türden radikal yollarla nasıl çözülebileceğini analiz ettim. Yani “ya radikal biçimde gerici olarak, canice baskıcı ve yıkıcı araçlar yoluyla ya da kökten özgürleştirici devrimci araçlar yoluyla.” (4)

Ancak burada konuşulması önemli olan şey, büyük çalkantılar zamanlarında kesintiye uğramış olsa bile bunun nasıl olduğudur. Ve bu durum şimdilerde büyük bir şekilde parçalansa da 2. Dünya Savaşı sonrası dönemde emperyalist asalaklığa dayanan bu görelî istikrar, yanılsamaları besledi ve bunları teşvik etti. Özellikle de nüfusun daha varlıklı olan ve çoğu zaman umutsuz durumdaki liberal ve ilerici kesimleri arasında bu ülkenin aslında baskı ve zulüm temelinde yönetilmediği şeklindeki yanılsamaları besledi.

Emperyalist Asalaklık ve Orta Sınıflar (Farklı Kesimleri) Üzerindeki Etkileri

Atılımlar [Breakthroughs] içinde, Karl Marx’ın *Louis Bonaparte’ın On Sekiz Brumaire*’indeki önemli içgörülerıyla ilgili aşağıdaki gözlemleri aktarmıştım:

“Gerçekten de tüm dükkancılar veya hevesli dükkancıların şampiyonlarıdır. Eğitimlerine ve bireysel konumlarına göre dünyadan cennet kadar uzakta bulunabilirler. Onları [demokratik aydınları] küçük burjuvazinin temsilcisi yapan şey, ikincilerin [dükkancıların] yaşamlarında bir türlü ötesine geçemedikleri, bu nedenle teorik açıdan sürüklenmek durumunda kaldıkları, kendi maddi çıkarlarına ve toplumsal konumlarına yönelik benzer problemler ve benzer çözümlerle pratikte sürüklenmek durumunda kaldıkları şeydir, ki demokratik aydınlar zihinlerinde işte bu sınırlarının ötesine geçememektedirler.” (5)

Küçük burjuva demokratik entelektüeller (toplumsal konumları ve yaşam tarzları şu ya da bu türden fikirler alanında çalışmaya dayanan kapitalist toplumdaki insanlar) esas olarak burjuva siyasi yelpazenin (“liberal” “sol” tarafına veya “ilerici” konuma yönelirler), “dükkan sahibi” tabakanın çoğu (veya daha geniş bir ifadeyle, küçük ölçekli üretim veya dağıtım araçlarının sahipleri) çoğu zaman sağa hatta bu yelpazenin aşırı sağına meylederler (Her ne kadar en azından bazı küçük ölçekli girişimcilerin yanı sıra “esnek ekonomideki” pek çok kişi bunun bir istisnası gibi görünse de durum böyledir). Ancak hem dükkan sahipleri (genel olarak anlaşılır) hem de demokratik aydınlar için doğru olan şey, onların kendiliğinden, kapitalist meta ilişkilerinin ve buna karşılık gelen burjuva hakkı kavramlarının daraltıcı sınırları içinde hapsolmuş olmalarıdır.

Raymond Lotta’nın önemli bir makalesinde bu konuya daha fazla ışık tutulmaktadır:

ABD orta sınıflarının spesifik bir tarihsel biçimi daralmıştır. Bu orta sınıf, 1954-1975 arasındaki dönemde büyüyüp ekonomik olarak uygun şartlarda gelişti. Bu orta sınıf, büyük çaplı endüstrilerde iyi ödemeli ve sendikalaşmış işçilerin, zanaatkarların, küçük işletme sahiplerinin, düşük seviye yöneticilerin, öğretmenler gibi kamu sektöründe maaşlı işçilerin ve üniversite ya da diğer ileri seviye diplomalar gerektirmeyen mesleklerde çalışanların temelini oluşturduğu ve bunları kapsayan bir orta sınıf idi.

Bu orta sınıf, maddi güvenlik ve bir ailenin ev sahibi olma ve “biraz servet biriktirme” yeteneğinin oluşturduğu ideolojik temelde ve kendisi ve çocukları için yukarıya doğru sosyal hareketlilik (daha çok kazanma şansı) sözleri üzerinde yükselen “Amerikan rüyası” için toplumsal bir dayanaktı. Bu orta sınıf durumunun kötüleşmesine şahit oldu. Birleştirici Amerikan rüyası efsanesinin zayıflayan kontrolünün çelişkili etkileri bulunmaktadır. Geleneksel beklentiler patlama noktasına ulaştı. Bu aynı zamanda Trump faşizminin beslendiği

temelin bir parçasıdır.

Aynı zamanda, bu yönde işlemekte olan ekonomik güçler, ABD orta sınıfının üst katmanlarının büyümesine destek oluyordu. Somut bir şekilde anlatmak gerekirse, emperyalist küreselleşme, teknolojik dönüşüm ve yükselen finansallaşma ve bununla birlikte son yıllarda IBM ve Dell gibi pek çok ABD şirketinin üretimden hizmet sektörüne evrimi yüksek gelirli “yurtiçi tedarik zinciri” hizmet sektörü mesleklerinin gelişimini kamçıladı. İşletme müdürleri, bilgisayar programcıları vb. gibi meslekler... (6)

“Geleneksel orta sınıf”, geniş anlamıyla Marx’ın “dükkan sahipleri” metaforuyla ifade ettiği şeyi temsil eder. Bunlar, daha önce de belirttiğim gibi, burjuva siyasi yelpazenin sağına, hatta aşırı sağına eğilimlidir (Ancak pek çok öğretmen ve diğer bazı kesimler arasında bunun bir istisnası vardır). “ABD orta sınıfının üst ucunda” olanlar -veya daha spesifik olarak “bilgi temelli mesleklerde” çalışanlar- genellikle bu ülkedeki orta sınıf liberalleri ve ilericileri büyük ölçüde oluşturan burjuva siyasi yelpazenin “soluna” eğilimlidir.

Ancak dikkate değer olan şey, bunun tam da burjuva siyasi yelpazenin “solu” olmasıdır. Yani, kapitalist-emperyalist sistem tarafından tanımlanan ve sınırlandırılan siyasetin “soludur” bu. Liberallerin ve ilericilerin kendiliğinden eğilimli olduğu bir durumdur. Bu yine, nihayetinde bu ülkenin kapitalist-emperyalist sisteminin asalaklığına ve dünyadaki konumuna dayanan ve onu arkasına alan bir siyasettir. Bu ülkedeki bu kadar çok liberal ve ilericinin neden “kendi” emperyalizminin utanmaz destekçileri olduğunu, ABD emperyalistlerinin başka herhangi bir ülkenin çok ötesinde bir ölçekte gerçekleştirdikleri emperyalist saldırganlıkların temsilcileri ve sözcüleri olmalarını -ve özellikle de şimdilerde neden bu kadar çok kişinin ABD emperyalist egemen sınıfının, Rus emperyalizminin Ukrayna’yı işgalindeki eylemlerini haklı bir şekilde kınama konusundaki son derece ikiyüzlü duruşuyla aynı çizgide buluşmalarını açıklamada- bu

temel belirleyici önemdedir.

Bu liberalleri ve ilericileri, ya da en azından bunların önemli bir kısmını “kendi emperyalizmlerini” desteklemekteki aşağılık duruşlarından kurtarmak, onları bu emperyalizmin gerçekte dünyada neyi temsil ettiği ve neyi yansıttığı gerçeğiyle yüzleşmeye zorlamak için şiddetli ve amansız bir ideolojik mücadele gerektirecektir. Ve bundan daha fazlası, bu sistemi devirmekten ve onun yerine kökten farklı, özgürleştirici bir sistemle değiştirmekten daha azını hedeflemeyen, esas olarak bu asalak sistemin “talihinde” çok daha az çıkarı olan, bu kapitalist-emperyalist sistem altındaki acımasız baskı koşulları altında yaşayan, dünya çapındaki yağmalardan elde edilen “ganimetlere” nazaran mevcut durumları çok daha ağır basan halk kitleleri arasında temellenecek devrimci bir hareketi -güçlü bir devrimci hareketi- öne çıkarmayı gerektirecektir.

Bütün bunlarla birlikte, bu ülkedeki ve bir bütün olarak dünyadaki durumun zaten çok yoğun ve sürekli olarak yoğunlaştığını kabul etmek ve buna göre hareket etmek çok önemlidir. Gerçekten de felaket bir şey ihtimali kendini gösteriyor, fakat aynı zamanda gerçekten özgürleştirici bir şey de var: Tam da bu ülkede, güçlü kapitalist-emperyalist baskıcıların halk kitleleri üzerindeki hakimiyetini kıracak, bu sistemin ölümcül pençesini bu ülkenin sınırlarının çok ötesinde zayıflatacak, bugün halen kapitalizm-emperyalizmin egemen olduğu bir dünyaya devrimci bir ilham verecek ve bunun içerdiği tüm dehşetler karşısında pozitif şok dalgaları gönderecek gerçek bir devrim!

Referanslar:

1)Utanmaz Amerikan Şovenizmi: ABD Emperyalizmini “Otoriteryanizm Karşıtlığı”

Maskesiyle Desteklemek | Yeni Komünizm # (yenikomunizm.com)

2)*Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?*, El Yayınları.

3)Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey’de Bahsedilen Aciliyet Işığında: Yenilenmiş Bir Mücadele | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

4)Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey: Derin Kriz, Derinleşen Bölünmeler, Yaklaşan İç Savaş Olasılığı – Ve Acilen İhtiyaç Duyulan Devrim | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

5)Breakthroughs [Atılımlar]: Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

6)1970’lerden Bugüne ABD’de Asalaklık ve Sınıfsal-Toplumsal Yeniden Düzenleme | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey’de Bahsedilen Aciliyet Işığında: Yenilenmiş Bir Mücadele

Editörün Notu: Bob Avakian’ın aşağıdaki yazısı 23 Ocak 2022 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Türkçe çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

Kaynak için bkz: A RENEWED CHALLENGE: SEARCHING FOR AN HONEST LIBERAL OR PROGRESSIVE | revcom.us

Yenilenmiş Bir Mücadele: Dürüst Liberalleri veya İlericileri Aramak

Antik Yunan’da Diogenes isimli bir filozofun, yolunu

aydınlatan bir fenerle dürüst bir insan arayarak geniş bir bölgeyi nasıl gezdiği hakkında bir hikaye vardır. Ben de bugün dürüst bir liberal veya ilerici arıyorum.

Daha spesifik olarak: Geçen sene bu ülkenin nasıl harika bir ülke olduğu konusunda anırmaya devam eden Bill Maher'e meydan okumuştum. Burada adaleti önemsediklerini söyleyen ve insanlığın karşı karşıya olduğu durum ve gelecek hakkında ciddi endişeler duyan, fakat bu ülke hakkında ("pek çok kusur olduğunu" kabul etseler bile); her halükarda içinde yaşadığımız bu sistemin "hatalarını" aşmaya çalışırken aslında korunması gerektiğini söyleyen, bu ülkeye dair özel bir şey olduğu -özellikle iyi bir şey olduğu- fikrine tutunmaya devam eden, bu sistemi devirmenin ve kökten farklı bir sistem yaratmanın gerekli olmadığı ve iyi bir fikir olmadığını savunan tüm liberaller ve ilericiler için bu meydan okumanın güncellenmiş bir versiyonunu yayınlıyorum. İşte meydan okuma.

Revcom.us web sitesine gidin ve aşağıdaki makaleleri okuyun:

*Son büyük çalışmam:

*Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey: Derin Kriz, Derinleşen Bölünmeler, Yaklaşan İç Savaş Olasılığı – Ve Acilen İhtiyaç Duyulan Devrim

*Amerikan Suçları yazı dizisi

*Raymond Lotta'nın yazdığı Cinsel Sömürünün "Endüstrileşmesi", Emperyalist Küreselleşme ve Cehenneme İniş

ve

*1970'lerden Bugüne ABD'de Asalaklık ve Sınıfsal-Toplumsal Yeniden Düzenleme

Ve şu şaşırtıcı ve korkunç gerçeğe dikkatinizi çekmeme izin verin: Dünyaya bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin hakim olması nedeniyle Üçüncü Dünya'da (Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya) her on yılda on milyonlarca çocuk açlıktan ve

önlenebilir hastalıklardan ölüyor.

Bunu daha da geniş bir perspektife oturtmak gerekirse: **20 yaşında birinin yaşamında en nihayetinde bu kapitalizm-emperyalizm sisteminde kök salan ve bu sistem tarafından dayatılan koşullar nedeniyle Üçüncü Dünya'da açlıktan ve önlenebilir hastalıklardan gereksiz yere ölen çocukların sayısı en az 100 milyondur; ve 75 yaş ve üzerindeki herkes için bu sayı 350 milyondur, yani bu ülkenin tüm nüfusundan daha fazladır!**

İşte bir kez daha meydan okuma şudur: Burada bahsettiğim eserlerde ve olgularda yakalanan gerçeklerle ciddi bir şekilde yüzleştikten sonra bunun harika bir ülke ve harika bir sistem olduğunu iddia etmeye kalkın, bu sistemin herhangi bir biçimde neden korunması gerektiğini açıklayabilecek misiniz bir bakın. Ya da eğer bunu yapamıyorsanız, bu durumda tüm bu sistemi devirmek ve kökten farklı ve çok daha iyi bir sistem ve dünya meydana getirmek için gerçek bir devrime ihtiyaç duyduğumuzun doğru olduğunu kabul edin.

Hanginiz bu meydan okumayı üstlenecek kadar dürüstsünüz ve insanlık için kaygılısınız?

Görelim bakalım.

Dogmatik Dar Milliyetçi Pozlar Değil, Yeni Komünizm Bilimine Olan İhtiyaç Üzerine

Editörün Notu: Aşağıdaki makale 27 Ağustos 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

Kaynak için bkz:

<https://revcom.us/a/662/on-the-need-for-the-new-communism-not-dogmatic-posing-en.htm>

1

Bob Avakian'ın 1 Ağustos tarihli **“Şu Anki Acil Durum, Trump/Pence Rejimini Acilen Gönderme İhtiyacı, Bu Seçimlerde Oy Vermek ve Devrim İçin Temel İhtiyaç Üzerine”** başlıklı bildirisine “Sahte Soldan” gelen saldırıya verilen yanıt

Kendini “Devrimci Marksist-Leninist-Maoist” olarak tanımlayan dogmatik Siyah milliyetçisinin Facebook postuna Noche Diaz'ın vermiş olduğu **yanıt** oldukça önemliydi. Bob Avakian'ın 1 Ağustos Bildirisine yapılan bu dogmatik saldırıya yanıt veren Noche, esas noktaları çok iyi belirtiyor. Bu dogmatiğin her iki burjuva siyasi partinin de *aslında faşist olduğu* şeklindeki iddiası daha derinlikli bir şekilde incelemeye değer – Cumhuriyetçi Parti'nin düpedüz faşistleri varken, Demokrat Parti'nin “liberal” faşistleri var (bu artık her ne anlama geliyorsa). Eğer bu doğru olsaydı, onlarca yıldır faşizm altında yaşadığımız anlamına gelirdi ve Trump/Pence rejimi özünde farklı bir şeyi temsil etmezdi.

Bunun gibi saçma iddialarda bulunan insanlar devamlı olarak kendi kafalarında meseleyle oynayıp dururlar ve gerçeklikle uğraşmazlar. Şöylesi bir düşünce dogmatiklerin tipik bir örneğidir: bilimsel bir analiz ve gerçekliğin sentezi, hareketi ve gelişimi yerine -ve halk kitlelerinin çıkarları bu temele dayanır- gerçekliğe “dini inanç kaideleri” empoze etme girişimini böylelerinde görürüz (Örneğin: koşullar ne olursa olsun asla bir burjuva politikacısına oy vermeyin gibi). Özellikle önemli risklerin söz konusu olduğu günümüzün aşırı koşullarında, bu tür bir düşünce sadece aptalca değil, aynı zamanda oldukça zararlıdır.

Mesela Obama ve Biden yönetimi sırasında gerçekten faşizm bizi

yönetiyor olsaydı -hem Cumhuriyetçi hem de Demokrat Parti yönetimleri altında on yıllardır iktidarda olan faşizmin uzantısı olarak- bu durumda Ferguson'da Mike Brown'ın polisler tarafından katledilmesini protesto eden kitlesel protestolar türünden girişimler olamazdı. Bu tür protestolar kolaylıkla yasaklanırdı. Bu tür protestoları gerçekleştirmeye yönelik herhangi bir girişim derhal ve tamamen bastırılırdı ve katılan herkes hapisaneye veya toplama kamplarına gönderilir ve belki de hızla idam edilirdi. Bu tam da Trump'ın yapmak isteyeceği türden bir şeydir ve şu anda bunu yapmak için gerçek hamleler peşinde ve rejimi -ki faşistten azı bir şey değildir- eğer gerçekten tam anlamıyla faşist iktidarını sağlamlaştırmış olsa canavarca bir ölçekte muhtemelen neler yapardı?

“Ferguson ayaklanmasında” ve bugün beyaz üstünlüğüne, polis vahşetine ve cinayetlerine karşı oldukça olumlu olan şu anki ayaklanmada, Demokrat Partili siyasetçilerinin emriyle polis (ve Ulusal Muhafız birlikleri) tarafından yapılan şiddetli bir baskı olduğu doğrudur. Bu durum, her zaman aslında bir diktatörlük altında yaşadığımız gerçeğinin bir yansımasıdır – bu da burjuvazinin (kapitalist sınıfın) diktatörlüğüdür.

Ancak, Trump/Pence rejiminden önce bu durum, burjuva demokrasisi (kapitalist sisteme dayanan, bunlara uyan ve bunun sınırları içinde kalan bir demokrasi ve halk kitlelerin kapitalist sınıfın egemenliği altında tutulduğu) bir diktatörlük olmuştur. Bu çelişkinin -diktatörlüğün dışarıdaki demokratik görünümü ile içsel özü arasındaki çelişkinin- gerçek bir anlamı bulunmaktadır. Bu durum, burjuva diktatörlüğünün biçimi “demokratik” olduğu sürece, bu demokratik kabuğu korumak için, egemen sınıfın siyasi ve yasal temsilcilerinin, belirli “sivil hak ve özgürlüklerin” olmasına izin vermesi gerektiği anlamına gelir ve bu belirli bir noktaya kadar uygulanır. En azından, basitçe ve çıplak bir şekilde bir bütün olarak toplum üzerinde kaba kuvvet uygulaması olmayan ve hükümetin icraatlarına karşı çıkma girişimlerine karşı bir “hukukun üstünlüğüne” saygı gösterme

iddiasında bulunulur.

Bazı insanların, her tür şiddetli baskının faşizme eşit olduğunu düşünmelerinin nedeni, temelde demokrasinin dış görünüşüyle kandırılmalarıdır – ve onların kafasında, “demokrasi” herhangi bir baskı ya da en azından şiddetli bir baskı olmaması gerektiği anlamına gelir. Bu durumda, böylesi bir baskı biçimi “normal zamanlarda” bile yürürlükte olduğunda bunun demokrasiden başka bir şey olduğuna inanırlar; ki bununla birlikte burjuva diktatörlüğünün uygulanması diktatörlük “demokratik” biçimi uygulasa bile belirli bir acımasız baskıyı içerir. Ancak bu halen niteliksel açıdan fiili faşist bir burjuva diktatörlüğünden farklıdır, ki bu da özünde tüm “demokrasi” iddiasını bırakan ve açık bir şiddet ve terör yoluna yönetimi sağlayan bir düzendir.

Zaman zaman, şimdi gibi zamanlarda, demokrasinin ortaya çıkışı ile diktatörlüğün özü arasındaki çelişki, burjuva egemen sınıf için çok şiddetli hale gelebilir. **Faşistler -bu dogmatik dar milliyetçinin kafasındaki gibi hayali “liberal faşistlerden” bahsetmiyoruz, şu anda iktidarda olan Trump/Pence rejiminde yoğunlaşmış olan gerçek faşistler- bu rejime karşı çıkanlara ve bu rejimin tehdit olarak gördüğü herkese karşı, muhalefete ve protestolara müsaade etme bahanesi dahi göstermeksizin, açık bir şekilde terör ve şiddete güvenerek bu çelişkiyi bariz (gizli olmayan) bir diktatörlüğe doğru hareket ederek, intikamcı ve ivedi bir şekilde çözmeye çalışırlar.**

Halk kitleleri açısından bu durumun hiçbir farkı yokmuş gibi davranmak -ve yalnızca gerçek bir devrim için bir hareket değil, baskıya ve adaletsizliğe karşı herhangi bir hareket için- bu oldukça gerçek faşistlerin iktidarını konsolide etmesi durumunu yok saymak sadece gerçeklerle teması koparmak demek değildir. Bu durum sadece bu ülkede değil, dünyadaki tüm halk kitlelerinin çıkarları açısından hayat memet meselesidir.

Bu kişiden “dogmatik sığı bir Siyah milliyetçisi” olarak söz edilmesinin nedeni, sadece Yeni Afrika Kara Panter Partisi’ne

olumlu göndermelerinden kaynaklanmıyor. Bu argüman -yani Trump/Pence rejiminin faşizmde gerçekten yeni ya da niteliksel olarak farklı hiçbir şeyin olmadığı argümanı- özellikle gerçek tehlikeyi -hem Siyahiler için, hem de tüm ezilenler için ve nihayetinde tüm insanlık için çok daha korkunç dehşetleri- inkar etmek (veya bunu hafifletmek) bu ülkedeki Siyahilere uygulanan korkunç baskıya atıfta bulunan bazı burjuva ve küçük burjuva Siyahiler arasında belirli bir bakış açısının temsil etmektedir. Bu durum, Trump/Pence rejimi tarafından ortaya konuyor ve eğer iktidarda kalırlarsa ve özellikle de kendisine yeniden seçilme “yetkisi” verilirse büyük ölçüde güçlendirilmiş bir konumları olacaktır.

Bu konu, Richard Pryor’un yaptığı bir espriyi akla getiriyor. Bazı Siyahilerin *“Nazilerden korkmuyorum, o Nazilere şunu söyleyeceğim...”* demelerinden bahseder. *“O Nazilere bir bok demeyeceksin”* şeklinde Pryor tamamlar ve devam eder, *“Muhtemelen ‘Vay canına, ne güzel çizmeleriniz varmış sizin’ diyebilirsiniz ama”*. Başka bir deyişle, hâlihazırda iktidarda olan gerçek (hayali olmayan) faşistlerin yarattığı tehlikeyi küçümseme durumu, gerçeklikle ve daha da güçlenmiş faşist yönetimin tüm gücüyle karşı karşıya kalınca, bu durum onlara korkakça bir teslimiyete yol açacaktır.

Bob Avakian’ın 1 Ağustos Bildirisinde vurguladığı gibi, bu faşist Trump/Pence rejimini iktidardan uzaklaştırmak için uygun tüm araçları kullanmak -buna kesin olarak Biden’a oy vermek de dahildir, ancak tek başına buna kesinlikle GÜVENMEMEK GEREKİR, **Trump/Pence Hemen Şimdi Gitsin!** talebi etrafında kitlelerin sürekli seferberliğine güvenmek gereklidir- faşist iktidarın tam olarak sağlamlaşmasını önlemek için, bunun içereceği daha da büyük dehşetlere ve bu kapitalizm sisteminin neden olduğu süregiden tüm vahşetlere karşı temel çözüm olarak ihtiyaç duyulan devrimi inşa edebilmek hayati ve acil bir öneme sahiptir.

Hannah Arendt'te “Otoriterlik” “Totalitarizm” ve “Özgürlük” Kavramlarının Yapılanması Üzerine Eleştirel Bir Bakış

*Editörün Notu: Aşağıdaki makale çalışmalarını Türkiye’de sürdüren yeni komünizm destekçisi bir eğitimci olan Rajko Tomas tarafından yazılmış ve web sitemize iletilmiştir. Liberal kuramın önde gelen isimlerinden Hannah Arendt’in yöntem ve yaklaşımının eleştirisi olarak da değerlendirilebilecek bu makaleyi okurlarımızın dikkatine sunarız. Ayrıca Bob Avakian’ın “**Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?**” isimli önemli çalışmasında yer alan Arendt ve totalitarizm eleştirisi için bkz: <http://yenikomunizm.com/totalitarizm-teorisi-ve-onun-siyasi-rolu/>*

Giriş

Koronavirüs pandemisinin global bir kriz şeklinde derinleşerek devam etmesi, krizi engelleme – hafifletme girişimleri sürecinde devletlerin kapsamı ve işlevine yönelik tartışmaları alevlendirmiş bulunuyor. İktidarların pandemiye karşı önlem adı altında aldıkları merkezi kararlar, bu doğrultuda yaptıkları yatırımlar, pek çok yaptırım ve doğrudan kısıtlamaları içeren olağanüstü hal uygulamaları; bireysel hak ve özgürlüklerin nerede başlayıp nerede biteceğinden emeğin hangi araçlarla nasıl örgütleneceğine, insanların tüketim alışkanlıklarının düzenlenmesinden özel alan – kamusal alan ayrımının yeniden tanımlanmasına kadar pek çok gündemin tartışılmasına vesile oldu. Özellikle Çin Halk Cumhuriyeti’nin bir süredir uygulamasını yürüttüğü insanları denetleyen ve

kategorize eden teknolojik takip-kayıt sistemleri Türkiye de dahil olmak üzere pek çok iktidarın takdirini kazanmış bulunuyor. Yoğun bir şekilde yeni denetleme ve kontrol sistemleri üzerine düşünülüyor, büyük yazılım ve teknoloji kuruluşları bu yönde bir üretimi odağına alarak kapitalist rekabette öne çıkmaya çalışıyorlar. İktidarların denetleme arzusu yalnızca güvenlik-sağlık takip boyutunu da içermiyor. Pandemi sürecinde öne çıkan başta online – uzaktan eğitim uygulamaları olmak üzere pek çok hizmet üzerinden mükemmelleştirilmeye çalışılan bu kontrolcülük durumu, şimdilik bir insanlık dramından ivedi olarak kurtulma hedefi ile uyumlu hale getirilmeye çalışılsa da, pandemi sonrası günler açısından belirli normların yerleşik hale gelebileceği ihtimalini yoğun bir şekilde içinde taşıyor. İktidarların büyük krizleri fırsata çevirme eğilimleri ve siyasal alanı tamamen belirlemeye çalışmaları yeni bir durum olmasa da, kapitalist-emperyalist sistemin kendini korumaya çalışırken bir yandan da yeniden üretme çabasının gelecek günler açısından çok ciddi sonuçları olabilir.

Devletlerin pandemiye karşı yoğunlaşan önlem ve yaptırımları, gerek liberal gerekse sosyalist düşünce çevrelerinde geleceğe projeksiyon tutabilme çabası doğrultusunda yoğun bir şekilde tartışılırken, özellikle bir kavramın öne çıktığı görülüyor: “Otoriterlik”. Bununla birlikte “totalitarizm” veya “totaliterlik” de sıklıkla bu kavramın eş anlamlısı olarak yapılan analizlere dahil ediliyor. Sınıfsal konumu ve dünyayı soyutlama biçimi her ne olursa olsun, “otoriterlik” kavramının her kesim için açıklama gücü yüksek olduğu düşünülen oldukça işlevsel bir yönü var. Bireysel hak ve özgürlüklükler çerçevesinin belirli bir siyasi erk tarafından belirlendiği her somut duruma kolaylıkla uyarlanabiliyor. Üzerinden bir örgütlenme biçimi olarak devletin yapısı ve genel olarak toplumsal üretim biçiminin özellikleri açıklanabiliyor. Bu bağlamda aksi olarak konumlandırılan özgürlüklerin gerçekte ne olup ne olmadığı üzerine de belirli bir çerçeve çizilebiliyor. Ayrıca bu kavram, hukuktan siyasete felsefeden psikolojiye

kadar geniş bir yelpazede kullanılıyor. Adeta disiplinleri birbirine bağlayabilen, çekim gücü kuvvetli özel bir kavram “otoriterlik”. Düşünce tarihi içerisinde oldukça eski bir geçmişle olmakla beraber, kavramın geçtiğimiz yüz yıllık süreçte bu derece öne çıkmasında felsefe dünyasından bir isim özellikle dikkat çekiyor: Hannah Arendt. Bu makale Hannah Arendt’teki “otoriterlik” kavramı başta olmak üzere “tiranlık” ve “totalitarizm” kavramlarının yapılanmasındaki mantığı serimlemeye çalışacak ve bu insanın yine Arendt’in kendi “özgürlük” kavrayışıyla problemleri ilişkisini ele alacaktır.

Arendt’te Problemleri Otoriterlik ve Özgürlük Dikotomisi Üzerine

Yirminci yüzyılın öne çıkan liberal felsefecilerinden Hannah Arendt’in otorite kavramına yönelik temel düşünceleri ve tanımlamaları ağırlıklı olarak *Geçmişle Gelecek Arasında – Siyasi Düşünce Konulu Sekiz Deneme* [1] başlıklı çalışmasında yer almaktadır. Bu çalışma 1961 döneminde basılmıştır. Yayınlandığı dönemin atmosferini – tarihsel bağlamını iki önemli dinamiğin belirlediği belirtilebilir. Bunlardan ilki, İkinci Dünya Savaşı’nın kaybedeni faşist devletlerin -esas olarak Hitler Almanyası, Mussolini İtalyası, Hirohito Japonyası ve bu blokun destekçilerinin- savaşın kazananlarından ABD emperyalizmiyle ilişki içerisinde, yeniden yapılanan kapitalist-emperyalist sistemdeki rollerinin düzenlenmesi sürecidir. Diğer dinamik ise savaşın bir diğer kazananı olan Sovyetler Birliği’nde, Stalin’in ölümü ardından komünist parti ve devlet mekanizmalarını ele geçiren revizyonistlerin Marksizm-Leninizm’in tanımladığı komünizm hedefi ve ilkelerinden açık bir şekilde vazgeçmesi ve revizyonist politikalarını kendi güdümündeki devletlere kabul ettirmesi sürecidir. Böylesi önemli fenomenlerin gölgesi altında bulunan bir dönem, özellikle Batı liberal düşünce çevresinde ve Marksizm ile etkileşimi bulunan çeşitli kesimlerde yaşanan tarihsel gelişmelere yönelik yoğun bir kavramsallaştırma ve analiz sürecini gündeme getirecektir.

Burjuva liberal düşünce çerçevesine göre içinden geçilen bu dönem; dünya savaşlarının, sancılı toplumsal devrimlerin ve sonrasında kurulan diktatörlükler ve totaliter olarak tanımlanan rejimlerin yoğunlaştığı karanlık bir evredir. Süreç her açıdan bir insanlık dramıdır. Burjuva egemen sınıfların sözcülerine göre; gerçekçi olmayan uzak hedefler koyan ve belirlenmiş bu hedefler doğrultusunda insan topluluklarını dönüştürmeye çalışan tüm ideolojiler aslında iflas etmiştir. Bu trajik dönüştürme projeleri ve ideolojik özne derhal aşılmalı ve yeniden bir özgürleşme siyasetinin yer alacağı (tercihen klasik siyasetin bir kenara çekileceği veya bireylerin özgürlüğüne tamamen yol vermeyi öğreneceği) yeni biçimler bulunmalıdır. Özetle rasyonalizm – normatiflik kısıkcısıyla sürekli olarak bireyleri belirleyen, bireylerin istediği gibi davranma ve düşünme serbestisini baskılayan, insanları elitlerin bir oyuncağına dönüşen ideolojiler ve bunun en güçlü, merkezi ve sistemli dağıtıcısı durumda olan iktidar modelleri mutlaka sorgulanmalı ve değiştirilmelidir. Hannah Arendt'in otoriterlik, totalitarizm ve özgürlük üzerine analizleri işte böylesi bir dönemde ve bu eğilimlerin öne çıktığı bir atmosferde tarihsel olguların sentezine dayanan bir mantık izlediği için liberal söylemin önemli müdahalelerinden biri olarak tarih sahnesine çıkar. Arendt'in analizlerinin bu kadar popüler hale gelmesinde Nazizmin mağduru olan bir Yahudi olmasının, Marburg Üniversitesi evresinde Martin Heidegger ile yaşadığı fırtınalı aşkın, felsefe tarihinde kuramları ile öne çıkmış ancak bir avuç kadın filozofun bulunması gerçeğinin veya ABD günlerinde yoğun bir antikomünist propagandanın bilinçli bir öznesi olması gibi pek çok destekleyici dinamik bulunsa da, şüphesiz masaya yoğun bir siyaset, din ve felsefe tarihi ile gelmesinin ve açıklamalarını bu malzemedan belirli bir mantık ve kronolojide temellendirme çabasının belirleyici bir yönü bulunmaktadır. Fakat bu kısım Arendt'in aynı zamanda en zayıf yanını oluşturur. Bu malzemenin içinde insan düşünce ve davranışının verili bir toplumsal örgütlenmede iktisadi unsurla yani üretim ve bölüşüm ilişkileriyle -ve bu ilişkiler zemininde yapılanan

toplumsal sınıflarla- olan dinamik bağlarının çok zayıf bir şekilde bulunması, hatta hiç yer almamasının, ayrıca yöntemsel açıdan dünya tarihine diyalektik ve materyalist bir yöntemle yaklaşılmamasının çarpıcı sınırlılıkları bulunmaktadır. Bu sınırlılıklar detaylı betimlemeleri ve özdeşleştirmeleri spekülatif ve zayıf kılmaktadır. Özellikle de, çözüm noktasında burjuva felsefecilerin artık kanıksanan ve usandırıcı “benden bu kadar gerisi size kalmış” tavırları ile sahneden hızla çıkıp fildişi kulelerine dönmeleri şeklinde klasikleşmiş bir kapanışı sunmaktadır.

Arendt’in problemlili dikotomisini anlayabilmek için -yani bir tarafa baş kötü totaliterlik kavramını diğer tarafa kendi özgürlük kavrayışını koyması ve bu ikilik içinde okuru kendi çözümüne yöneltmesi- öncelikle otorite, tiranlık ve totaliterlik kavramları arasında izlediği ayrımı kavrayabilmek gerekir. Çokça karıştırılan ve birbirinin yerine kullanılan bu kavramların ayrıştırılması Arendt’in çalışmasının özgün yönlerinden biri olarak belirir.

Arendt’e göre yirminci yüzyılın ortalarında gelinen aşamada otorite üzerine modellemeler esas olarak inandırıcılığını yitirmiştir ve siyasal gelişmeler, sekülerliğin gelişimi, Aydınlanma döneminin etkisi ve şüphenin öne çıkması ile otorite, din ve gelenek büyük oranda egemen konumlarını yitirmeye başlamıştır.[2] Hatta, bireyin doğuştan itibaren ve özellikle de çocukluk evresindeki yetiştirilme süreçlerinde eğitim vasıtası ile yönlendirilip biçimlendirildiği bir bakıma “uygarlığın rayına oturtulduğu” yaygın otorite türü de Arendt’e göre etkisini yitirmektedir. Çünkü şüphe ön plana çıkmıştır ve bütün dini, geleneksel ve otoriter ilişkiler sorgulanmaktadır. Bu aynı zamanda, gerek teorik gerekse pratik açıdan otoritenin gerçekten ne olduğunu bilme durumunu oldukça zor ve karmaşık bir mesele haline gelmiştir. Arendt, bu karmaşanın nedenleri arasında öne çıkan iki teorinin belirleyici olduğunu belirtir. İlki aynı bağlamda madalyonun iki yönü şeklinde düşünülebilecek liberal ve muhafazakar

teorilerdir.[3]

Liberal teoriler özgürlüklerin gelişimini engelleyen her durumu reaksiyoner bulur ve o noktada artık otoriterliğin, tiranlığın veya totaliter rejimin hiçbir ayrımı kalmaz. Hatta iktidarlar dahi rahatlıkla şiddet ile eşitlenir. Şiddet ise hiç olmaması gereken bir kavrama yani otoriteye dahil edilir. Böylesi bir daraltılmış veya genişletilmiş bir kriterle sürece yaklaşım, otoriter rejimler, tiranlık veya diktatörlük ve çeşitli koşullandırma kitle denetimi teknikleri ile insanın “kendiliğindenliğini” ortadan kaldıran totaliter rejimler arasındaki ilkesel ayrımları görmezden gelmeyi getirmektedir.[4] Arendt’e göre liberal yazarların genel eğilimi, her tür iktidarın bir bozulma olmasının kabulüne dayanmaktadır. Bu da ayrım yapmayı ortadan kaldırmakta, bir bakıma özgürlük konusunun farklı iktidar türleri arasındaki farklı durumlarda ne şekilde kendini gösterdiğini keşfetmeyi gereksizleştirmektedir. Oysa ki tiranlığı, otoriter yönetimden ayıran en önemli fark, ilkinde doğrudan yönetici kişinin kendi çıkarı ve sınırsız keyfi isteği belirleyiciyken, ikincisinde yasalarla sınırlanmışlık durumunun bulunmasıdır. Otoriter yönetimlerde otoritenin kaynağı olarak, mevcut iktidarın kendi gücünü ve genel olarak siyasal alanı aşan bir dış güç olarak da düşünülebilir. Böylesi bir meşruluk iktidar üzerinde sınırlandırıcı da olabilir. Muhafazakar teori ise otoritenin yıkımı ile totaliterliğin oluşacağını düşünür ve önemli ayrım noktalarını o da gözden geçirir. Bir diğer teori ise işlevselciliktir. Bu yaklaşıma göre de eğer aynı işlevi görüyorsa, toplum ve kişiler üzerinde benzer sosyal, psikolojik veya siyasi fonksiyonları yerine getiriyorsa, liberal teoriler de muhafazakar teoriler de özünde aynıdır ve bir ayrım yapmaya gerek yoktur. Hatta bu anlayışa göre, işlevleri aynı olduktan sonra, din ile ateizm veya din ile komünizm de rahatlıkla birbirinin yerini ikame edebilir.[5] Arendt bu teorilerin ve savunucularının otorite kavramının ne olduğunu anlaşılmaz hale getirdiğini düşünür. Arendt için Batı siyasal düşüncesindeki kullanımı ile özel bir kavram olan

otoriteyi bu açıdan gelişimi, kullanılış şekli ve tarihsel süreç boyunca işlevleri bağlamında tanımlayabilmek önem kazanmaktadır.

Temel Bazı Farklar Üzerine

Arendt; kavramını somutlaştırmak açısından, otoriterliği bir piramit imgesi ile birlikte düşünür. Otoriter yönetim biçimlerinde, iktidarın kullanımının meşrulaştırılmasının kaynağını dışarıdan aldığıнын altını çizer. Bu kaynağını dışardan alan ve iktidarın bulunduğu piramit yapısının zirvesi, gücü alt katmanlara indikçe azalan bir iç içe geçmişlik durumu ile belirlenir. Piramidin tepesi otoritenin aşkın kaynağını oluşturan odak noktasıdır. Bu aşkınlığın kaynağı, insan yapımı olmayan bir doğa yasası veya Tanrı buyruğudur. Burada öne çıkan amaçlardan biri gönüllü bir itaati sağlamaktır. Piramidin zirvesi ve ötesindeki odak noktası yeryüzü yaşamının hiyerarşisi karşısında, belirlenmiş bir eşitliğin referansını oluşturur. Ancak otoriter yapısı ile bu hiyerarşik katmanlar biçimindeki yapıda, eşitsizlik ve ayrım her yerde fazlası ile bulunmaktadır. Arendt bugünkü otorite kavramımızın Platoncu düşünceden etkilendiğini ve özellikle siyaset ile filozof arasındaki gerilimin tahakkümün oluşmasında belirleyici olduğunu belirtir.[6]

Tiranlıkta ise bir çeşit eşitlik durumu söz konusudur. Herkesi egemenliği altına alan, siyasal alandaki serbestliği yok eden ve konumunu zor gücü ile korumayı sürdüren tiran, egemenlik altına alınanlar arasında iktidara ulaşamama açısından bir çeşit eşitlik yaratır. Bu kez piramidin tepesi zor güçlerinin desteği ile tepede tutulmaktadır.

Arendt totaliter yapıyı ise -ki burada Arendt'in açıkça aklında olan ve oklarını çevirdiği model, komünist bir toplum yolunda yeni bir devlet modeli olarak proleterya diktatörlüğünü uygulayan sosyalist ülkelerdir- bir soğan imgesi ile açıklar. Soğanın merkezinde rejimin lideri bulunur. Çevredeki bölgeler ise parti bürokrasisi, meslek kuruluşları,

elit yapılar, polis grupları gibi yapılanmalardan oluşur. Birbirleriyle ilişkileri dış cephe ve merkez, dış dünya ve radikal aşırılık şeklinde bulunur. Sistem, bu yapılanmaların normal dünyadan farklı ve daha üstün olduğu bilincine dayanır. Dış katmanlarda bulunan sempatizanlar içlerdeki parti mensuplarını çevreler. Böylece hem lider için dış dünyanın olgusallığı bertaraf edilir, çünkü dış dünyaya en yakın katmanlar bizzat dış dünya haline gelir, hem de iç katmanlar kendi radikal konumlarını her seferinde dışarıya karşı perçinlemiş olurlar.

Bu kısmı özetlemek gerekirse, Arendt, otorite, tiranlık ve totalitarizmi 3 farklı imgenin (şeklin) yardımı ile betimler. Otorite ve tiranlık için piramidi kullanır. Otorite, piramidin tepesinde bulunan ve iktidarın gücünü genelde aşkın bir kaynaktan aldığı bir modelleme içinde piramidin alt katmanlarına doğru gücün azalarak dağıldığı ancak tüm bu katmanların bu aşkın kaynağa bağlı olduğu, aşkın gücün bu katmanlara sızdığı bir eşitsizlik durumu ile betimlenir. Tiranlık veya diktatörlükte ise bu kez piramidin zirvesindeki tiran, tamamen düzlenmiş bir alt katmanlar üzerinde korumalı bir şekilde durmaktadır. Bu düzlenen alt katmanlar iktidara erişim haklarının bulunmaması temelinde eşitlenmişlerdir. Totaliter sistemde ise Arendt soğan örneğini verir. Soğanın merkezinde lider bulunur, dış çeperler ise parti üyeleri, bürokrasi, uzmanlar olarak ayrılırlar ve en dış çeperde ise genelde fikir açısından liderden farklı olmayan görece daha az yoğunlukta siyasi cephe oluşumları bulunur. Bu yapı dış dünyanın olgusallığından kendini soyutlamıştır ve bu soyutlama işlemi radikalleşmeyi meşrulaştırmaktadır.

Arendt'in otorite modelinde, otoriter sistem, kamusal alandaki işleyişi ve siyaset yönetimini sağlayacak, emir komuta zincirini salt bir şiddet ve güç ilişkisinden veya bir açıklama kaynaklı uygunluktan bağımsız bir şekilde sağlayacak bir işleyiş biçimi olarak kendini gösterir. Arendt, bu yöndeki arayışların Platon'un çalışmalarında mevcut olduğunu bildirir.

Gerek filozof-kral tasarısı gerekse, mağara alegorisi ve farkına varılan hakikatin, en iyinin en güzelin ideasından pay almanın yani aklın kamusal – beşeri alandaki yönetici rolü böylesi bir otorite arayışının girişimleri olarak düşünülür. Bu işleyişin sürdürülmesi açısından Platon bazı koşullar da belirler ve son aşamada devreye ödöl cezayı, temel olarak da cehennemi yani *Hades*'i alır. Ancak bu beşeri alanda yaşamaya alışmış çoğunluk ile şaşırarak ve sorgulayarak hakikatin farkına varmaya başlayan, bunu incelemek üzere harekete geçen ve bir adım ötesinde bunları beşeri alana aktarmaya çalışarak burada bir otorite kurmaya çalışan kesimler arasındaki çelişkili durum Arendt'e göre tam da bütün siyasal düşünce geleneği üzerinde belirleyici olacaktır. Düşüncenin eylemlere ilkeler koyması ve insanların yaşam tarzı üzerinde bu ilkeleri belirlenmiş eylemlerin yönlendiriciliği otoritenin herhangi bir şiddet, zor gücü veya başka bir argümana gerek kalmadan doğal bir emir-komuta mantığı içindeki işleyiş mekanizması kavramın öne çıkan özelliğidir. Platon'un ideaları siyasallaştırmasının Arendt'te göre bir sonucu da felsefi aklın beşeri alandan bağımsızlaşarak ön plana çıkmasıdır.

Roma Modeli Vurgusu

Arendt'te Roma'nın durumu, belirli açılardan Yunan düşünce geleneğinin devamlılığı kadar belirli açılardan da yenilenmeleri barındırır. En büyük farklılıkların başında kutsal kurucu kent pathosu gelmektedir. Bu toprağa bağlılığa verilen değer ve önem kadar, kutsallaştırılmış bir kuruluş öyküsünün ve geleneğin sonraki kuşakları ve siyasal kamusal yaşamı belirlemesi anlamına gelmektedir. Mitolojik – ilahi bir yönü bulunan Roma kentinin kutsal kuruluşu bu sayede din ve gelenek üçlüsünün Roma'da en başından itibaren özdeşleşmesine ve egemen olmasını kolaylaştıracaktır. Bunun bir uzantısı da, toplumda, Aristoteles'e belirli açılardan benzer şekilde deneyimli olan yaşlıların, senatonun ve *patresin* yani babaları otoritenin temsilcileri olarak öne çıkmalarıdır. Roma'da yaşayan kişilerin bu otoriteleri, hayatta olmayan geçmiş

dönemdekilerin otoritelerinden kaynaklanır. Bu kuruluş pathosunun temelini oluşturan özdeşleşmiş durumdaki geleneğin ve dinin belirleyici rolünü gösterir. Arendt'e göre otoriteyi tanımlarken başvurulanan piramidinin zirvesinin nasıl değişiklik gösterdiğini anlamak durumu somutlaştırır ve açık hale getirir. Piramidin zirvesi bu kez aşkın bir kaynağa gökyüzüne değil de, sanki bir yönüyle dünyevi bir geçmişin köklerine doğru uzanır durumdadır. Roma'da öne çıkan bu kurucu ilkenin yol göstericiliği paradigması, imparatorluğun çözüldüğü ve Katolik Kilisesinin otoriteyi ele aldığı süreçte de devamlılık sağlayacaktır. Arendt'e göre tek başına olmasa da, geleneğin ve kuruluşun öneminin taşınması ve böylesi bir mirasın aktarılmasında "aklın tahtı hafızadır" sözüyle de bilinen Augustinus gibi bir filozofun da büyük etkisi bulunmaktadır.

Roma sonrası, kilisenin egemenliğini kurarken iktidarı bu dünyaya bırakıp (prensler) otoriteyi sahiplenmesi (kaynağı Tanrıdan) türünden bir ayrıma gitmesi, esas olarak Roma'da benimsenen ancak imparatorluk evresinde bozulan bir işleyiş şeklidir. Kilise, Roma'dan hem kuruluş geleneğini bu kez İsa ve vaftizcilerini gelecek üzerinde belirleyeciliği ile çekerken, Platon'un idealarından da aşkın bir kaynağın belirlediği ahlaki iyinin ölçülerini çeker ve bu iki önemli unsur sentezler. Arendt'e göre Platon'un tasvirleri ile başlayan ve sonrasında özellikle Katolik Kilisesi ve genel olarak Hristiyanlık ile siyasal açıdan bir araca dönüşmeye başlayan cehennem temelli ceza mekanizması, otoritenin işleyişine şiddet unsurunun karıştırılmasına giden bir seyrin içinde yer almıştır. Ceza mekanizması olarak cehennemin ve kilisenin siyasal kamusal alana girmesi beraberinde şiddet unsurunu da taşır. Sekülerliğe karşı dini dogmatizmin kendini savunmak için başvurduğu bu araç hızla siyasallaşmış ve kamusal yaşam içinde de yer alarak modern çağa kadar etkisini sürdürmüştür. Arendt'e göre modern çağ devrimleri olarak kabul edilebilecek tarihsel gelişmelerde de, şiddet, din, gelenek ve otorite içinden miras alınacaktır.

Arendt nihayetinde sözü modern çağ devrimlerine getirir. Ve tahmin edileceği üzere esas derdi bir kez daha tarihin seyrini değiştiren radikal toplumsal devrimlerin aslında geçmişin uzantısından başka bir şey olmadığını ispatlamaktır. Arendt tepeden baktığı ve küçümsediği bu devrimlerin imkansızlığını ve potansiyel zararlarını geçmişle karşılaştırarak kurmaya çalışır. Toplumsal devrimlerin kuşaktan kuşağa aktarılan bir şiddet mirası veya arzusundan değil, verili bir ölçekteki belirli bir üretim tarzı ve bununla uzlaşmaz bir karşıtlık içine giren üretim ilişkileri arasındaki temel çelişkiden kaynaklandığı noktasını es geçen, bu devrimlerin ancak önlerine çıkan sorunları çözebilecek dinamiklere o verili koşullarda sahip olduğunu görmezden gelen Arendt, her kapıyı açacak “geçmişten miras alınmışlık” “geçmişin gölgesi” metaforları tarafından kuşatılmış bir tarih anlayışı içinde felsefe yapmaya çalışır. Bu bakış açısı toplumların ancak sorunlarını devrimlerle çözerek ileri atılımlar yaptığını ve bu şekilde yeni ilişkiler kurarak geliştikleri şeklindeki materyalist anlayışı reddederek tarihte büyük suçlular arayan yavan bir idealizme tekabül etmektedir.

Arendt’in faturayı kestiği büyük suçluları, ne yapılırsa yapılsın kaçınmanın imkansız olduğu geçmişten gelen “bozucu ve yıkıcı şiddet” ve “kurucu otoritenin gölgesinde” kalmadır. Örneğin Arendt’e göre modern çağ devrimlerinde zamanla kaybolan Roma’nın kuruluş pathosunun verdiği bir ilham bulunmaktadır. Hatta Machiavelli’nin dağınık durumda olan ve kilisenin ağır baskısı altında bulunan İtalya’nın yeniden birleşmesi için geliştirdiği siyasal insan vasfı olan *virtu* ve bunu sunan, ortaya koyan *fortuna* gibi kavramlaştırmalar dahi aslında bu Roma’daki kuruluş pathosunun verili bir zamandaki uygulanış sürecinde (İtalyan ulusunun birleşerek kuruluşu) ortaya çıkmışlardır. Arendt, Machiavelli’nin, Robespierre’in ve diğer devrimlerde öne çıkan siyasi liderlerin şiddeti meşrulaştıran söylem ve uygulamalarına alternatif olarak; Avrupa’daki bu gelişmelerden uzak olan ABD’deki kurucu babaların ve ilk anayasacıların girişimlerini belirtir ki, bu

da Arendt'in aslında hiç de iyi bir tarihçi olmadığıнын somut örneklerinden biri olarak düşünölmelidir. Roma tarihi üzerine yürüttüğü kronolojik kıvraklığını konu ABD tarihine gelince gösteremeyen Arent'e göre ABD'nin anayasacıları şiddet meselesini en baştan çözmüşlerdir. Ödöl cezayı ahlakın temeli olarak alan bu anayasacılar Arendt'e göre şiddet unsuruna başvurmadıkları ve kurdukları siyasi kurumlarla Roma'nın ruhuna daha yakındırlar... Oysa gerçeklerin böylesi bir tespitle alakası yoktur. DKP ABD Başkanı Bob Avakian, *Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi* [7] çalışmasında şu önemli tespiti vurgular:

"ABD'nin tarihsel gelişiminde yalnızca kölelik büyük bir rol oynamamıştır, ABD'nin bugün sahip olduğı zenginlik ve güç, koşulları kölelerden güç bela iyi olan yüz milyonlarca ve son kertede milyarlarca insanı ağına düşüren dünya çapında bir emperyalist sömürüye dayanmaktadır. Şimdi, eğer bu tespit uç veya abartılı bir iddia olarak görünüyorsa, Üçüncü Dünya'daki çok ama çok erken yaşlardan itibaren -tıpkı ABD'de güneydeki plantasyonlarda bulunan kölelerin "ne gündüzümüz gündüz, ne gecemiz gece" demesine benzer şekilde- fiziksel açıdan tükenene kadar senenin neredeyse her günü çalışan on milyonlarca çocuğun durumunu bir düşünün... Bunlar bariz bir köleliğe oldukça benzer koşullardır... Buna kadınlara yönelik bariz cinsel tacizler ve diğler pek çok aşağılamalar da dahildir. Bütün bunlar, şu an hepsinin tepesinde ABD emperyalizminin bulunduğı emperyalist sistemin dayandığı temellerdir."

"... Kölelik olmadan bugün bildiğimiz Amerika Birleşik Devletleri de olmazdı. Bu yalın ve temel bir hakikattir."

İdealist Tarih Anlayışı ve Problemlili Bir Felsefi Soruşturma Yöntemi

Arendt'in tarihsel olgulara yaklaşımı geçmişle bugün arasında anahtar nitelikte tutarlılıklar, benzerlikler ve istikrar bulabilmek üzerinedir. Materyalist tarih anlayışındaki

zayıflık ve tarihte iktisadi unsurun rolünü hemen hiç hesaba katmaması bu benzerlikleri son kertede ancak güzel edebi metinlere dönüştürür. Oysa felsefenin en önemli sorumluluklarından biri doğru soruları sorabilmek, fenomenlerin çelişkili yapılarını olduğu gibi ortaya koyabilmek ve bir adım ötesinde geleceğe yönelik doğru bir projeksiyon tutarak çözüm önerileri getirebilmektir. Arendt'in dönemindeki düşünce insanlarına nazaran özellikle Antik dönem, Roma ve Orta Çağın belirleyici düşünce biçimleri ve tarihsel dinamikleri üzerine daha yoğun bir kategorizasyon içinde olması tek başına yeterli olmuyor. Yöntemsel sınırlılıklar araştırma nesnesini temellendirmesinde ve çağımızın gerçek çelişkilerini doğru bir şekilde yansıtmada ve bunlara müdahale etmede -böyle bir derdi zaten bulunmamaktadır- Arendt'i geri çekiyor. Arendt'in, modern dönem devrimlerinin (Fransız Devrimi, 1917 Ekim Devrimi veya uluslaşma sürecindeki diğer devrimler) her ne kadar farklı siyasal talepleri ve toplumsal projeleri olsa da, temelde *gelenek*, *din*, *otorite* üçlüsü bağlamında düşünülebilecek çeşitli tarihsel eğilimleri kendi bünyelerinde barındırmaları ve bunları kurmaları noktasında önemli tarihsel benzerlikleri ve tutarlılıkları bulunduğu şeklindeki iddiası, aslında dünya tarihinin her ne kadar "ABD gibi pozitif istisnalar" olsa da "esasen Roma'dan bu yana yerinde saydığı" iddiasının da bir çeşit kuramsal temellendirilme girişimi olarak işlev görüyor. Arendt'e göre dini ideolojinin sarsıldığı, sekülerizmin öne çıktığı, otoritenin yitimine yönelen bir çağda filizlenen "totaliter karakterdeki" rejimleri anlamamanın önemli ipuçlarından biri tam da bu "geçmişin uzun süren gölgesinin" anlaşılması.

Tüm bu tespitler totaliter olarak adlandırılan özel bir devlet tipi olan proletarya diktatörlüğü uygulamasını kilisenin – dinin aşkını şiddeti ile özdeşleştirmenin ve komünizmi bir dini ideolojiye benzeterak itibarsızlaştırmanın ve imkansızlaştırmanın da zeminini oluşturuyor. Arendt dahil pek çok liberal düşüncenin "ideolojilerin imkansızlığından" kastettikleri şey aslında bir başka ideolojinin, yani

kapitalist-emperyalist sistemin egemen burjuva bireyci ideolojisinin sözde üstünlüğünün kabul edilmesidir. Bunu doğrudan dile getirmek yerine, meslekten gelen pek çok felsefecinin yaptığı gibi liberal düşünce tarihinin öne çıkan hattını ve bu hattın çeşitli sokaklarını izleyerek gerçekleştirir. Bu konu Arendt'in özgürlük kavramına yaklaşımındaki zayıflığı görünce özellikle daha da belirginleşir.

Arendt'in Eylemdeki Özgürlüğü Üzerine

Hannah Arendt, öne sürdüğü tezlerinde Berlin'in negatif özgürlük anlayışına yakın gibi durmaktadır. Fakat Berlin'den birkaç yönde farklılık gösterir. Öncelikle, Arendt'te özgürlük meselesini tarihsel açıdan ne yönde değişimlerden geçtiğini gösterme kaygısı öne çıkar. Bu doğrultuda özgürlüğün "siyasetin dışında bir alan olarak" sıkıştırılması durumunu analiz ederek, özgürlüğü eylemde gösterme – davranışlarda sergileme yönü bulunan kamusal bir icra süreci içinde ele alır. Bu yönde bir siyasetle işleyecek bir toplum üzerine düşünmeye çalışır.

Arendt için özgürlük zaten siyasetin varlık nedenidir ve Antikitede özgürlük meselesi tamamen siyasi yaşamın, kamusal yaşamın içinde bir konudur. Bundan bağımsız felsefi açıdan yapılandırılmış bir özgürlük anlayışı Antikitede yoktur. Her ne kadar içsel bir irade, içsel bir ben olarak bazı belirtileri Platon ve Sokrates'in çalışmalarında kendini göstermiş olsa da, Arendt'e göre özgürlüğün bir iç irade meselesi, bir iç dünya meselesi haline dönüştürülmesi Pavlus ve Agustinus'un din değiştirme pratikleri ile gündeme gelmiş bir şeydir. Hıristiyanlık ve sonrası modern dönem felsefi anlayışlarında da büyük oranda bir iç dünya meselesi olarak özgürlük anlayışı egemen olacaktır. Arendt, özgürlüğün tatbik edilemeyen ve dışarıdan anlaşılamayan bir düşünce alanı içinde kurulmasına karşı çekinceli yaklaşır. Bu yaklaşım tarihsel süreçte özgürlüğü beşeri, siyasal alandan uzaklaştırmış ve tıpkı ruh gibi, doğa gibi, akıl gibi felsefenin bir metafizik

konusuna dönüştürmüştür. Arendt bu noktada “iç dünyaya hapsedilmiş” bu geleneksel ve yerleşik özgürlük anlayışının nasıl yeniden Antikitedeki gibi doğrudan “eylemde” gösterileceği bir zeminin imkanını arar. Kendi döneminde bunu boğan faşizm uygulamalarını düşünür, ayrıca başta Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti olmak üzere “totaliter” olarak tanımlanan rejimlerin ağırlığı ile yüzleşir. Kapitalist dünya bir kez daha kötünün iyisi olarak parlatılmaya hazır durumdadır.

Arendt’in özgürlük anlayışını kavramayı kolaylaştıracak kritik referans, liberalizmin kurucu teorisyenlerinden John S. Mill’dir. Mill’de özgürlük kavramının tarihsel bir anlamı bulunmaktadır. Mill’e göre tarih temel olarak özgürlük için mücadelelerin tarihidir. Bu noktada, Mill için esas meselenin siyasi iktidarın bireyin özgürlüklerine nereye kadar -hangi sınır durumuna kadar- müdahale edebileceği olduğu söylenebilir. Bireyin özgürlüklerine yönelik şüphesiz yalnızca siyasi iktidarın baskısı bulunmaz. Toplamların gelenekleri ve din gibi gücünü bir aşkın güçten ve sorgusuz sualsiz yerine getirilmesi zorunlu olan ödevlerden alan kutsal bakış açıları da bireyin özgürlükleri üzerinde bir tehdit oluşturmaktadır. İçinde otoritenin bulunduğu bir süreç neyin doğru neyin yanlış olduğunu bireyin adına birey yerine karar vermekte ve her tür farklı düşünceye veya sistemli bir muhalefete de yaşam hakkı tanımamaktadır. Bir bakıma bireyin rasyonelliğinin gelişimi ile toplumdaki yerleşik gelenekler arasındaki bitmez bir gerilim durumu bireyin özgürlüklerine yönelik her zaman bir kısıtlama, müdahale etme riskini de içermektedir. Mill bu noktada siyasi otoritenin baskısına nazaran, toplumun baskısının yer yer çok daha belirleyici ve kuvvetli olabileceğini düşünür. Mill, bireyin vicdani özgürlüğü, inanç özgürlüğü, estetik seçimleri, toplanma özgürlüğü, konuşma özgürlüğü, beğeni özgürlüğü, istediğini yapma ve istediğini olma gibi özgürlüklerine ne siyasal iktidarın ne de geleneklere veya dine dayalı toplumsal baskının karışmaması gerektiğini belirtir. Mill buradaki müdahale edilebilecek

sınırı “ancak başkasının özgürlüklerine veya doğrudan başkasına zarar verilmesi” olarak belirler. Mill’de müdahale edilmemesi gereken ve bireyin özgürlüğünün sınırları olarak belirttiği bu alan, bireyin bir nevi özel alanıdır.

Arendt’e göre, tıpkı Milli gibi mesele kişinin spontanlığının ve muhalefet etme özgürlüğünün ezilmesi, iradenin kötürümleştirilmesidir. Arendt her şeyin çeşitli yasalar ve zorunluluklar şeklinde işlediği bir bağlamın kişinin kendiliğindenliğini engelleyecek olmasına karşı çekinceyle yaklaşır. Nereye baksa çeşitli zorunluluklar gören Arendt, tıpkı diğer burjuva düşünce insanları gibi bireyin özgürlüğünü koruyayım derken idealizme kayar ve zayıf ve spekülatif bir özgürlük modeli ortaya koyar. Arendt zorunluluklar ve özgürlükler meselesini tamamen yanlış anlamıştır.

Bob Avakian, *Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak*[8] isimli çalışmasında zorunluluk ve özgürlük ilişkisine yönelik diyalektik materyalist bir kavrayışla objektif realiteye tekabül eden açıklama gücü oldukça yüksek dikkat çekici bir tanımlama yapar:

“Bir toplumda insanlar, “ideal bir görüş” nedeniyle bir araya gelmezler; karşı karşıya kaldıkları zorunluluklarla başa çıkabilmek için bir araya gelirler. O zorunluluğu öyle ya da böyle dönüştürürler ve böyle yaparak da yeni bir zorunluluk meydana getirirler. Daha önce de işaret edildiği gibi, genellikle buna eşlik eden de öngörülmemiş sonuçlardır: insanlar onları doğrudan doğruya etkileyenlerin üstesinden gelmek için bir şeyler yaparlar ve böylece de taraflarınca öngörülmemiş ya da amaçlanmamış sonuç ve neticelere yol açan bir süreci harekete geçirmiş olurlar.”

Bob Avakian’ın bu önemli açıklaması Marx’ın temel çalışmalarından biri olan *Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı*’nın önsözünde belirtmiş olduğu toplumların ancak verili koşullar içinde çeşitli zorunlulukların kavranması ve bunların dönüştürülmesi doğrultusunda atılımlarını yapacağı materyalist

tespitinin daha da geliştirilmesini içerir. Yalnızca zorunlulukların kavranması değil, yeni zorunlulukların da gündeme gelmesinin ve bunlarla cebelleşilmek durumunda bulunulacağı vurgulanır. Ayrıca bütün bu değiştirme süreci mekanik bir şekilde zorunluluktan özgürlüğe geçişi sağlamaz. Her bir momentte yeni çelişkiler, zorunlulukların yanında tesadüfün rolü, bilimsel şekilde analiz edilmesi gereken yeni belirsizlikler bulunur. Friedrich Engels'in zorunluluk ve raslantının dinamik rolüne ilişkin aşağıdaki açıklamaları da bu bağlamda düşünülmelidir:

"...sayısız bireysel irade ve eylemlerin çatışmaları tarihsel alanda, bilinçsiz doğa alanında hüküm sürmekte olana tıpatıp benzer bir durum yaratır. Eylemlerin erekları istenmiş ereklardır, ama bu eylemleri gerçekten izleyen sonuçlar istenen sonuçlar değildirler, ya da başlangıçta gene de güdülen amaca uyar gibi görünseler de, sonunda istenmiş olanlardan bambaşka sonuçlara varırlar. Böyle tarihsel olaylar da, aynı şekilde büyük çapta raslantıların hükmü altında görünürler."[9]

Bütün bu unsurların insanların düşünce ve eylemlerine sınırlılıklar getirerek insanların ufuklarını daraltan her tür eşitsizlik ve baskı ilişkisi karşısında devamlı olarak dönüştürülmesi ve belirli bir hedef doğrultusunda doğru şekilde yönetilmesi gerekir. Bu yönüyle zorunlulukların özgürlükler doğrultusunda doğru şekilde tanınması ve dönüştürülmesi kritik önemdedir.

Yine aynı çalışmada[10] Avakian şu önemli tespitte bulunur:

"İnsanoğlunun komünizmle birlikte doğayla ve birbirleriyle bilinçli bir biçimde, önceki herhangi bir zamandan çok daha nitelikli bir etkileşimde olacağı; ancak yine de zorunluluklar ve zorunlulukların dönüşümleriyle uğraşıyor olacakları doğrudur. Her zaman, Marx'ın tek tek saydığı, toplumun temelleri ve itici çelişkileri hakkındaki temel prensiple uğraşıyor olacaksınız. Komünist toplumda ne kadar ilerlerseniz

ilerleyin, hala, kendini size 'harici' olarak sunan bir zorunlulukla uğraşıyor olacaksınız ve ona göre harekete geçmek ve onu dönüştürmek için mücadele vermek zorundasınız – ve böylelikle, yeni bir zorunluluğu ortaya çıkarmış olacaksınız. Üretici güçler ve üretim ilişkileri ve altyapı ile üstyapı arasındaki ayrılıklar, hala toplumu tanımlayan ve harekete geçiren şeyler olacaktır. Ve bunun, giderek bilinçli bir biçimde daha fazla kavranması, ancak bu anlamda mutlak bir özgürlüğe hiçbir zaman yaklaşılmaması gibi bir mesele olacaktır.”

Böylesi bir tespit şüphesiz Arendt için kabul edilecek türden bir şey değildir. Maddi yaşamın gerçek çelişkilerinden ve üretim biçiminin dinamiklerinden itina ile uzak duran Arendt, radikal görünümlü liberal spekülasyonla kendini sınırlamaktadır. Arendt tüm bu zorunluluk – özgürlük ilişkisini, liberal ekolde öne çıkan egemen yaklaşım doğrultusunda hatalı bir şekilde ele alır. Hiçbir zorunluluk görmek istemeyen Arendt için özgürlük yalnızca eyleme sıkıştırılmış, önceden belirlenmemiş bir faaliyetten öte bir şey değildir. Bu noktada insanı ve olayı yeni başlangıçlar yapmaya, bu zorunluluk işleyişlerini kesintiye uğratmaya muktedir olarak görür ve özellikle tekil bir olayın önceden tahmin edilemez ihtimaller doğuran mucizevi potansiyelini yüceltir. Arendt'e göre ancak eylemde gösterilebilecek özgürlük, bu eylemin açığa çıkmasına ve diğerlerine ulaşmasına olanak tanıyacak şekilde bir siyaset ile mümkündür. İzlenecek siyaset doğrudan bunun altyapısını ve gelişimini sağlayacak şekilde örgütlenmiş bir toplumsal çerçeveyi gerektirmektedir. Fakat Arendt'in böylesi bir siyasetten pek de umudu yoktur. Her şeye fazlasıyla burnunu sokan siyaset devamlı yeni müdahaleler ve zorunluluklar üreterek insanların özgürlüğünü kötürümleştirmektedir.

Arendt, bireyin özgürlüğü meselesinde liberal düşüncenin ufkunu hiçbir zaman aşamamıştır. Arendt belirli bir sınıfın sözcüsüdür ve belirli bir sınıfın dünya görüşü doğrultusunda

tarihe yaklaşmaktadır. Ve ortaya koyduğu çözüm önerisi de son derece sınırlıdır ve esasen objektif realiteye tekabül etmez. Bu aşamada bir kez daha ana hatları ile özetlemek gerekirse; Mill'in kişinin seçimlerine, estetik beğenilerine, inançlarına, vicdanına karışılmayacağını, uygarlıkla birlikte bireyin toplumun baskısıyla karşı karşıya kaldığını belirttiği, Arendt'te siyasal erk biçimleri ile somutlaşan mesela totaliter sistemlerin kişinin spontanlığını yok ettiği, otoritenin aşkından kaynaklanan ilke ve ödevler ile toplumu belirlediği şeklinde tehlikeleri vurgulanan, kamusal alanda başkaları ile eylemle gösterilebilecek özgürlüğü siyasetin dışındaki bir alana hapsettiği şeklinde ele alınan, Berlin'de hiçkimsenin manipüle edemeyeceği kişinin olmak ve yapmak istediğini yapabildiği bir küre şeklinde tasarlanan negatif özgürlük alanı, en temelde bireyin özgürlüğünün çerçevesini ve bir gelenek veya dini, siyasal erk veya toplumsal olarak bir müdahalenin sınırlarının ne olacağı meselesi çerçevesinde özgürlük konusu ele alınmaktadır. Özgürlüğe yönelik bu yaklaşımlar, en temelde toplum ve siyasi erk karşısında bireyin özgürlüğünün alanını ve içeriğini belirlemeye yöneliktir. Ancak bu alan kolay kolay belirlenemez veya objektif realiteye tekabül etmez. Arendt bir türlü doğru olarak kavrayamadığı zorunlulukların ve tarihsel işleyişin hatalı bir algı yaratan bozucu etkisinden dert yanar ve belirttiğimiz gibi bu düğümü çözecek gizemli formülü açıklar: Kendini eylemde gösterecek, otomatik gidişatı sekteye uğratacak soyut bir "beklenmedik olay". Arendt'e göre, tarihin taşlaşması ve bunun çok uzun dönemleri kapsamı, böylesi bir çerçeve içinde özgür olarak kabul edilecek zamanların da aslında çok kısa evreler olduğu düşüncesini kuvvetlendirmiştir. Ancak yine de, özgürlük yetisi açısından, yani saf belirlenmemiş bir başlangıç açısından bu taşlaşma dönemleri imkansız dönemler değildir. Buradaki problem siyasal yaşamın taşlaşması ve siyasetin otomatik süreçlere müdahale kabiliyetinin kalmamasıdır. Böylesi durumlarda özgürlük, gizli olan iç dünyadan çıkarak, eylem ile kendini görünür kılarak dünyevi bir zemin oluşturarak kendini gösterebilir.

Arendt'in Ölümcül Eşitlikleri Üzerine

Arendt siyasetin otomatik süreçlere müdahale kabiliyetinin kalmamasından bahsederken bir kez daha otoriter ve totaliter olarak tanımladığı devlet modellerini hedefine koymaktadır. Arendt'in burada yaptığı ölümcül hatalardan biri faşizm temelinde yapılanan bir devlet biçimi ile komünist bir toplum doğrultusunda örgütlenmiş sosyalist bir devlet biçimini aynı potada eritme çabasıdır. Arendt'e göre bu modellerde halkın özgürlüğünü eylemde gösterebilmesi zaten a priori olarak olanaksızdır. Önceden de bahsettiğimiz gibi, Arendt'e göre tüm bir modelin yapılanması bunun koşulunu ve araçlarını yok etmiştir.

Tarihsel açıdan birbirinin tamamen zıttı olan bu toplumsal projeleri, yine hatalı bir şekilde cansız ve sabitlenmiş bir şekilde ele alınan "zorunluluk – özgürlük ikiliği" içinde kurmak için ya bariz bir siyasi körlüğün, teorik yetersizliğin bulunması gerekir veya açık bir art niyet, kasıtlı bir girişimin söz konusu olması gerekir. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi ikinci kısmı bu tartışmanın çerçevesinin dışında ayrı bir incelemeyi haketmektedir. Ancak ilk unsuru besleyen düşünce biçimi ve kuramsal zayıflıklar, Arendt'in ölümcül eşitliğinin ve bunun düşünce dünyasında yarattığı ağır tahribatın yine de özürü olamaz.

Arendt insanları devamlı aşağıya çeken, her tür eşitsizliği devamlı olarak üreten ve insanların sınıflara ve bu sınıfsal ilişkilere tekabül eden fikirlere hapseden kapitalist-emperyalist sistemin en baskıcı ve topluma karşı açık bir şiddet biçimi şeklinde yapılandığı "faşizm modelini" bütün baskı ve sömürü ilişkilerinin ortadan kaldırılması doğrultusunda toplumu örgütleyen, mülkiyet ilişkilerini radikal bir şekilde dönüştüren, ezen ve ezilen diye bir ayrımın ortadan kalkacağı ve insanların potansiyellerini özgürce açığa çıkarabileceği yaratıcı ve canlı bir "sosyalizm modeli" ile özdeşleştirerek bariz bir şekilde suç işlemektedir. Burada önemli bir noktanın altının çizilmesi

gerekiyor. Bilinçli bir siyasi körlüğü tercih eden Arendt'in 1950'lerin ikinci yarısıyla birlikte Sovyetler Birliği'nde bu hedeflerden uzaklaşılması konusunda veya Çin Devrimi ile bu hedeflerin yeniden gündeme gelmesi, canlandırılması ve milyonların yeni bir dünya için seferber edilmesi noktalarında üç maymunu oynaması durumu oldukça barizdir. Dolayısıyla her dönemi açıklayan bir problem çözücü anahtar kavram olarak "totalitarizme" sarılması, aslında Arendt gibi kişilerin tembelliğini ve insanlığa sunabilecekleri noktasındaki özensizliğini göstermektedir. Böylesi bir tembellik durumu, özellikle kendi modellerinin veya kavramsallaştırmalarının arkasında durmaya çalışan burjuva felsefe ekolü içerisinde ve akademik çevrelerde son derece yaygındır ve bu kesimlerin etkisinde olan kişileri de devamlı olarak hatalı bir dikotomi içine sokmakta, düşünceye ket vurmakta ve insanları geriye çekmektedir. Radikal derecede farklı bir toplum ihtimali ve bu toplumun doğru ve bilimsel bir şekilde örgütlenmesine yönelik tasavvur gündemden düşürülünce, mümkün olan tek toplumsal örgütlenme modeli olarak imlenen mevcut kapitalist-emperyalist sistemin son derece gerçek çelişkileri karşısında belirgin bir çözümsüzlük durumu ve kayıtsızlık kendini gösterir.

Bob Avakian, *Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?* [11] isimli çalışmasında Arendt başta olmak üzere anti-totaliter teorisyenlerin yöntemsel açıdan temel problemini şu şekilde açıklar:

"Bu bir Procrustes duruşu ve metadolojisi: teoriye uymayan her şey, dünya tarihinde varsayımlarına uymayan ve onu teyit etmeyen her olay, uygun hale gelmesi için bükülüp bozulur. Bu teorisyenler bu konuda, yazılarında betimledikleri totaliterler kadar fanatiktirler."

Avakian bu fanatikçe yaklaşımın yaşamın gerçek çelişkilerinin doğru bir şekilde ele alınmasını nasıl kısıtlayıp bozduğuna değinir ve okların esas olarak Sovyetler Birliği üzerinden sosyalizme çevrili olduğunun altını çizer:

“...gerçekte bu tahlilin hedefi Sovyetler Birliği (ve onun bloğuydu), zira Nazi Almanyası artık mevcut değildi, - yenilgiye uğratılmış ve Almanya’nın batısında demokrasi olarak yeniden doğmuştu. İşte bu ışık altında bakıldığında, Arendt’in totalitarizmi genel olarak tiran veya despotik diktatörlükler olarak tanımladığı öteki rejimlerden katı bir şekilde ayırma ısrarındaki mana anlaşılabilir.”

Yine Avakian’ın çarpıcı bir şekilde dikkat çektiği bir diğer nokta Arendt’in İtalyan faşizmini hiçbir zaman tam anlamıyla totaliter olmadığını vurgulamasıdır.[12] Yerli halkları katleden ve kölecilik üzerine kurulu bir devlet olan ABD’ye şiddet içermeyen bir kuruluş atfeden birinin böylesi analizleri şaşırtıcı değildir. Arendt yer yer bir kötölük bohçası olarak belirsiz şekilde kullandığı totalitarizm kavramının kusursuz öznesini bazı durumlarda açıkça belli eder. Arendt’e göre yaşadığı dönemde “belirlenmiş totalitarizm” tanımının en çok hakkını veren ülke, toplama kampları ve tahakkümü ile Sovyetler Birliği’dir. Hatta Stalin ile Hitler arasında farklar olsa dahi, aslında bu modeller ve liderler birbirlerine karşı dayanılmaz bir arzu beslemektedirler ve birbirlerinin işini kolaylaştıran politikalar izlemektedirler, bütün yaşananlar aslında gizli bir totaliter ittifaktır vb.[13]

Sonuç Yerine

Arendt’in burjuva liberal düşünce çevreleri kadar sosyalist, anarşist, vb. çevrelerde de hatırı sayılır bir etkisi bulunmaktadır. Adeta farklı sınıf ve programların ortak kullanımına sunulmuş kavramların üreticisi konumundadır. Öte yandan, komünist devrim iddiasındaki geleneksel çevreler bu ortak kullanıma sunulmuş kavramların analizine ve bunların üreticisine yeterince ilgi göstermemişlerdir. Çoğunluk Arendt’te kestirme bir yoldan proletarya diktatörlüğü, devrimci önderlik ve Sovyetler Birliği düşmanlığından öte bir şey görememişlerdir ve tartışmayı burada sonlandırmışlardır. Objektif olarak son tahlilde böyle bir durum olmakla birlikte,

Arendt'in komünizm düşmanlığının sistemli bir mantığı bulunmaktadır. Bu mantığın dikkatli şekilde incelenmesi ve teorik olarak çürütülmesi gerekir. Bu makalede Hannah Arendt'in siyaset felsefesi çalışmaları içinde yer alan otoriterlik, totalitarizm, tiranlık, özgürlük gibi kavramların kuramsal açıdan nasıl yapılandırıldığı ana hatları ile gösterilmeye çalışılmış ve bu mantığın sınırlılıkları ve problemleri sonuçları vurgulanmıştır.

Arendt, tarihsel olaylardan beslenerek inşa ettiği kavramlarla bir çeşit denklikler ve özdeşlikler dünyası kurgulamış ve kendini her seferinde yeniden üreten veya "geçmişin gölgesinde" kalmaktan kaçamayan böylesi bir bağlam içinde *insanlığın pek de yeni bir şey yapamayacağını* ve *gerçek bir özgürlüğe kavuşamayacağını* vurgulamaya çalışmıştır. İnsanlığın her şeyin yasalarla, zorunluluklarla adeta otomatik bir pilota bağlanmış şekilde işleyen bir işleyiş içinde özgürleşmesini mümkün görmeyen Arendt, Kant'ın özgür irade ve akla uygun seçimleri ile zorunluluklara meydan okuması gereken öznesini ödev ve akıldan kurtarmaya çalışmış, buna Lock'tan Berlin'e uzanan liberal düşünce çerçevesinde betimlenen bireysel hak ve özgürlükler çerçevesini yedirerek buradan kısıtlı ve soyut bir özgürlük tanımı ve özgürlük siyaseti üretmeye çalışmıştır. Nihayetinde, her tür zorunluluktan kaçmaya çalışırken eylemde gösterilecek türden bir özgürlüğü aramaya kalkan Arendt, soluğu zorlama özdeşliklerden kurulu metafizik bir dünya tarihinde alacaktır.

Öte yandan, Arendt çalışması boyunca eşitsizliklerden dert yannakta ve modellemelerinde bu eşitsizliklerin derinleştirilmesinin devamlı altını çizmektedir. Oysa ki Arendt'in esas derdi hiçbir zaman gerçek bir eşitlik meselesi olmamıştır. Özellikle tarihsel koşullardan kaynaklı bir eşitsizliğin çözümü noktasında koşulların dönüştürülmesine yönelik her tür müdahaleden (ve bu müdahalenin araçlarından, en genel ifadesi ile eğitim, planlama, vb. fakat en yoğun ifadesi ile kökten çözümler sunan devrimlerden) son derece

rahatsızdır kendisi. Arendt'in yere göğe sığdıramadığı eşitliği, özünde toplumda hangi sınıfın egemen olacağından kopartılmış bir "haklarda" eşitliktir. Bu haklar esas olarak özel mülkiyetin korunmasına dayanan burjuva demokratik idealin gerici özünden öte değildir. Arendt çalışmasının bütününde burjuva demokratik bir dünyanın özlemleri ile insanlığa seslenmektedir, ironik bir şekilde her tür "toplama kampını" eleştiren kendisi insanlığı bu dar çerçevenin, burjuva dünyasının toplama kampı içine hapsedebilmenin "demokratik" yollarını aramaktadır.

Belirtilmesi gereken bir diğer nokta ise Arendt'in soyutlama yöntemidir. Arendt'in felsefi soruşturma yöntemi ve tarihe yaklaşımı eklektik nitelikte bir idealizmdir. Yani hareket halinde maddenin çelişkilerinin verili bir bağlamda açığa çıkarılması ve bunların gerçek bağıntılarının ve potansiyellerinin analiz edilmesi şeklinde değildir. Soyutlamalarını bu şekilde yapmaz, çünkü Arendt'i toplumların dönüşümünü sağlayan gerçek dinamikler ilgilendirmemektedir. Bu açıdan sunabildiği modellemeler, eksik ve bozulmuş içeriklerle yüklü çeşitli kavramların zorlama özdeşliklerine veya dikotomilere dayanır. Arendt, diyalektik materyalist bir yöntemden -ve genel olarak bilimsel yöntem ve yaklaşımdan- uzak bir şekilde fenomenlere yaklaşmanın sonucunda, açıklama gücü zayıf genellemelerin, geçiştirmelerin ve spekülasyonların ötesine geçememiştir. Bununla birlikte, açık bir antikomünizmin yavan bir örneği ve sıkıcı bir ideologu olarak düşünce tarihindeki yerini almıştır.

Referanslar:

[1] Arendt, H., 2017. *Geçmişle gelecek arasında. Seçme eserler-2*. B. S. Şener, O. E. Kara (Çev.), 6. Baskı. İstanbul: İletişim Yayınları.

[2] Üstte age, ss. 136-137

[3] Age, ss. 141-142

[4]Arendt için “kendiliğindenlik” yani hiçbir yapılandırma tarafından manipüle edilmemiş spontanlık insan özgürlüğünün bir ifadesidir ve totaliter rejimler kurdukları kitle denetim mekanizmaları ile bunu ortadan kaldırma gayretindedirler. Bu doğrultuda eğitim alanı da dahil olmak üzere her tür iletişim kaynağını ideolojik araç olarak görürler ve kişilerde ideolojinin hedefleri doğrultusunda istendik bilinç durumu ve rıza yaratılmasına büyük önem verirler. Bkz: Arendt, H., Geçmişle Gelecek Arasında – Seçme Eserler 2, s. 142.

[5] Arendt, ss. 148-150.

[6] Arendt, s. 164

[7] Avakian, B., 2008. *Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi*. RCP Publications. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

[8] Avakian, B., 2019. *Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak*. S.Sezer & S. Öz (Çev.). İstanbul: El Yayınları

[9] Engels, F., 2011. *Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu*. S. Belli (Çev.), 5. Basım. Ankara: Sol Yayınları

[10] Avakian, B., *Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak*, 2019

[11] Avakian, B., 2016. *Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?*. S. Sezer (Çev.), İstanbul: El Yayınları. ss. 258-259

[12] Avakian, B., *Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?*, s.259

[13] Örnekler uzatılabilir. Bütün bunlar yukarıda önemli alıntılarına yer verdiğimiz Bob Avakian'ın *Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?* çalışması içinde kapsamlı şekilde yer almaktadır. Arendt'in *Totalitarizmin Kökenleri* başlıklı çalışmasının yöntemsel ve siyasi yaklaşıma yönelik problemlerini ortaya koyan bu çalışma burjuva demokrasisine hapsedilmiş bir dünyayı doğru yorumlayabilmek açısından ufuk açıcı bir çalışmadır.

Liberallerin Problemi Nedir?

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı 9 Nisan 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Bob Avakian bu yazıda, daha önce web sitemizde çevirisi yayınlanan “Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı: 1960’lardan Çıkartılacak Dersler ve Gerçek Bir Devrime Olan İhtiyaç” başlıklı yazısına gelen bir liberal eleştiriye yanıtlamaktadır.

Reform vs. Devrim

Mark Rudd’a Cevabım Üzerine Gelen Bir “Liberal” Eleştiriye Yanıt | Bob Avakian, Yeni Komünizm’in Yazarı

Yakın bir zaman önce, orta sınıftan liberal biri benim “1960’ların Radikali” Mark Rudd’un ((Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı: 1960’lardan Çıkartılacak Dersler ve Gerçek Bir Devrime Olan İhtiyaç, bknz: <http://yenikomunizm.com/bob-avakianin-mark-rudda-cevabi-1960lardan-cikartilacak-dersler-ve-gercek-bir-devrime-olan-ihhtiyac/>)) New York Times’ta çıkan görüşlerine yazdığım yanıtta karşı aşağıdaki gibi bir mesaj ilettili. Bu kişi, çok yoğun olmasına rağmen bunu yaptığını da belirtti.

Bugün Bob Avakian’ın Mark Rudd’un NYT yazısına verdiği yanıtın tamamını okumak için zaman ayırdım ve oldukça hayal kırıklığına uğradım. Rudd’un devrimci değişimde bir araç olarak şiddet meselesine odaklanması karşısında Avakian eveleyip geveliyor, bunu her iki yönden ele almaya çalışıyor. Weather Underground örgütünün “deliliğini” kınıyor ve bombalama planlarını “hatalı” olarak değerlendiriyor, fakat sonrasında belli belirsiz bir şekilde “şiddet olmayan eylem” stratejisini eleştiriyor ve bunu çok “sınırlı” olarak nitelendiriyor. Bu ne böyle????

Görünüşe göre Yeni Komünizm bir kez “gerçek” kitlesel devrim gündeme geldiği zaman şiddeti destekliyor. Eğer bu varsayım

doğruysa, o zaman Avakian niçin Rudd'a yanıtındaki gibi utangaç davranıyor ve bunu doğrudan söylemiyor? Görünüşe göre, Weather Underground örgütü erken bir şekilde şiddet içerikli saldırılar planlarken yalnızca taktiksel açıdan "hatalıydı".

Çok kafa karıştırıcı ve yanlış.

Bu söylenenler bir yanıtı hak ediyor – öne sürülenler yalnızca bu kişinin meselesi değildir, çünkü bu yorumlar tam olarak orta sınıftan "liberal" kesimlerin tipik bir yaklaşımına tekabül etmektedir. Bu kesimlerin temel problemi, her ne kadar adaletsizliğin ve baskının belirli biçimlerine karşı durma eğiliminde olsalar da, aslında bu sisteme son derece bağlı olmalarıdır. Baskı ve sömürüye son vermede, neyin gerçekten gerekli olduğu belirleyici meselesi ile ilgilenmeye güçlü bir şekilde ve hatta peşin olarak direnç gösterirler. Burada belirleyici mesele reform mu, devrim mi meselesidir. Bu kesimler, mevcut kapitalist-emperyalist sistemin niçin reforme edilemeyeceğinin, bu şekilde insanlığın temel çıkarlarının karşılanmasının *imkansız* olduğunun, bu sistemin gerçek bir devrimle yıkılmasının ve kökten farklı daha iyi bir sistemle değiştirilmesi gerektiğinin zengin bir şekilde gösterilmesiyle etkileşime geçmede son derece isteksizdirler.

Makalede belirtilen temel ve asıl mesele, bu kişinin değindiği gibi *şiddet* veya *şiddet olmaması* meselesi değil, **reform mu yoksa devrim mi** meselesidir. *Ve bu belirleyici meseleden beslenerek -veya daha açık bir şekilde, devrimin gerekliliğinin bilimsel bir şekilde belirlenmesiyle- böylesi bir devrimin yapılmasının gerekliliğinin ve bu devrimin içeriğinin ne olacağının* belirlenmesi burada asıl önemli olan noktadır. Bu meselelerden bahsetmek yerine, ne yazık ki liberal kişilerde oldukça yaygın bir şekilde düşünmeden konuşma kayıtsızlığı, yüzeysel, hatalı ve yanlış yönlendiren bir eleştirinin ortaya konması gündemdedir. Bu doğrultuda benim makalem (Rudd'a yanıtım) şiddet konusu hakkında

“eveleyip gevelemek” (yani açık bir şekilde konuşmamak) şeklinde eleştiriliyor. Bu kişi açısından bu konu önemlidir, fakat kendisi bariz bir şeyi görememektedir veya görmeyecektir, Rudd’a cevabımdaki aşağıdaki kısımlar bu meseledeki tutumuma ilişkin fazlasıyla açıktır:

Rudd yanlış bir dikotomi uyguluyor: Şeyleri resmederken, şiddeti, ya kitlelerden izole küçük bir gruba mahsus kılıyor ya da şeyleri reformist çizgide kısıtlayarak yalnızca şiddet olmadan ulaşılabilecek bir hale getiriyor. Peki ya bu sistemi gerçekten alaşağı etmek isteyenlerin ve yerine çok daha iyi bir sistem getirmek isteyenlerin gerçek devrimci mücadelelerine ne olacak? ((Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı: 1960’lardan Çıkartılacak Dersler ve Gerçek Bir Devrime Olan İhtiyaç))

Ve şu şekilde devam eder:

Elbette kitlesel şiddet içermeyen mücadelelerin, gerçekten baskıya ve zorbalığa karşı gelen bu mücadelelerin amaçları devrimden uzak olsa da, bunların çok önemli ve pozitif rolleri vardır. Bunun çok önemli bir örneği ‘Refuse Fascism’ isimli kitlesel gösteriler düzenleyen ve amacı Trump/Pence faşist rejimini şiddet kullanmadan göndermek olan oluşumdur. Ancak şeyleri şiddet karşıtlığına indirgemek, her koşulda bunu uyulması gereken mutlak bir prensip olarak göstermek, milyonlar tarafından taşınacak ve bu sistemi alaşağı etmek için koşullar el verdiğinde verilecek devrimci bir mücadeleye karşı çıkmaktır. Ve bu en azından objektif olarak bu canavarca sistemin ve onun aşırı şiddet uygulayan kurumlarının (özellikle de polis ve ordu) kurallarını burada ve bütün dünyada olabildiğince nefretle ve şiddetli bir şekilde dayatmasına izin vermektir. Niyeti ne olursa olsun, aslında Rudd’un yaptığı da budur. ((Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı: 1960’lardan Çıkartılacak Dersler ve Gerçek Bir Devrime Olan İhtiyaç))

Meseleleri burada (ayrıca başka yerlerde de) bu şekilde ortaya koyan bir makaleden yalnızca tek bir mümkün -veya mantıklı ve geçerli- sonuca varılabilir, ve bu sonuç, bu sistemi yıkmak ve çok daha iyi bir sistemi getirebilmek için milyonlarca insanın ne *türden* bir mücadele yürütmesi gerektiği konusunda bu makalenin kesin olarak “eveleyip gevelemediğidir”. Eğer bu kişi bu konuda gerçekten kafa karışıklığı yaşıyorsa, benim “*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz?*” başlıklı konuşmama bakabilir. Bu konuşmadan Rudd’a cevapta yararlanılmıştır (ayrıca dipnotlar arasında bulunmaktadır). Bu konuşmada bu sisteme karşı devrimin nasıl yapılacağından, bunun derinlikleri ve detaylarından bahsedilmektedir, aynı zamanda söylenenlere (ve söylenmeyenlere) ilişkin herhangi bir açık kapı bırakılmamasına büyük bir özen gösterilmiştir. ((Bob Avakian, “*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?*” Bu konuşmanın metni ve videosu revcom.us adresinde mevcuttur.))

(Bu kişi eleştirisini yaparken çok meşgul olduğunu söylüyor, eğer bu kişi açısından bu sistemin devrilmesi meselesinde ne söylendiği gerçekten çok bulanıksa, ilkesel olarak yapılması gereken şey bu belirsizliğin belirtilmesi ve ortaya konması, bunun objektif olarak ne kadar önemli bir mesele olduğunun anlaşılması ve “*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz?*” çalışmasının okunması ile buradaki konunun gerçekte ne olduğunun anlaşılması ve bununla ciddi bir şekilde etkileşime geçilmesidir. Bu arada bu kişinin kapasitesi ve tecrübesinden şüphe etmiyorum, eğer bir kişi *gerçek bir devrim* meselesinde ciddiyse o kişinin belirli şeyleri “mahçup bir şekilde” değil, fakat niçin dikkatli ve sorumlu bir şekilde söylemesi gerektiği anlaşılacaktır. Ayrıca tüm bu söylenenlerin yanlış yorumlanmasının nelere malolabileceğini, bu sistemin güçlü baskıcı aygıtının bu yanlış ifade edilenler temelinden nasıl kolaylıkla hareket edebileceğini anlayacaktır.)

Her neyse, “görünüşe göre” bu kişi şiddet ve şiddet kullanılmaması üzerine söylenenlerle ilgili noktayı kavramış durumdadır – her ne kadar bu kusursuz şekilde yapılmamış olsa ve bunun formüle edilmesi gerekse de böyledir. Bu durum şu ifadesinde kendini açığa vurur: *“Görünüşe göre Yeni Komünizm bir kez “gerçek” kitlesel devrim gündeme geldiği zaman şiddeti destekliyor.”* Fakat bir sonraki “görünüşe göre” kısmı bir kez daha esas noktayı ıskalar: Bu mesele *“Görünüşe göre, Weather Underground örgütü erken bir şekilde şiddet içerikli saldırılar planlarken yalnızca taktiksel açıdan ‘hatalıydı’ ”* meselesi değildir. Weather Underground örgütü, milyonlarca insanı içerecek gerçek bir devrimi “uyarıcı terör” eylemleriyle ikame etmeye çalışmıştır ve bu tip eylemler *hatalı ve zararlıdır*, yani bu yalnızca bir “zamanlama” farkı meselesi değildir, iktidar için yürütülecek gerçek devrimci mücadelede *“Her zaman devrimin hedefleri ve özgürleştirici bakış açısı doğrultusunda, tam da bu çizgide eylemlerinizi yürütün”* ilkesini izleyip izlememe meselesidir. Bu da mevcut sömürü ve baskı sistemini korumak ve uygulamak için mücadele eden silahlı kuvvetler ile diğer taraftan sıradan siviller arasında bir ayrım yapmaktır. ((*“Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?”*))

Bir Kez Daha: Reform mu, Devrim mi?

Fakat yine de, gerçekte belirleyici sorunun ne olduğundan ve Mark Rudd’a cevap makalesinde merkezi olarak ele alınan şeyden kaçınmak için, tüm bu belirsizlik iddiaları aslında “işin içinden sıyrılmak” ve bir çarpıtma anlamına gelmektedir. Belirleyici soru şudur: *Bu sistem mutlak bir şiddetsizlik prensibi ile ve salt bir mücadele ile reforme edilebilir mi, – yoksa, ve gerçekte, bu sistemin içinde yerleşik olan her tür sömürü, baskı, eşitsizlik ve adaletsizliğin ortadan kaldırılabilmesi için milyonların devrimci bir mücadeleyle bu sistemi devirmesi mi gerekir?*

Rudd’a cevabım bu sistemi karakterize eden temel çelişkileri

gösterir, bunlar “5 DURDUR” şeklinde formüle edilmiştir (bu formüle şunlar dahildir; Siyahi halka ve diğer halklara karşı baskılar; kadına yönelik baskı ve cinsiyet temelindeki diğer baskılar; göçmenlerin hedef gösterilmesi, haksız savaşlar ve insanlığa karşı işlenen suçlar ve çevrenin yoğun bir şekilde yıkıma uğratılması) Bu sistem insanlığa muazzam ve gerçekten korkunç acılar dayatmakta ve insanlığın geleceği açısından oldukça gerçek bir yokoluş tehlikesini içermektedir. Bu cevap çok açık bir şekilde şunu belirtir; temel olarak iki seçeneğimiz var. Ya bütün bunlarla yaşamaya devam edeceğiz ve gelecek kuşaklar da -eğer bir gelecekleri olacaksa- aynısını, hatta daha beterini yaşamaya devam edecek – **veya devrim yapacağız!** Ve daha sonra şu zorluğu aktarır:

Mark Rudd (ya da herhangi biri) tüm bunların -bu “5 □ DURDUR”a ve insanlığın bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemenliği altında maruz kaldığı korkunç koşullara son verebileceğini söyleyebilir mi?- peki bütün bunlar mevcut sistemin sınırları içinde ve bu sistem devrimci şekilde devrilmeden yapılacak çeşitli reformlar yoluyla elde edilebilir mi? (ya da umulması gereken en iyi şey, tüm bunların devam edeceği, fakat küçük çaplı iyileştirmeler olacağına ilişkin bir argüman mı?) ((Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı: 1960’lardan Çıkartılacak Dersler ve Gerçek Bir Devrime Olan İhtiyaç))

Bu “eleştiriyi” yazan kişi -ve benzer düşüncedeki liberaller- Rudd’a cevabımın “evelemek gevelemek” olduğu şeklindeki suni iddialarla birşeylerden kaçmak yerine, bu zorluğa doğrudan ve dürüstçe bir yanıt vermelidir. Bu durum, *reform mu devrim mi* belirleyici meselesi üzerine ve bununla bağlantılı diğer bütün şeylerin temel önemi üzerine toplum çapında çokça ihtiyaç duyulan kitlesel bir tartışmaya katkı sunabilir.

İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak

Editörün Notu: Bu yazı Devrimci Komünist Parti ABD Başkanı Bob Avakian'ın Kasım 2019'da ön-baskı şeklinde yayınlanmış en yeni çalışmalarından biridir. Daha önceden yayınlanan ["Bireysellik, BSS ve Acısız Gelişim İllüzyonu"](#) başlıklı konuşmasını da içermektedir. Bob Avakian'ın bu çalışması ilk kez 11 Kasım 2019 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. İçindekiler bölümünün ve kaynakçanın da yer aldığı bu çalışmanın çevirisini takipçilerimiz için aktarıyoruz

Kaynak için bkz: <https://revcom.us/avakian/hope-for-humanity-on-a-scientific-basis/>

İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak

İçindekiler

- 'Umut Yok' ile 'Değişmez Bir Zorunluluk Yok' Karşı Karşıya
- Bireysellik Problemi
- *Ölümcül Bireysellik ve Kayıtsız Bireysellik
- *Bireysellik, BSS ve "Acısız Gelişim" İllüzyonu
- *Asalaklık, Amerikan Şovenizmi ve Bireysellik
- *Kimlik Politikaları ve Bireysellik
- *Bireysellik ve "Umursamazlık"
- *Özel Çıkarlar ve Genel Çıkarlar – Farklı Sınıfsal Çıkarlar ve İnsanlığın En Yüksek Çıkarları

-Komünist ve Kapitalist Bakış Açısının Karşılaştırılması ve *Bireysellik ve Kendine Özgünlüğe Yaklaşım*

-Yaşam ve Ölümün Anlamı Üzerine Farklı Görüşler: Yaşamaya ve Ölmeye Değer Şey Nedir?

*Asalak Bireysellikten Kurtulmak

-Değişmez Zorunluluk Yok – ve Bilimsel Bir Temelde Umut: Kökten Farklı ve Çok Daha İyi Bir Dünya Gerçekten Mümkün, Ancak Bunun İçin Mücadele Edilmeli!

-Notlar

Bu dünyada daha iyi bir yaşam için gerçek bir umudun eksikliği, ülkenin gettoları ve barriolarında yoğunlaşan, işkence odası şeklindeki cezaevlerinden taştan gençler de dahil olmak üzere, insanlık kitleleri açısından ezici, boğucu ve derinden yaralayan ağır bir zincirdir. Ve bu toplumda teşvik edilen aşırı bireycilik ve “ben” kavramına saplantı derecesinde odaklanma durumu, insanların sistemin dar ve kısıtlayıcı sınırlarının ve oldukça gerçek dehşetlerinin ötesine geçmelerini ve kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın mümkünlüğünü fark etmelerini engelliyor, insanların görüşünü kısıtlayan perdeleri güçlendiriyor. Burada bahsedeceğim önemli meseleler bunlardır.

‘Umut Yok’ ile ‘Değişmez Bir Zorunluluk Yok’ Karşı Karşıya

Öncelikle, bu ülkede ve genel olarak da dünyada, günümüzle 1960’lar evresi arasındaki karşıtlıktan bahsetmek önemlidir. 1960’lara dönersek, o zamanlar bu ülkedekiler de dahil olmak üzere, bütün dünyadaki halk kitleleri umutla doluydu ve kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın hayata geçirileceği ihtimaline yönelik kararlıydılar. Üçüncü Dünya genelinde kendilerine onlarca yıldır, kuşaklar boyunca hatta yüzyıllardır dayatılan sömürgeci baskının boyunduruğunu atmayı amaçlayan kurtuluş savaşları vardı. Ve emperyalist ülkelerde -özellikle de ABD

dahil olmak üzere- 1960'ların genç kuşağı hem kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın mümkünlüğüne inanıyordu hem de bunun gerekliliğini kavırıyordu, ayrıca işlerin niçin bu şekilde olması gerektiğine ilişkin argümanları işitmekle **ilgilenmiyorlardı**.

Bu durum eğitilmiş gençlik için geçerliydi, bu gençlerin çoğu ailelerinde ilk kez üniversiteye giden kişilerdi, egemen sınıfın uluslararası çıkarları doğrultusunda işlerin ilerlediği bir dönemdi bu, örneğin Sovyetler Birliği yörüngeye uydu göndermişti, bütün bu Sputnik hadisesi yaşanıyor, ABD Sovyetler Birliği ile genel rekabetin parçası olarak "uzay yarışı" denen şeyle yüzleşmişti, ki Sovyetler Birliği o aşamada sıkı bir şekilde kapitalizmi restore etme yolundaydı ve ABD emperyalizminin dünya tahakkümüne meydan okuyarak büyük bir emperyalist güç olmak için uğraşıyordu. Sonuçta yeni eğitilen milyonlarca genç beyaz vardı ve bunlar temel halk kitlelerinden gelen eğitilmiş gençlerden, özellikle de 1950'lerdeki ve belirgin şekilde de 1950'lerin sonundaki sivil haklar mücadelesinde öne çıkan Siyahi halktan ilham alıyorlardı, bu hareketler 1960'ların ortasında çok daha radikalleşecek ve her ne kadar geniş çaplı olarak tanımlanıp farklı insanlar tarafından farklı şekillerde anlaşılmış olsa da, süreç sivil haklar meselesinden, doğrudan devrimci bir yönelim ve itki ile Siyahilerin Kurtuluşu mücadelesine dönüşecekti.

Ve bu durum temel halk kitleleri arasında, bu ülkede acı bir şekilde ezilen insanlar -Siyahi halk, fakat aynı zamanda Chicanolar ve ABD sınırları içinde ezilen diğer halklar- arasında yayılıyordu, dolayısıyla süreçte yoksul ve ezilen temel halk kitleleri bulunuyordu, bununla birlikte kökten farklı ve daha iyi bir dünya arzulayan orta sınıftan milyonlarca eğitilmiş genç arasında da yayılıyordu, bütün bu dünyanın altüst edilmesine yönelik gerçek ve kuvvetli bir hassasiyetleri vardı, yaklaşımları şu şekildeydi: "Bize kalkıp da 'mümkün dünyalar arasından en iyisinin bu' olduğunu anlatan

kimseyi dinlemeyeceğiz.” Bu durum, özellikle eğitimli gençler arasındaki biraz mekanik olan ancak gerçek bir noktayı belirten şu slogana da örnek oluşturmıştır: “30 yaşının üstündeki kimseye güvenmeyin!” Bu bitik yaşlı “liderlerin” dediklerini dinlemek istemiyoruz.

20 yaşındayken (şimdi dönüp geçmişe bakmam gerekiyor ve bu konuyu bundan sonra onlarca yıl boyunca devam etmiş biri olarak düşünmem gerekiyor! – fakat o zaman 20 yaşındaydım) babamla birlikte Washington DC’ye Temsilciler Meclisi’ne gittiğimizi anımsıyorum. Ve bir aşamada asansöre bindik, bütün bu bitik kongre üyesi yaşlı adamlar da o esnada asansöre bindiler ve onlara bakarken şöyle düşündüm, “Aman tanrım, bu insanlar mı ülkeyi yönetiyor? Bu dayanılmaz bir şey! İhtiyacımız olan şey bu değil!” Ve o zamanlar bu hassasiyet geniş çaplı bir şekilde paylaşılıyordu. (O dönemki gençlik hareketi liderlerinden biri olan Jerry Rubin, 31 yaşına geldiğinde sloganı “35 yaş üstü kimseye güvenmeyin!” şeklinde elbette düzeltecekti. 30 veya 35 önemi yok, bu gerçek bir hassasiyetti.)

Bununla birlikte, vatandaşlık ders kitaplarından dolayı Temsilciler Meclisi’ne gittiğimde şok olduğumu söylemem gerekiyor. Temsilciler Meclisi’ne dair bu kasvetli oda ve “kutsal koridorlar” imgesine sahiptim. Doğrusu içeri girdim ve gördüğüm beni şaşırttı. Konuşma yapan biri vardı. O zamanlar Temsilciler Meclisi’nde muhtemelen yalnızca bir düzine insan vardı, çoğu yemek yemek, yere tükürmek ve bunun gibi şeyler yapıyordu. Ve sonrasında aniden zil çalmaya başladı ve herkes koşarak içeri girdi ve bir oylama için el kaldırdılar ve tekrar dışarı çıktılar. Bunlar vatandaşlık derslerinde size öğretilen büyük demokratik sistemin saygın kişileri kesinlikle değillerdi.

Dolayısıyla bu yaşla ilgili bir hassasiyet durumu değildi. Daha çok şöyle bir şeydi: *Bu insanların dünyayı yönetmesine ve onu bu şekilde mahvetmesine izin verilmemeli.* Bu hassasiyet milyonlarca ama milyonlarca yoksul ve ezilen halk tarafından

paylaşılıyordu, fakat bununla birlikte geniş çaplı olarak orta sınıf gençlik arasında da hakimdi. *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?*¹'de belirttiğim gibi, 1960'ların sonunda bu süreç toplumda geniş çaplı ve derin bir şekilde yayıldı, hatta bu ülkedeki sistemin, kapitalist-emperyalist sistemin silahlı kuvvetlerine dahi yayıldı. Örneğin, orduda yapılan bir ankette diğer şeylerin yanında şöyle bir soru sorulduğunu anımsıyorum: ABD ordusundaki askerler, er ve erbaşlar, kimin siyasi önderliğini istiyor -ve özellikle de Siyahi askerler arasında ABD başkanı listede **en sonlarda** geliyordu. Çoğunluk "en fazla oyu" Kara Panter Partisi liderlerinden Eldridge Cleaver'a vermişti. Dolayısıyla eğer bu tip şeyler yaşanıyorsa, sistem açısından gerçekten bir problem var demektir. Her ne kadar, Eldridge'in oldukça gerçek zayıflıkları ve sınırlılıkları olsa da, bu durum çok ama çok olumlu bir şeyi yansıtıyordu.

Bütün bunların açıkça gösterdiği şey, Siyahi halk arasında ve özellikle de gençlik içinde -ki her zaman kendilerinin doğaları gereği dindar oldukları söylenir- dinden belirgin şekilde uzaklaşma durumuydu. Niçin? Çünkü insanlar umut doluydu, daha iyi bir dünya için hiçbir umudun olmadığına inanmıyorlardı. Çok daha iyi bir dünya için umut doluydular. Ve Siyahi halk, özellikle de gençliğin bir bölümü dinden ve dinle birlikte gelen, insanları muhafazakar etkilerle aşağıya çeken bütün eski geleneklerden belirgin şekilde uzaklaşmıştı. İnsanlara konuşma yaparken "Umrunda değil" (aktarma yapıyorum fakat dediği şeyin özü buydu) diyen Malcolm X'in (her ne kadar inançlı biri olsa ve İslam'ı benimsemiş olsa da) "Metodist, Baptist veya AME veya her neyseniz bunu umursamıyorum, buraya gelmişseniz dini rafa kaldırmalısınız çünkü size yapılan bütün iyilikler için bunu bir kenara koymanız gerekiyor." sözlerini anımsayın. Her ne kadar Malcolm X inançlı biri olsa da kalkıp da "Hristiyan olmayın, Müslüman olun" demiyordu – şöyle diyordu "Kamusal alanda bu şeylere ihtiyacımız yok." Ve eski kuşaklara da ayrıca şöyle demişti: "Bugün bu gençlik ihtimallerle ilgili bir şeyler işitmek istemiyor, yaşlı Tom

Amcaların kalkıp da onlara ihtimallerin kendilerine karşı olduğundan bahsetmesini istemiyorlar.” Bu hassasiyet geniş çaplı olarak özellikle gençler tarafından benimsenmişti. Yalnızca Siyahi halk arasında da bulunmuyordu. Malcolm X büyük ve radikal bir ilham kaynağıydı, kendisinin orta sınıftan pek çok beyaz da dahil olmak üzere eğitilmiş gençlik arasında çok olumlu radikalleştirici bir etkisi vardı.

Dolayısıyla bu din meselesi çok farklı bir şekilde tecelli ediyordu. İnsanlar ondan uzaklaşıyordu. Eğer *Panther* filmini anımsarsanız (yakın zamandaki *Black Panther* filmini kastetmiyorum, daha eski olan ve Kara Panter Partisi üzerine olan filmi kastediyorum), orada bir gencin Kara Panter Partisi’nin bir çeşit toplantısı çerçevesinde annesiyle konuştuğu bir sahne yer alır. Annesi dinle ilgili bir şeyler söyler ve genç ona şu üç cümle ile yanıt verir: “Kara Panter Partisi dini bırakmamız gerektiğini söylüyor, bunun bize bir iyiliği yokmuş, ihtiyacımız olan şey bu değilmiş.” (Bir kez daha aktarıyorum, fakat denilen şeyin özü buydu) Ve annesi şöyle yanıtlıyordu: “Peki sen buna inanıyor musun?” Doğrusu, o dönem pek çok siyahi genç buna fazlasıyla inanıyordu.

Din her zaman bir “umut” veya teselli kaynağı olarak sunulmuştur. Peki din gerçekten bir umut kaynağı mıdır – yoksa özünde ve tanım gereği felç eden bir illüzyon mudur? Din, acılara yönelik teselli konseptini kendinde barındırır, başka bir dünyaya bakar ve bu diğer dünya insanların maruz kaldıkları bütün acılar için bir tür teselli sağlar. Ancak mesele şudur: İnsanların ihtiyacı olan şey bu sistem altında maruz kaldıkları acılara teselli bulmak mıdır, yoksa ayağa kalkmaları ve bu acıyı dayatan ve güçlendiren sisteme *son vermeleri* ve bu sayede acıya, maruz bırakıldıkları **gereksiz** acılara teselli bulma ihtiyacına daha fazla gereksinim kalmayacak bir durumu sağlamak mıdır? Bu durum Ardea Skybreak tarafından *Bilim ve Devrim*² röportajında şu şekilde belirtilir; insanın tamamen acı çekmeyeceğini düşünmek gerçekçi değildir, fakat insanların dünyaya egemen olan bu sistemin, kapitalist

emperyalizm sisteminin dinamikleri ve temel ilişkilerinden ötürü bugün dünyada maruz kaldıkları muazzam miktarda **gereksiz** acı bulunmaktadır. Ve *bu* acılara bir son vermek kesinlikle mümkündür ve acilen gereklidir.

Şimdi, bunun eksiksiz ve çok yönlü bir resmini sunmak gerekir; dini inancı olan pek çok kişinin dini görüşünün ve hassasiyetinin baskıya karşı mücadelede hatta fedakarlık yapmada kendileri açısından ilham verici olduğunu bilmekteyiz. Ve bu durum, elbette saygı duyulması ve birleşilmesi gereken bir şeydir. Fakat bu durum, dini bakış açısına, dinin halk kitlelerinin zihninde pranga rolü oynamasına karşı ideoloji alanında keskin bir mücadele yürütülmesi gerekliliğini de ortadan kaldırmaz, işin aslı onların işleyişine karşı gerçekliği anlayabilmek için sistematik ve devamlı olarak bilimsel yaklaşımı uygulamak ve özellikle de kitlelerin acı çekmesine neden olan şeyin ve buna çözümün ne olduğunu göstermek gerekir. Sonuç olarak, her ne kadar birleşmesi gerekse de ve evet dini hassasiyeti veya bakış açısını pozitif şekilde kullanan ve çeşitli biçimlerdeki baskıya karşı mücadelede genellikle fedakarlık yapan insanlara saygı duysak da, dinin ideolojik rolünün, halk için zihinsel prangalar kuran rolünün etrafında devamlı mücadele yürütülmesi ve bunun devamlı ifşa edilmesi gerekiyor.

Bununla birlikte, dini *köktencilik* – ve özellikle de bu ülkedeki Hristiyan *köktenciligi* söz konusu olduğunda işler çok farklıdır. Hristiyan köktenciler (mevcut başkan yardımcısı Mike Pence ve hükümette önemli konumlarda bulunan diğerleri de buna dahildir) teokratik faşizmin (Orta Çağın dini otoriteleri tarafından izlenen tiranik yönetimin) itici gücüdürler. Agresif bir şekilde düşünmeden biat etmeye ve dini dogmaların harfiyen uygulanmasına (bu Hristiyan faşistler bu konuda inatçıdırlar) bağlıdırlar ve her tür mezalime ve dehşete götürecek (İncil'in hem Eski hem de Yeni Ahitinde bu görülebilir – bu durumu *Tüm Tanrılardan Kurtulun!*³ çalışmamda analiz ettim) bu dogmaları yaymaya çalışırlar

Yeni Komünizm kitabının açılış bölümünde (“Giriş ve Yönelim”) ezilen halk kitlelerinin umut etmekten korktuğuna ilişkin acı bir gerçekten bahsettim:

*Korkuyorlardı çünkü belki de dünya böyle olmayabilirdi, belki de bundan kurtulmanın bir yolu vardı. Umut etmekten korkuyorlardı çünkü umutları daha önce çok kez hayal kırıklığına uğramıştı.*⁴

Bu durum niçin pek çok kişinin dine döndüğüne ilişkin önemli bir etmendir – çünkü bu dünyada, bu sistemin işleyişi tarafından onlara dayatılan ve sürekli olarak maruz kaldıkları feci acılar ve aşağılamaların son bulmasına dair bir umutları yok gözüküyor; fakat bununla birlikte, bu sistemin işleyişinden ve kurumlarının, görevlilerinin ve destekçilerinin rolünden dolayı bunun üzeri kapatılıp belirsiz hale getiriliyor, ve bütün bunlar, dünyanın niçin bu şekilde olduğuna, bunun gerçekten nasıl değiştirilebileceğine, bütün bu gereksiz acılara gerçekten nasıl *son verileceğine* dair insanları sistematik bir şekilde *yanlış yönlendiriyor*.

Burada bir kez daha komünizmin yaklaşımı ve bilimsel yönteminin büyük önemine geliyoruz, bu yaklaşım ve yöntem yeni komünizm ile, *bu* dünyada gerçekten kökten ve özgürleştirici bir değişimin mümkünlüğü ile daha da geliştirilmiştir. Bütün bunlarla ilişkili olarak ve umut meselesi özelinde, DKP Manifestosu, *Komünizm: Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı* 1.Bölüm’de Marx’tan alıntılanan aşağıdaki açıklamasının büyük bir önemi bulunur:

*Bir kez iç bağlantı kavrandığında, mevcut koşulların daimi ve kalıcı gerekliliğine olan tüm teorik inanç, onun pratikte çökmesinden önce yıkılır.*⁵

Bu son derece önemlidir, çünkü teori ve bilimin -bilimin içinde temellenen teorinin ve devamlı olarak bilimsel yöntem ve yaklaşımla uygulanmasının- insanların maruz kaldıkları sistemin gerçek ilişkilerinin ve dinamiklerinin meydana

çıkarılmasının, iç bağlantıların ve “iç işleyişlerin” önemi vurgulanmaktadır. En başta insanların maruz kaldıkları *bir sistemin varlığı* ve bu sistemin iç işleyişi ve dinamiklerinin ne olduğu, bunun insan toplumunun bütün bir tarihsel gelişimine nasıl uyduğu ortaya çıkarılır. (Veya daha basit bir ifadeyle, insanlar bir *sistemin* çerçevesi içinde yaşarlar; ki bu sistem yalnızca güçlü birileri tarafından dayatılan bir sistem değildir, bu sistem belirli bir tarihsel gelişimin sonucudur; bu sistem temel ilişkilerden kaynaklanan belirli “yasalar” doğrultusunda işler ve işlemek zorundadır, ve bu durum halk kitlelerinin her tür acıyı çekmesine neden olan çelişkilerde cisimleşir ve bu çelişkileri açığa çıkarır, bu çelişkiler sistem açısından temel ve esastır, ve bu sistemin kendisi ortadan kalkmadan bu çelişkiler de ortadan kalkmaz). Ve bu bilimsel teori bütün bunlara yönelik bir *çıkış yolu* olduğunu ve bu çıkış yolunun ne olduğunu ortaya koyar.

Evet, mücadele nihai olarak pratik alanında yürütülmelidir; gerçek mücadelenin nihai olarak, bütün bu korkunç baskıda cisimleşen ve bunları güçlendiren sisteme karşı gelerek bu sistemi devirmek için yürütülmesi gerekiyor. Fakat, yüksek seviyede teorik şekilde geliştirilmeden önce dahi, insanların mevcut koşulların zorunlu olmadığını, bunun sürekli bir zorunluluk durumu olmadığını, bunun niçin bu şekilde olduğunu temel düzeyde de olsa kavramalarının muazzam bir önemi vardır. Din tarafından yayılan ve kalıcı hale getirilmeye çalışılan illüzyonlar temelinde değil de, *bilimsel bir temelde olan* umudun kaynağıdır bu.

Aşağıda vurgulananlar (“*Bir İnanç Sıçraması*” ve *Rasyonel Bilgiye Sıçrama: İki Çok Farklı Türde Sıçrama, Kökten Farklı İki Dünya Görüşü ve Yöntemi*” makalesinin sonucu) yönelimin son derece önemli noktalarıdır:

“Aslında gerçek olanı bilmek -ve bunun hakkında devamlı olarak öğrenmek- insanlık ve geleceği açısından hayati önemdedir; yalnızca bilimlerdeki ve akademik dünyadaki insanlar açısından değil, fakat aynı zamanda dünyada acımasız şekilde baskı gören

ve ezilen, baskı ve sömürünün bütün biçimlerine küresel çapta son verecek, devrimin omurgası ve itici gücü olması gereken ve olabilecek, yalnızca kendilerinin değil fakat nihai olarak tüm insanlığın kurtarıcısı olacak insanlar için de hayati önemdedir. Gerçeklikle -değişimi ve gelişimi halinde- olduğu şekliyle yüzleşmek ve bunun altında yatan güçleri anlamak, bu devrimi yapmada ve insanlık tarihinde tamamen yeni bir çağın getirilmesinde belirleyici ve öncü bir rol oynamaktadır, ki bu yalnızca bugünün dünyasında insanları köleleştiren maddi zincirleri -sömürü ve baskının ekonomik, toplumsal ve siyasi prangalarını- değil, aynı zamanda mental zincirleri, bu maddi zincirlere tekabül eden düşünme biçimlerini ve kültürü de ilelebet kırıp ortadan kaldıracaktır. 150 yıl önce komünist hareketin kurucuları olan Karl Marx ve Friedrich Engels, *Komünist Manifesto*'da komünist devrimi ve onun kurtuluşa götüreceği ilkelerini, yöntemlerini ve amaçlarını deklare ettiler; yalnızca insanları bir biçimde köleleştiren geleneksel mülkiyet ilişkilerinden değil, fakat aynı zamanda bu geleneksel mülkiyet ilişkilerini yansıtan ve bunları güçlendiren bütün geleneksel düşüncelerden de “radikal bir kopuşun” gerekliliğini açıkladılar.”

“*Epistemoloji* -bilginin ve bunun insanlar tarafından nasıl elde edildiğinin, neyin hakikat olduğunun ve insanların hakikati nasıl bileceklerinin teorisi- alanındaki mücadele, insanlığın baskı altındaki ve sömürülen büyük bölümünün ve nihai olarak da bütün olarak insanlığın kurtuluşu için kritik bir arenadır. Bu özgürleştirici mücadelede bilimsel yöntemin belirleyici özelliklerini ve bilimsel yöntemin önemini kavramak -ve hepsinden de önemlisi, gerçekliğe yönelik en tutarlı, sistematik ve geniş kapsamlı bilimsel yaklaşımı, insan bilgisi ve eyleminin pek çok alanının yerini almadan ve onları boğmadan kavrayan ve gerçeklik hakkındaki en zengin öğrenme sürecini ve bunu insanlığın çıkarlarına dönüştürerek ifade verebilecek *komünist dünya görüşü ve yöntemini* kavramak- hayati önemdedir. Gerçekliğe “inanç-temelli” nosyonları dayatma girişimleriyle, bunun aksine, din ve dinin kökenleri

ve etkileri de dahil olmak üzere, gerçekliğin bilimsel kavrayışını izleme arasındaki temel farkı anlamak -“inanç sıçraması” ile bilginin algısal bilgiden rasyonel bilgiye sıçramalarla süregiden birikimi arasındaki kökten farkı anlamak- komünist devrimi işaret eden iki kökten kopuşun gerçekleştirilmesi ve insanlık tarihinde tamamen yeni ve özgürleştirici bir evreye sıçramaya yönelik mücadeleyi devam ettirmenin kritik parçasıdır.”⁶

Devrimin ve *bilimsel bir temelde* kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın mümkünlüğünü görme meselesi son derece önemlidir, ve daha sonra yeniden bu meseleye döneceğim.

Bireysellik Problemi

*Uzun Düşünceler ve Çekişmeler*⁷ ‘de (ve diğer çalışmalarda) belirttiğim gibi, bireyler olarak insanların çelişkileri geniş toplumsal bağlam içindedir ve bunların büyük ölçüde toplumsal bağlam tarafından belirlenmesi durumu vardır, ki bu da doğru şekilde ele alınması gereken karmaşık bir çelişkidir. Ve bu çelişki bugün akut bir şekilde insanların bireyler olarak varoluşları olgusu ile ifadesini bulmaktadır. İnsanlığın bir bütün olarak korkunç acılar çekmesi ve insanlığın karşı karşıya olduğu acil zorluklar, kapitalizm-emperyalizm sisteminin çevreyi tahrip etmesi, bununla birlikte nükleer felaket tehlikesinin bütün insanlık için varoluşsal bir tehdit oluşturmalarının devamlı olarak artması bugün akut bir şekilde ifadesini bulmaktadır – *bütün bunlar her bir bireyin kendi belirli bireysel çıkarlarını izlemesi ile ne ciddi şekilde tespit edilebilir ne de gerçekten çözülebilir, ve işin aslı şu ki, insanların bu şekilde davranmaya devam etmesi gerekli olan çözümü getirme noktasında büyük bir engel teşkil etmeye devam ediyor.* Bireysellik, gerçekliği ve sürekli olarak bu sistem tarafından getirilen dehşetin derinliğini idrak etmekten insanları uzak tutan – ve bütün bunlara son vermek ve kaynağının kökünü kazıyabilmek için insanların acil olarak diğerleriyle birlikte hareket etmesi gerektiğini fark

etmemelerine neden olan, pek çok negatif eğilimi “birleştiren” önemli bir unsudur. Bireyselliğin bu şekilde öne çıkarılması ve şişirilmesi, toplumda bu dönemde belirgin ve en uç biçimlerde cesaretlendirilip ifade edilmesi yüzleşilmesi ve dönüştürülmesi gereken derin bir problemdir.

Ölümcül Bireysellik ve Kayıtsız Bireysellik

Bireyselliğin iki geniş kategorisi vardır, bunların belirli farklı özellikleri vardır, fakat aynı zamanda aynı ortak temele sahiptirler ve kendinle meşgul olmayı içerirler. *Ölümcül* bireysellik bunun son derece zehirli bir türüdür. Temel olarak “kendim için her şeyi alırım, diğerlerinin canı cehenneme. Ve eğer istediğim şeyi almak için diğer herkesi ezmem gerekiyorsa, ne yapalım yapacak bir şey yok, böyle olması gerekiyor ve ben de bunu en iyi şekilde yapacağım, böylece istediğim her şeyi alacağım – *hepsini istiyorum ve hepsini şimdi istiyorum.*”

Kayıtsız bireysellik, böylesi saldırgan özelliklere sahip olmasa ve diğer insanlara karşı genel olarak bilinçli düşmanca bir tutum içinde olmasa da, dünyada olan biten daha geniş çaplı şeylere ve bunun dünya çapında halk kitlelerine ve elbette insanlığın geleceğine yönelik etkilerine ilgi göstermeden kişinin çıkarları, arzuları veya “hayalleri” ile hareket etmesini kapsar.

Dolayısıyla bunlar farklı türde, iki geniş tipte bireyselliktir (açık bir şekilde bir çok aşaması bulunur). Peki ama bunların birleştirici unsuru nedir? *Kendilik. Kendim.*

Cornel West ile 2014 yılındaki Diyalog’ta⁸ belirttiğim gibi, “selfie” bütün bu bakış açısının ve bütün bu kültürün mükemmel ikonik bir temsilidir. Elbette ki her “selfie” veya bunun kendisi kötü değildir. Fakat bunun etrafında bütün bir kültür bulunur, hatta insanlar doğada güzel bir yere gitseler bile hemen neyle uğraşıyorlar? Önlerinde duran muazzam güzellik yerine (ve evet, bunun fotoğrafını çekmek yerine) kendi “selfielerini” çekmekle. Bu bakış açısına göre önemli olan şey

şudur: “Ben burdayım, bana bakın.” Her ne kadar birinde bilinçli şekilde ölümcül olmasa da çarpıcı bir kayıtsızlıkla kendini gösterir, “bana bakın, bana bakın, bana bakın” şeklindeki bu ethos her iki bireysellik biçiminde de oldukça baskındır.

Kayıtsız bireysellik daha tehlikesiz (veya basit şekilde daha az “ahlaksız”) görünebilir, ancak yine de, kişinin kendisinin (ve kendi dar çevresinin) ötesinde geniş çaplı olarak dünyada ne olup bittiği, tüm bunların dünyada halk kitleleri ve nihai olarak da bütün insanlık açısından ne sonuçlar getirdiği konusunda affedilemez bilgisizliği veya bilinçli şekilde görmezden gelmesi – veya bütün bunlara yalnızca kendisini ilgilendirecek şekilde acil ve dar anlamda ilgi göstermesi ile karakterize olur.

Şimdi bu noktada çok açık olmam gerekiyor: Dünyada oldukça kaotik şekilde yaşayan ve çok kötü acılar çeken insanlar, halk kitleleri bulunuyor, ve dünyada ne olup bittiğiyle ilgilenmeleri ve bunu öğrenmeleri oldukça güç. Bu sistemin işleyişinin eziyet ettiği ve çok fazla dehşete maruz bıraktığı, kendi başlarına daha geniş bir dünyayı tanıma ve buna katılma fırsatlarından *mahrum* bırakılan bu insanlardan bahsetmiyorum. Bunu yapmak için her fırsatı olan ama kötü huylu (veya ölümcül) bir mentalite ile veya daha “iyi huylu” ama yine de kayıtsız bir şekilde, bu gelişmelere ilgi göstermemeyi seçen insanlardan bahsediyorum. Video izleyen veya YouTube’ta keman çalan kedilere bakan (veya internette benzeri şeyler yapan) kişilere karşı değilim, ancak eğer bu tip bir şey sizi meşgul ediyorsa -internet üzerinde başkalarını aşağılamak ve aşağı çekmek sizin meşguliyetiniz olmuşsa- bu durum her hoşgörülü insanın oldukça endişelenmesi gereken bir şeydir, ayrıca güçlü bir şekilde karşı çıkıp mücadele etmeleri de gerekir.

[Yazar tarafından Sonbahar 2019’da eklenen not]

Bu çalışma, 2019 baharında yapılan bir konuşmanın düzenlenmiş

metnidir ve bir sonraki bölüm (“Bireysellik, BSS ve “Acısız Gelişim” İllüzyonu”) bu yılın yaz dönemi başında (revcom.us sitesinde) yayınlanmıştır. Eylül 2019 sonunda, Nancy Pelosi (ve onun temsilcisi olduğu Demokrat Parti önderliği), Donald Trump’ı suçlamayı reddetme konusundaki uzun süreli inatçı ısrarın ardından, bu kez rotayı tersine çevirdi ve Trump için bir “görevden alma soruşturması” uygulanacağını açıkladı. Bu geri dönüş koşulluydu – ve Pelosi ve çevresindekiler, bu “suçlama soruşturmasında” tek başına olmasa da, ağırlıklı bir şekilde (bir hükümet muhbirinin raporu doğrultusunda ortaya çıkan) Trump’ın önceki dönemde (Obama döneminde) başkan yardımcısı olan ve şu an Demokratların 2020 başkanlık seçiminde adayları olan, baş rakibi Joe Biden’a yönelik pisliklerin araştırılması (veya “hazırlanması”) için Ukrayna hükümetine baskı yaptığı meselesine odaklandılar. Pelosi ve Demokratlar bu durumu, Trump’ın kişisel çıkarlarını gözeterik (özellikle de 2020 seçimleri için) başkanlık gücünün kötüye kullanımı olarak tanımladılar ve ABD’nin Ukrayna’ya askeri yardımının devam etmesi ve Rus yanlısı güçlerle yüzleşmelerinin “lütüfu” ve bedeli olarak bu durumu vurguladılar ve Trump’ı özellikle de büyük rakip Rusya ile ilişkilerde “ABD ulusal güvenliğini baltalıyor” şeklinde suçladılar. Diğer bir deyişle, kendi burjuva perspektiflerinden bakarak esas kaygılarının ABD’nin emperyalist “ulusal çıkarları” olduğu, bu sistemin egemenliğinin nasıl dayatılıp korunacağına ilişkin “normlar” olduğu söylenebilir, onlar açısından önemli olan şey seçimlerle bir yönetimden diğerine “barışçıl bir geçişin” sağlanmasıdır – ve Trump’ın bu “normları” çiğnemesi ile ortaya çıkan tehlike de bundan ibarettir – **Pelosi ve diğerleri “suçlama soruşturmasına” bu dar temelde bakıyorlar, ABD kapitalist emperyalizminin çıkarları doğrultusunda, onun dünyada egemen emperyalist güç olarak kalabilmesi için hareket ettikleri olgusunun altını çiziyorlar; Aslında, Trump’ın yalnızca ABD’de de değil, uluslararası alanda doğrudan halk kitlelerine karşı acımasız açıklamaları ve hareketleri temelinde bir görevden zorla uzaklaştırılmasını reddetmeye**

devam ediyorlar: Trump'ın ayan beyan ırkçılığı ve beyaz üstünlenmeciliğini ve beyaz üstünlenmeci şiddeti teşvik etmesi; bariz kadın düşmanlığı ve kürtaj hakkı da dahil olmak üzere kadın haklarına ve LGBT haklarına saldırması, muhalefetin acımasız şekilde bastırılması ve sindirilmesinin yoğunlaştırılmasına arka çıkması ve buna yönelik çağrıda bulunması, Müslümanlara yönelik ayrımcılığı, "kendi ülkelerinde" zulümden ve oldukça gerçek ölüm tehdidinden kaçan ve bu temelde sığınmanın yollarını arayan göçmenleri canice hedefe koyması ve onları toplama kampı koşullarıyla sınırlandırmaya çalışması, hatta çok küçük çocukları ailelerinden kopartması, iklim değişikliği bilimini inkar etmek de dahil olmak üzere bilime ve hakikatin bilimsel şekilde araştırılmasına saldırması, çevrenin ufak çaplı ve hatta tamamen etkisiz şekilde korunmasını dahi devamlı olarak baltalayan ve karşı çıkan girişimlerde bulunması, nükleer silahlar da dahil olmak üzere ülkelere yönelik parçalama tehditleri savurması – özetle, faşist düzeni her yönden tam olarak konsolide etmek ve insanlık için korkunç sonuçları bulunan dehşet verici faşist bir gündemi uygulamak.

Bunu yazarken "görevi kötüye kullanma soruşturmasının" nereye gideceği henüz belli değil – Trump Temsilciler Meclisi'nde gerçekten suçlansa da Senato onu suçlu bulsa ve görevden uzaklaştırsa da – şu açık ki Demokratların Trump meselesine yönelik dar bakış açıları, yönelim için şu temel noktaların bir kez daha vurgulanmasının önemini gösteriyor.

Demokratlar, New York Times, Washington Post, vb. Trump'ın başkanlığı krizini bu sistem doğrultusunda, temsilcisi oldukları bu sistemin egemen sınıfının doğrultusunda çözmeye çalışıyor. Bizler, yani halk kitleleri ise hepimiz dışarı çıkmak zorundayız, milyonlarla birlikte kendimizi harekete geçirmeliyiz ve bu meseleyi **bizim kendi çıkarlarımız, egemen sınıfıinkinden tamamen farklı ve buna karşı olan, insanlığın çıkarları doğrultusunda çözmeliyiz.**

Bu durum elbette egemen güçler arasındaki mücadelenin ilgisiz

ve önemsiz olduğu anlamına gelmez; aksine bunu kavramak ve buna yaklaşmak (bu durum iyi şekilde yükseltilmiş gerekli mücadele ile her seferinde insanlara götürölmesi gereken bir noktadır) bunun neyle bağlantılı olduğunu ve ne olanaklar sağladığını anlamak için “tabandan mücadele yürütölmelidir” – ***bunların faşist doğası, uygulamaları ve insanlığa yönelik tehditlerine karşı halk kitlelerinin bütün rejimin gitmesi talebi çerçevesinde harekete geçirilmesi gerekir.***

Açık bir şekilde, yalnızca Trump’ın görevden alınması değil, bununla birlikte Hristiyan faşist başkan yardımcısı Mike Pence’in ve evet tüm faşist rejimin kaldırılması acil önemdedir. Eğer başarılırsa, böylesi bir gelişme -sadece bu ülkede değil fakat bir bütün olarak dünyada- halk kitlelerinin temel çıkarlarına hizmet edecektir. Sınırlı şeyler temelinden ve canavarca baskıcı olan ABD imparatorluğunun “ulusal çıkarları” üzerinden değil, bu sistemin “normal işleyişi” sonucunda üretilen ve iktidara gelen Trump/Pence rejiminin faşizmine karşı halk kitlelerinin harekete geçmesi temelinden bu süreç ele alınmalıdır.

[Yazar tarafından eklenen notun sonu, Sonbahar 2019]

Bireysellik, BSS ve “Acısız Gelişim” İllüzyonu

Görünen o ki -bütün bu “iyi huylu” veya kayıtsız bireyselliğin- *acısız gelişim illüzyonunu* ısrarla takip etmekle bağlantısı var. Eğer bazı şeyler insanları rahatsız ediyorsa -ve daha da ötesinde, kendi açılarından fedakarlık ihtimalini, gerekli olan fedakarlığı içeriyorsa- pek çok kişi o şeyden uzaklaşıyor. Önceden de belirttiğim üzere, gerçekliğe tıpkı bir “büfe” gibi veya tüketici gibi yaklaşma tutumu diye bir şey var ve bu durum şu şekilde kendini gösteriyor: “Açıkçası bu durum beni rahatsız ediyor. 0 yüzden bunları bir kenara bırakıyorum. Hayır buna bakmak istemiyorum, çünkü rahatsız oluyorum.”

Bunun çok daha iğrenç ve zorbaca biçimlerinden daha sonra

bahsedeceğim. Ancak kısa bir giriş olması açısından *Yeni Komünizm* kitabında bahsettiğim bir olaya değineyim; birkaç yıl önce bazı kişiler *Çalınmış Yaşamlar* afişleriyle üniversite kampüslerine gitmişti, bunlar polis tarafından öldürülen kişilerin afişleriydi (hepsi değil ama onlarcası öldürülmüştü), daha sonra birisi gelip yakınmaya başladı: “*Ben bu afişleri sevmedim, beni güvensiz hissettiriyor.*” O dönem: *Vah canım, çok üzüldüm!* şeklinde yorum yapmıştım. Bu vah canım saçmalığını şimdilik bir kenara bırakalım ve afişte de belirgin bir parçasının temsil edildiği halk kitleleri üzerine ciddi şekilde bir konuşalım ve onların durumuna bir bakalım.

“Acısız gelişim” illüzyonunu ısrarla ve inatla takip etmenin en yaygın ve sorunlu biçimi, özellikle de kendilerini aydın olarak (veya ilerici veya “farkında” veya ne demek isterlerse o olsun) tanımlayan kişilerin, bizim çok doğru bir terimle ifade ettiğimiz gibi “*BSS – Burjuva Seçim Saçmalığı*” (İngilizcesi: *BEB – Bourgeois Electoral Bullshit*) – ve insanların kendilerini devamlı hakim sınıfların bir bölümünü temsil eden Demokrat Parti ile sınırlandırması fenomenidir. Bunlar, benim *değişim olasılığını sınırlandıran unsurlar* olarak değerlendirdiğim şeydir – çünkü bu durum, siyasi angajman açısından nispeten güvenli olan şeyin tümünden yıpranmış halidir. Trump/Pence rejimi altında faşistlerin kendi iktidarlarını konsolide etme çabaları ve işlerin gidişatı düşünüldüğünde, bu durum gelecekte kendileri açısından pek de güvenli bir şey olmayabilir. Fakat şu an için nispeten acısız gözükmetedir. Aynı zamanda tamamen etkisizdir ve ihtiyaç duyulan herhangi bir değişikliği beraberinde getirmez, bunun yerine herhangi bir fedakarlıktan ve hatta gerçek bir rahatsızlıktan kaçınırken **bir şeyler yaptığını sanmanın** bir yoludur bu.

BSS’nin yanında bu durum, kitlelerin Trump/Pence faşizmi gerçeğiyle yüzleşmemeleri ve bu nedenle, bu faşizmin temsil ettiği gerçek tehlike ve potansiyel büyük dehşetlerle orantılı bir şekilde hareket etmemeleri şeklinde kendini

göstermektedir.

Şimdi geriye dönüp, bunun çok önemli bir unsuru olarak önceden değindiğim bir şeye, Trump'ın seçilmesine -halk oyu ile değil, seçim kurulu ile seçilmesine- yani gerçek anlamda kölelik kapsamına bir bakalım: Trump'a oy verenler köleliği destekleyen türden insanlardır ve bu kişiler ABD'de kölelik zamanlarından bu yana aslında ortada bulunurlar. Bunlar Beyaz Saray'da beyaz üstünlenmeci kişilerin bulunmasına razı olan, köleliği açıkça kabul eden, bunu meşrulaştıran veya rasyonalize eden türden insanlardır. Ve bu noktada, Ron Reagan'ın (evet, Ronald Reagan'ın başıboş oğlu, aynı zamanda, büyük ödülü olan arsız bir ateisttir) çok bilgilendirici olduğunu düşündüğüm bir yorumunu düşünüyordum, kendisi şöyle diyordu: Trump'ın çok analiz eden, fazlasıyla analiz eden "tabanı" kendisi her ne yaparsa yapsın onu desteklemeye devam edecektir, çünkü *Trump'ın nefret ettiği insanlardan onlar da nefret ediyor.*

İnsanların yaşadığı ekonomik zorluklarla ilgili bütün laf kalabalıklarının aksine, bu durum onların oy kullanmalarını rasyonelleştiriyor ve Trump'ı desteklemeye devam etmek için sık sık kullanılıyor, Ron Reagan'ın keskin bir şekilde belirttiği gibi Trump'ın "tabanının" da temelini bu durum oluşturuyor. Bu arada, tüm ana akım medyanın, CNN ve benzerlerinin Trump'ın "tabanı" terimini sürekli olarak nasıl kullandıklarına lütfen bir dikkat edin. "Taban" diyerek adeta nötr bir terimden bahsediyorlar. Oysa ki, bunlar bir avuç faşisttir, anlaştık mı? Ve bu edebikelamlarla ya da "temel" gibi nötr terimleri kullanarak, insanları Trump'ın ve onu destekleyenlerin gerçekte neyin temsil ettiğinden ve bunun neden olduğu gerçek tehlikenin derinliğini görmekten alıkoyuyorsunuz ve onları engelliyorsunuz. Ron Reagan'ın yorumu bu noktaya çok uygundur. Detaylı bir şekilde devam eder: LGBT bireylerden nefret ediyorlar, kadınlardan (bağımsız kadınlardan ve gerçekte tüm kadınlardan) nefret ediyorlar, Siyahilerden nefret ediyorlar, göçmenlerden nefret ediyorlar,

Müslümanlardan nefret ediyorlar vb. Ve Trump da aynı insanlardan nefret ediyor.

Bu yüzden ne yaparsa yapsın, onu asla terk etmeyeceklerdir. Bu yüzden doğru bir şekilde biri kalkıp şu yorumu yapabilir: "New York'ta Beşinci Cadde'de birisini çekip vurabilirim ve nasılsa bu insanlar bana karşı gelmez".

Aynı zamanda, şu da açıkça söylenmelidir: Trump'ın savunduğu ve yaptığı her şeyden nefret ettiklerini söyleyen milyonlarca, on milyonlarca insan, bu kadar zaman sonra sokaklara çıkıp Trump/Pence rejiminin gitmesini talep eden sürekli bir seferberlik hareketinde yer almıyorlarsa, bu durum kendilerini açıkça bu faşist rejimin *işbirlikçisi* yapmaktadır, kitlesel hareketle bu rejimi göndermek yerine bu rejimi tolere etme suçuna kendilerini ortak etmektedir!

Paul Simon'dan aktarırsak: Daha da kötüsü, bu insanlar Demokrat Parti'den gelecek bir avuç mırıltı için direnişi heba ediyorlar.

Uzunca bir zaman geçti – ve halen zaman var, ancak bunun değişebilmesi için, kitlelerin nihayetinde sokaklara çıkması, sokaklarda kalması ve sağlam bir şekilde faşist rejimi göndermeye karar vermesi için pek fazla zaman da kalmadı!

Ve burada Trump'ın savunduğu her şeyden nefret eden, şiddet kullanmadan fakat sürekli eylemlerle Trump/Pence rejiminin gitmesi talebi etrafında **Refuse Fascism**⁹ ile harekete geçmeyi reddeden milyonlar, on milyonlar için bazı çok önemli sorular bulunuyor. Eğer şimdi Trump/Pence rejiminin gitmesi talebiyle sokaklara çıkmazsanız, peki Trump yeniden seçilince (halk oyunu kaybedip, muhtemelen yine seçim kurulu sayesinde seçilirse) o zaman ne yapacaksınız? Ve eğer Trump seçimleri kaybederse (seçim kuruluyla bile olsa), ancak bu kez de sonuçları kabul etmeyi reddederse ve halen bu ülkenin başkanı olduğu konusunda ısrarcı olursa, peki o zaman ne yapacaksınız?

Bununla birlikte, kendini “sol” gösteren bazı “ilerici” entelektüellerin tehlikeli naifliği meselesine de dikkat çekmek gerekiyor. Örneğin, bu sistemdeki insan haklarının - insan hakları, sivil haklar ve sivil özgürlükler- ihlal edilmesini ifşa etmede bazı iyi şeyler yapan Glenn Greenwald gibi biri, ne zaman Trump/Pence rejimi tarafından temsil edilen korkunç suçlar ve dehşetler ortaya çıkarsa, hızla şu tip şeyler söylüyor: *“Evet ama, peki ya Hillary Clinton, peki ya Demokratlar ve onların yaptıkları korkunç şeyler ne olacak?”* Bunlar doğrudur. Belirttiğimiz gibi: Demokrat Parti, insanlığa karşı işlenen büyük bir kitlesel savaş suçları makinesidir. Ve bunun ortaya konulması gerekiyor. Aynı zamanda, Cumhuriyetçi Parti’nin de faşist olduğunun belirtilmesi gerekiyor ve eğer bunun gerçek bir anlamı ve gerçek bir önemi olduğunu anlamıyorsanız – ve birileri bu faşistlerin zorbalıklarından ve dehşetlerinden bahsettiğinde hemen çıkıp *“Evet ama, peki ya Demokratlar ne olacak?”* diyorsanız, insanları burada işleyen gerçek dinamikleri ve gerçek tehlikeleri anlamamaları doğrultusunda bizzat yönlendiriyorsunuz demektir!

Slavoj Žižek Büyük Zararı Dokunan Şişirilmiş Bir Gerzektir!

Mesela Slavoj Žižek gibi biri var. Raymond Lotta’nın makalesinde çok açık ve çok doğru belirtildiği gibi “Slavoj Žižek Büyük Zararı Dokunan Şişirilmiş Bir Gerzektir!”

*Slavoj Žižek, sıklıkla “komünist” pozları takınan, nüfuzu olan aptal bir felsefecidir ve kendisi İngiliz televizyonunda Donald Trump’a desteğini açıklamıştır. Žižek’e göre Trump’ın zaferi Cumhuriyetçilere ve Demokratlara “ne oldukları üzerine yeniden düşünmelerine” yardımcı olacak – ve bu durum “büyük bir uyanışa” vesile olacaktır. Yine Žižek’e göre Trump aslında faşizmi getirmeyecektir, endişelenmeye lüzum yoktur.*¹⁰

Lotta’nın özetle söylediği gibi: “Bu düşünce hatalı ve zehirlidir.” Ve Glenn Greenwald gibi insanların hatalı ve tehlikeli düşüncelerine benzemektedir. Glenn Greenwald’a

benzer şekilde, bir kez daha faşizmin temsil ettiği şeyin gerçekliğini ve tehlikesini görmezden gelir, ve bir kez daha belirtmek gerekiyor ki, Demokrat Parti burjuva diktatörlüğünün bir aracıdır ve insanlığa karşı işlenen büyük suçların ve kitlesel savaş suçlarının bir makinesidir.

Bu tür yanlış düşünceler, görünüşe göre Rusların Trump kampanyası boyunca devam eden işlemlerine katkıda bulunan Julian Assange gibi biri tarafından da örneklenmektedir. Assange'ın (kendi sözleriyle) şöyle dediğini duyduk:

Belki bu olumsuz bir değişime yol açacak, belki de olumlu bir değişime yol açacak, ama en azından değişime yol açacak veya değişim olasılığını açık tutacaktır.

Peki ne tür bir değişime yol açacak? Ne tür bir değişime yol açacağı meselesinde agnostisizme veya cahilliğe yer yoktur. Evet, herhangi bir biçimde burjuva diktatörlüğü halk kitleleri için çok kötüdür, kitleler için çok baskıcı ve ezicidir ve devirilmesi gerekir. Ancak, insanların her tür hakkını çiğneyen açık bir faşist diktatörlük, “belki olumlu bir değişim olur, belki de olumsuz bir değişim olur” kategorisinde yer alacak türden bir şey değildir.

Şimdi, özellikle Julian Assange'i keskin şekilde eleştirirken, ABD emperyalistlerinin zulmüne ve kendisinden intikam almaya yönelik girişimlerine karşı çıkılması gerekliliğini vurgulamak çok önemlidir, bunun Ruslarla bir ilgisi yoktur, fakat ezici bir biçimde bu sistemin canavarca suçlarını açığa vurmaktadır. Bu bağlamda, Berkeley Kaliforniya Üniversitesi Gazetecilik Yüksekokulu Dekanı ve gazetecilik profesörü Edward Wasserman'ın “Julian Assange ve Zavallı İspiyoncular Devleti”¹¹ adlı ilginç bir makalesi vardı. (Bu makale, bu yıl 27 Nisan 2019 Cumartesi günü, New York Times'ta yayınlanmıştır.) Wasserman; siyasi ve kişisel açıdan ne kadar hatalı olsa da Julian Assange'nin WikiLeaks aracılığıyla “resmi sırların açıklanmasına olağanüstü olanak tanıdığını” belirtmektedir.

Wasserman'ın dediği gibi, "Irak'ta ve Afganistan'da ABD'nin dahil olduğu sivillere yönelik savaş suçları, işkenceler ve zulüm" açığa çıkmıştır, bu nedenle ABD'nin hukuki arenada ve siyasi olarak kendisine saldırmasının nedeni budur. Bu boyut, bütün sınırlılıkları ve hatalarına rağmen insanların Assange'ın savunmasına katılmak zorunda olduğu noktadır. Ve Assange'yi savunmanın gerekliliği ve önemi, özellikle ABD hükümetinin politik/yasal zulmünden sonra, bu hükümetin (Trump/Pence faşist rejiminin önderliğinde) şu anda çok ciddi casusluk suçlamalarına dayandığı gerçeğiyle büyük ölçüde artmaktadır. Bu zulüm sürecinin yalnızca Assange için değil, aynı zamanda ABD emperyalizmi ve baskıcı kurumları tarafından sürekli olarak yürütölen savaş suçlarını ve insanlığa karşı diğer suçları ortaya çıkarmaya ve ifşa etmeye cesaret eden herkes için de korkunç etkileri olacaktır.

ABD hükümeti tarafından izlenen bu baskıcı hamlelere karşı çıkılması ve bu konuya önem verilmesi çok önemli olmakla birlikte; Assange, Glenn Greenwald ve Žiřek gibi kişilerin düşüncesinde somutlaşan bu görüş ve yaklaşımı eleştirmeye de büyük önem vermek gerekir. Burjuva (ya da "önde gelen") politikacıların aralarındaki nüansları, farkları, hatta bunun kitlelere, insanlık kitlelerine olan sonuçlarına dair herhangi bir analiz yapmadan bunların hepsini "hepsi aynı" şeklinde gören düşünce – işte bu çok zararlıdır.

Bu aşamada, 1930'larda Hitler'in ve Nazilerin iktidara gelmesi sürecinde Alman komünistlerinin öne çıkardığı eleştirilere bakmaya değer. Slogan, Alman komünistlerine atfedilmişti: **"Nach Hitler, Uns," (yani: "Hitler'den sonra, Biz")**. Başka bir deyişle, aynı düşünce biçimi gündemdeydi – Hitler'in hükümeti yönetmesi aslında bir şeyleri sarsacak ve toplumda bir krize yol açacak, o zaman komünistlerin iktidara gelme şansı olacaktı. Bu, Hitler ve Naziler tarafından temsil edilenin ve bunun insanlık için korkunç sonuçlarının çok ciddi bir şekilde küçümsendiğini gösteriyordu. Evet, oradaki komünistlerin devrimci bir temelde bütün sisteme sürekli ve sıkı bir şekilde

karşı çıkmaları gerekiyordu, ancak Hitler'in ve Nazilerin bu sistemin tüm dehşetlerinin özellikle sapkın ve aşırı bir temsili olduğunu, bunu aşırı biçimlerle gerçekleştirdiklerini kabul etmek çok önemli ve gerekliydi.

Bu nedenle, bunlarla ilgili olarak, bugün ABD'de Trump/Pence rejiminde vücut bulan faşizme muhalefetin inşa edilmesinde, *"Faşistler ve 'Weimar Cumhuriyeti'nin Yıkımı... Ve Onu Neyin Değiştireceği"*¹² ve *"Jerry Rubin Olmamak, Hatta Dimitrov Olmamak, Fakat Gerçek Bir Devrimci Komünist Olmak: KOMÜNİST PERSPEKTİFTEN TEMEL HAKLARIN SAVUNULMASI MÜCADELESİ"*¹³ gibi eserlerde ele alınan anlayışa dayanan ve bu süreçten çıkan bir bilimsel yaklaşıma ihtiyaç var (Bu makaleler revcom.us adresinde mevcuttur. Bob Avakian'ın Toplu Eserlerinin bir parçasıdır.)

Birkaç kez vurguladığım "Cumhuriyetçi Parti Faşisttir, Bununla Birlikte Demokrat Parti de Büyük Savaş Suçları ve İnsanlığa Karşı Suçların Makinesidir" sloganında yoğunlaşan şeyi öne sürüyoruz. Bu şeylerin her iki yönünün öneminin vurgulanmasıdır: özellikle Trump/Pence rejimi ve Cumhuriyetçi Parti faşizminde bir bütün olarak temsil edilenlerin tanınması ve Demokrat Parti dahil tüm sistemin doğası ve büyük suçları ile bu sistemin işlemesinde rol alan ve uygulayıcısı olan herkesi belirtmektedir.

New York Times'ta (16 Temmuz 2019 Salı günü) yayınlanan *"İrkçılık Dolaptan Çıkıyor"* başlıklı makalesinde, Paul Krugman, yalnızca Donald Trump'ın değil, bir bütün olarak Cumhuriyetçi Parti'nin "uluduğuna" ve ırkçılığı açıkça ve kabaca ifade ettiklerine işaret ediyor. Krugman, Cumhuriyetçi Parti'nin her türlü karşı ırkçılık iddiasını düşürdüğüne değinerek bu makaleyi şöyle sonuçlandırıyor:

Cumhuriyetçilerin ırksal eşitliği desteklediğini iddia etmenin her zaman ikiyeüzlü olduğunu söylemek caziptir; ulumlardan açık bir ırkçılığa geçişi memnuniyetle

*karşılamayı cazip hale getiriyorlar. Ancak ikiyüzlülük erdeme prim vermiyor, şu anda gördüğümüz şey, bu prime artık ihtiyaç duymayan bir partidir. Ve bu çok korkutucudur.*¹⁴

Krugman önemli bir noktaya parmak basıyor. Mesele yeterince ileri gitmemeleri ve özellikle de egemen sınıf partileri (Cumhuriyetçiler ve Demokratlar) arasındaki dar çelişki ve çatışma koşullarından kopmadıklarıdır. Bu baskıyı içine alan ve bu baskı olmadan var olamayan bir sistemin temsilcileri ve uygulayıcıları olarak hareket ederken, ırkçı baskı gibi öfkelere karşı ikiyüzlü olarak muhalif davranma tutumu bulunur; bu sadece Cumhuriyetçi Parti için geçerli değildir, aynı zamanda Demokrat Parti için de geçerlidir. Bu durumda yoğunlaşan, çok gerçek ve akut bir çelişkiyi tanıma ve doğru bir şekilde ele alma ihtiyacı bulunur: Bir yandan Cumhuriyetçi Parti kadar Demokrat Parti'nin de bir sistem partisi olduğu gerçeğini, kitlelere yönelik büyük suçları sürekli olarak işlediğini ve insanlığın geleceği için varoluşsal bir tehdit içerdiğini belirtmek gerekiyor; ve öte yandan, (yukarıda Krugman'ın makalesinden alıntı yapılanların ifadesine göre), bu egemen sınıf partilerinden birinin (Cumhuriyetçilerin) açıkça doğrudan bir tehlike olduğu gerçeğini ve evet ırkçı, insanı ve çevreyi yağmalayan şeylerden başka bir şey olmadıkları iddiasını taşımak gerekiyor. Bu durum, her iki tarafın da aracısı olduğu bütün bu sisteme karşı çıkılması ve sürekli olarak bu sistemin kaldırılması stratejik hedefine doğru aktif bir şekilde çalışmanın, aynı zamanda, faşist Trump/Pence rejiminin ortaya koyduğu acil tehlikenin farkında olarak bu rejimin gitmesi talebi etrafında şiddet içermeyen, ancak sürekli bir seferberlik içinde kitleleri ileriye götürmek için acilen yapılacak çalışmalarda temel stratejik bakış açısıdır!

Bu anlayışı, farklı açılardan ve bütün boyutlarıyla gerçekten tanımamak ve ona göre hareket etmemek; bireycilikle, özellikle de elverişsiz ve rahatsız edici gerçeklerle yüzleşmeye istekli

olmamakla veya gerekli olabilecek fedakarlıklara göre davranmak yerine “acısız ilerleme” illüzyonu arayışıyla oldukça ilgilidir.

Fark edilmesi gereken tüm nüanslar ve çelişkilerin özellikleriyle birlikte, bu önemli gerçek şu temel ve yoğunlaşmış ifade ile ortaya konabilir:

Demokrat Parti Çözümün Değil Sorunun Bir Parçasıdır.

Burada “Demokratların gerçekçi tek alternatif olduğu” konusunda ısrar eden herkese meydan okunması gerekiyor: revcom.us web sitesinde, tarihsel sırasıyla ve özetler şeklinde yer alan “**Amerikan Suçları**” yazı dizisi yer alıyor. ABD egemen sınıfının korkunç suçları, bu ülkenin başlangıcından itibaren ve şu ana dek Cumhuriyetçi ve Demokrat yönetimler altında gerçekleştirildi. İşte yapılması gereken: Gidin ve “Amerikan Suçları” yazı dizisini okuyun ve geri dönüp niçin Demokratlara destek olmanın iyi bir şey olduğunu açıklamaya çalışın.

Mevcut şartlar altında Demokrat Parti, diğer tüm suçlarının ve bu sistemin sürdürülmesinde ve uygulanmasındaki özel rolünün yanı sıra, Trump/Pence rejiminin faşizmine karşı çıkmak için anlamlı bir şey yapmayı reddettiği için *faşizmin aktif bir kolaylaştırıcısıdır*. Bu, Demokrat Parti lideri Nancy Pelosi’nin (veya kendisine denildiği gibi Piglosi’nin) ısrarının etkisinde, görevden alınma işlemi bir kez daha gündemden düştü. Bazı insanlar hatırlamayabilir (veya unutmayı seçmiş olabilir) ve diğerleri bilmeyebilir, ancak 2005-2006 yıllarında, George W. Bush’u ülkeyi götürdüğü yoldan geri çekmek için büyük bir duyarlılık vardı. Irak’a saldıran ve istila eden, o ülkede büyük bir yıkıma ve ölümlere neden olan Colin Powell, Cheney ve Rumsfeld, Condoleezza Rice ve istihbarat ve tüm rejim tarafından kasıtlı ve sistematik olarak bilinçli bir şekilde üretilen sistematik yalanlar temelinde, Irak’ın kitle imha silahlarına sahip olduğu ve ABD’yi (ve ABD’nin “müttefiklerini” bu silahlarla tehdit

ettiği konusunda yalan söylediler. Bu yalanlar, aslında, uluslararası savaş suçlusu olan ABD'nin Irak'a karşı saldırganlık savaşını sürdürmesinin rasyonelleşmesi içindi. George W. Bush'un görevden alınmasına yönelik büyük bir kitleseel düşünce vardı. Demokratlar, 2006 seçimlerinde her iki kongre evini de kontrol altına aldıklarında, Nancy Piglosi hemen görevden almanın masadan kalktığını söyledi. Ve şimdi yine aynı şeyi yapıyor – ve bunu sadece bir birey olarak değil, Demokrat Parti'nin önderliğinin temsilcisi olarak da yapıyor. Sokak çetelerinden bir terim ödünç almak gerekirse, Demokrat Parti'nin “kaçakçıları” şöyle diyor: *“Trump'tan bahsetmemeliyiz, çünkü bu durum yalnızca ona hizmet eder; bizi etkilemek için böyle yönlendirme yapıyorlar.”* Sanki Trump'ın etkilenmesi iyi bir şey değilmiş gibi... Piglosi ısrar ediyor: *“Buna düşmeyeceğiz, Trump'ı sorumlu tutacağız.”* Yapma ya! Peki nasıl? Elinizdeki en güçlü araçlardan birini görevden almayı kullanmayı reddedip, bunlara karşı gerçekten anlamlı ne yapacağınızı sanıyorsunuz?

Geçen gün internette haber portallarının birinde bir yorumcu gördüm, kendisi (bir yandan saçma sapan şeyler derken) aslında biraz bilgi veren ve önemli bir gözlem yapıyordu. Şöyle diyordu: “Yasalar kendilerini zorlamaz. Bir şey yapar ve onunla baş ederseniz, yasa anlamsızdır.” Evet, Piglosi senin “hesap verebilirliğin” (Trump'ı hesap verebilir göstermen) anlamsızdır, çünkü uygulamanız gereken ve bundan sorumlu olduğunuz en etkili araçları kullanmayı zaten reddediyorsunuz.

Şimdi, bazı insanlar bunun sadece Piglosi ve diğerleri tarafından yapıldığını söylüyorlar çünkü 2020 seçimleri akla geliyor ve Cumhuriyetçi Parti mühimmatını Trump'a karşı “bu bir cadı avı” olduğu konusunda ısrar etmiyorlar. Bu Demokratlar'ın ikinci bir değerlendirmesi olabilir, ancak Piglosi'yi dinlerseniz, bize anlaşmanın gerçekte ne olduğunu söylüyor. “Ülke” zaten çok derin ve yoğun bir şekilde bölünmemiş gibi, bu noktada Trump'ı ele geçirmenin ülkeyi daha da böleceğini söylüyor, tam da bu yüzden Trump gibi biri

doğrudan seçiliyor.

Fakat gerçekte üç neden bulunuyor, ya da bunlara Piglosi ve diğerlerinin sahip olduğu “üç korku” diyebiliriz. Öncelikle Trump ve Cumhuriyetçilerden korkuyorlar, bu yüzden Trump ve Cumhuriyetçilerin yapabileceklerinin şartlarını belirlemelerine izin veriyorlar. Bunların “mantıkları” şöyle işliyor: *“Trump, onu suçlamaya çalıştığımızda geri teper, bu yüzden onu etkilemeye çalışmamalıyız.”* Bunu doğrudan söylemeseler bile, söylediklerinin asıl mantığıdır budur ve açıkça bunu ifade ederler. Bu yüzden Cumhuriyetçilerin gündemlerini takip ediyorlar, bu sistemin “normlarına” karşı koymalarını ve daha da agresif şekilde ezilmelerine neden olan koşulları belirlemelerine izin veriyorlar. Kendi burjuva “ilkelerince” bile, Demokratların, Cumhuriyetçilerin izin verdiklerine göre değil, Anayasalarında bulunanlara dayanarak hareket etmeleri gerekmektedir.

İkincisi, Trump ve Cumhuriyetçi Parti’den korkmakla birlikte, yasaların gerçekten zorlamayacağı gerçeğinden korkuyorlar. Trump’ı bir şekilde ele geçirirlerse, yalnızca onu etkilemekte başarılı olmayacaklarından, aslında Senato’da mahkum edilmekten de korkuyorlar – Trump’ın kendilerine rest çekmesinden korkuyorlar: *“Siktirin gidin! Ben Başkanım. Sizin bu uygulamanızı tanımıyorum”* diyecektir çünkü. O zaman, neye ve kime başvurabilirler? Bu, bu ikinci noktanın diğer boyutunu gündeme getiriyor: Trump’ın “tabanından” korkuyorlar. Bu faşist güçlerden, Trump tarafından gittikçe daha şiddetli bir şekilde hareket etmek için cesaretlendirilen ve yönlendirilen bu “tabandan” korkuyorlar. Yani Piglosi ve diğerleri bundan korkuyor.

Fakat en azından buradaki “üçüncü korku”; ülkedeki bölünmenin diğer tarafındaki insanlardan, Demokratlara oy verme eğiliminde olan insanlardan, özellikle de ezilen temel halk kitlelerinden korkuyorlar. Temel kitlelerden ve diğerlerinden korkuyorlar. Trump ve Pence tarafından temsil edilenlere öfke duyan halktan korkuyorlar. Demokrat Parti’nin ve hizmet ettiği

sistemin izin verebileceğinin dar sınırları içinde olmadığı sürece, bu insanların sokakta bulunmasını istemiyorlar. Ve bu insanların Trump'ın ardından giden faşistlere meydan okumasını istemiyorlar. Demek ki Piglosi ile gerçekte olan şey işte budur ve suçlamaya yönelik bir hamleye inatla karşı çıkarlar.

Ve ardından Cumhuriyetçi Parti'nin saldırgan faşist görevlilerinden birine, Iowa Kongre Üyesi Steve King'e gelelim. Son zamanlarda, bütün diğer çirkin açıklamalarının yanı sıra, Müslümanlar ve göçmenler hakkında açıkça ırkçı, kötümser ve kabaca aşağılayıcı ifadeler kullanan King, resmi kampanya sayfasında şu mesajı yayınladı:

Millet yeni bir iç savaş hakkında konuşmaya devam ediyor. Bir tarafta yaklaşık 8 trilyon mermi bulunurken, diğer taraf hangi tuvaleti kullanacağını dahi bilmiyor.

Şimdi, bu yorumda “çılgınca bir içgörü” olduğu söylenmelidir. Açıkçası, bu, trans bireylere olduğu kadar trans haklarını destekleyenlere yönelik alçakça bir saldırıdır. Yani bir yandan, bu çok çirkin bir ifadedir, tamamen gerici ve alçakça bir ifadedir. Ancak bir yandan da gerçekliğe yönelik bir temsili ifade eder, çünkü insanlar trans bireylerin, eşcinsellerin, kadınların ve diğerlerinin haklarını haklı bir şekilde desteklerken, bunlar arasında hüküm süren kendiliğinden görünümle ilgili gerçek sınırlamalar ve sorunlar bulunmaktadır. “Kimlik” temelli çizgilerde belirli bir darlık vardır ve toplumda (ve dünyada) bir bütün olarak şekillenen daha büyük dinamikleri göz ardı etmek ya da yeterince dikkat etmemek gibi durumlar söz konusudur. Bir kez daha, insanlar etrafta kavga ederken ya da bu baskıya, ya da bu özel baskı, ayrımcılık ve önyargı örneğine karşı bir miktar direnç yükseltirken, Trump/Pence'de somutlaşan tüm saldırıya katlanmak için toplanmadıklarını görüyoruz. Bir bütün olarak, kendilerini “ilerici” veya “farkında” olarak kabul eden kişilerde, Amerikan şovenizmine yönelik gerçek bir kopuş yaşayamama sorunu bulunur ve bu ciddi bir sorundur. Bu

ülkedeki burjuva düzeninin “normlarını” (ve bazılarında bu “medeniyeti restore etme” çağrısı içerirken) faşistler bu “normları” çiğnemeye ve yırtıp atmaya kararlılar.

Tüm bunlar, King’in ifadesinde bir tarafının 8 trilyon mermiye sahip olduğunu, diğer tarafın hangi tuvaleti kullanacağını bilmediği şeklinde ifade ediliyor. Bu durumda bir kez daha meselenin tuvalet kullanımı olmadığını belirtmek gerekir. Bu önemlidir. Fakat bu gelişme eğilimi şu an çok kötü bir şekilde tek taraflı bir iç savaşa doğru hareketin büyük bir resmini vermektedir ve eğer bu yörüngede işler devam ederse sonuç gerçekten feci olabilir.

Bu yüzden bu durum üzerine düşünmek için uyarıcıdır – ve sadece bu da değil, aynı zamanda insanların saldırıya uğradığı çeşitli yollarla ilgilenen ve büyük bir zulme karşı baskı altında yoğunlaşan, bu faşist güçlerin saldırısına karşı savaşmak için bir araya getirilmesi gereken insanlar açısından da eyleme yönelik ciddi bir teşviktir. Sadece burada değil, tüm dünyada ezenlerin süpürülmesi gerekiyor.

Şimdi, göz ardı edemeyeceğimiz bir başka unsur, King’in tarif ettiği şeylerin çoğunun belirli bir şekilde, özellikle ilerici ya da sözde “uyanık” orta sınıf insanlara uygulanmasına rağmen, başka bir sorun var. Ve bu gerçek bir devrim için bir hareket inşa etmede radikal biçimde dönüştürülmesi gereken bir şeydir.

İşte burada, gerçek bir devrim inşa etmek ile bu faşist rejimin sürmesi arasındaki çok acil bir meseleye geliyoruz. *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz*’in 2. bölümünden alınan aşağıdaki açıklamalar, konuyla son derece ilgilidir ve önemlidir:

Bu faşist rejime karşı mücadele ile devrimi inşa etme arasındaki ilişki “düz yol” ya da “tek yönlü sokak” şeklinde değildir: “İlk önce bu rejimi devirmek için kitlesel bir hareket inşa ediyoruz ve sonra dikkatimizi doğrudan devrim

için çalışmaya yönlendiriyoruz” gibi bir durum yoktur. Hayır. İnsanları farklı bakış açılarından, genel olarak bu rejimin gitmesi talebi etrafında birleştirmek ve harekete geçirmek çok önemlidir. Ancak, bunu geniş ölçekte ve bu amacı yerine getirmek için daha fazla ve daha fazla sayıda insan ortaya çıkmazsa, bu hedefi yerine getirmek için gerekli olan kararlılığı göstermek daha zor olacaktır. Sadece bu rejime değil, bu rejimin doğası gereği derin ve belirleyici çelişkilerinin ortaya çıktığı bir sisteme, doğası gereği dayattığı dehşete sahip bir sisteme son vermek gereklidir. Bu sistemin kendisi ortadan kalkmazsa kitleler gereksiz yere acı çekmeye devam edecek. Daha fazla insan bilinçli olarak öne çıktığında ve devrim için aktif bir şekilde çalıştığında, gücü büyüüttüğünde, bu devrimci gücün “moral üstünlüğü” artan sayıda insanı şu an iktidardaki faşist rejimi devirme noktasında güçlendirecektir, her ne kadar insanların pek çoğu devrime kazanılmayacak olsa da (ve belki de bazıları hiç kazanılmayacaktır) durum bu şekildedir.¹⁵

Asalaklık, Amerikan Şovenizmi ve Bireysellik

İlginç bir şekilde, mahremiyet ve internetin insanların mahremiyetine yönelik getirdiği problemler üzerine (“Yalnızca Kalabalıkta Bir Yüz mü? Artık Değil”)¹⁶ makalenin yazarları Woodrow Hartzog ve Evan Selinger bu durumu “statü-takıntılı bir kültür” şeklinde ele alıyor, insanların mahremiyetleri açısından bunun nasıl bir problem olduğundan bahsediyor ve insanların her zaman kendi statülerini yükseltmek için interneti kullandıklarını söylüyorlar: “Bunu yaparken bana bakın, şunu yaparken bana bakın” ve bunun gibi şeyler. Şu ifade bana kalırsa oldukça uygun, konuya denk düşen ve anlamlı bir ifade: “statü-takıntılı bir kültür”. Toplumun büyük kurumları tarafından sürekli olan teşvik edilen şeydir bu ve açıkçası hem ölümcül hem de kayıtsız olan geniş çaplı bireyselliğin de bir çeşididir.

Ve bu durum bireysellik ve metalaştırma ile, yani özü devamlı

olarak “markanın” tanıtımı, açık ve pişmanlık duymadan tanıtımı olan fenomen ile bağlantılı bir şekilde yürümektedir. Döndüğünüz her yerde şunu duyarsınız: “Hey, kendi ‘markasını’ yaratması gerçekten çok iyi olacak”; “Hey, kendi ‘markalarını’ duyururken gerçekten çok yaratıcılar”. Nereye dönseniz bu şekilde kullanılan bir “marka” kelimesini duyarsınız. Ve bu durum elbette entremenüriyalizmin yüceltilmesiyle birlikte yürür – bu durum Üçüncü Dünyadaki çocuklar da dahil olmak üzere, halk kitlelerinin süper-sömürüsüne büyük ölçüde dayanan genel sürecin bir parçası olmak için sömürüye dahil olma çabasına tekabül eder.

Bütün bunlar artan şekilde küreselleşen kapitalizm olgusuna dayalı Amerikan toplumunun asalaklığı ile oldukça bağlantılıdır (Bob Avakian’ın *Atılımlar – Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım, Temel Biz Özet* çalışmasında bu konu açıklanmaktadır)

..özellikle ABD’de globalleşen kapitalizmin dayandığı büyük çaptaki üretimin artışına ve bilhassa Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya’nın Üçüncü Dünyasında yer alan ter atölyelerinden elde edilen büyük kâr oranının sürdürülmesine, öte yandan kapitalist-emperyalizmin “evi” konumundaki ülkelerdeki finans alemi ve finansal spekülasyonlardaki artan kapitalist aktiviteye ve “en üst” (temel fiziksel materyallerin üretimine yönelik olmayan) yüksek teknoloji, hizmet sektörü ve ticaret (online pazarlamanın artan rolü de buna dahildir) çevresine dayanmaktadır. Lenin’in de ifade ettiği gibi, bu durum ABD gibi toplumların tümüne “asalaklık damgasını” vurur.¹⁷

Bunun hem maddi hem de ideolojik bir boyutu bulunur. Maddi olarak, bütün topluma asalaklık damgasını vurur, çünkü tüm toplumun ve ekonominin işleyişinin bu düzeyde sürdürülmesi böylesi geniş bir ter atölyeleri ağı olmadan kesinlikle mümkün olmazdı. Bu asalaklık ve özellikle Üçüncü Dünya’daki geniş ter atölyeleri ağı ile milyonlarca, yüz milyonlarca ve nihai

olarak milyarlarca insanın aşırı sömürsü olmadan yaşam standardı ve ekonominin işleyişi şu an olduğu şekliyle var olamazdı.

Ve ideolojik boyuttan bakacak olursak, bütün topluma vurulan asalaklık damgası hem bireyselliği teşvik eder, hem de bireyselliğin ve hepsi çok yaygın olan narsizm, para kazanma hırsı ve hedonizm fenomenlerinin yayılması tarafından güçlenir. Bir kez daha “hepsini istiyorum, hepsini şimdi istiyorum!” durumu gündemdedir. Bunu duyurmaktan utanç dahi duymazlar, çoğu kez böylesi bir düşünce ile uğraşmak durumunda kalırsınız. Biyografimde (*Ike'den Mao'ya ve Ötesine*)¹⁸ bir pasajda belirttiğim gibi bu durum, burnunu yalağa sokmak ve nereden geldiğini dahi düşünmeden olabildiğince çok şey almaya çalışmaktır. Ve bir kez daha, bunun hem “umrumda değil, bana ne başkalarından, hepsini istiyorum ve şimdi istiyorum!” şeklinde daha ölümcül biçimi – hem de “bütün bunlar nereden geliyor gerçekten bilmiyorum, ben kendi yaşamımı ve hayallerimi yaşamaya çalışıyorum” şeklinde daha kayıtsız biçimi bulunur.

Dolayısıyla, toplumdaki asalaklık damgası hem maddi açıdan hem de ideolojik açıdan oldukça gerçek bir şeydir. Ve bunun genel olarak Amerikan **şovenizmi** ve **bireysellik** ile bağlantısı bulunur: ABD'nin egemen konumu -dünyanın ve insanlığın yağmalanması- sayesinde bireysel çıkar, beklenti ve statü belirlemek. Ve bunun grotesk ifadelerinden biri -ölümcül veya kayıtsız olması fark etmeksizin- şu şekildedir: İşgaller, süregiden savaşlar, darbeler, yüz binlerce sivile yönelik katliamlar, ülkelerin yıkımı ve ABD emperyalistlerinin, onların “müttefiklerinin” ve alçak kuklalarının elinde milyonların çaresizlik ve açlık çekmesi durumu yaşanırken, **kendilerine “ilerici” veya “aydın” diyen kişiler de dahil olmak üzere, bu canavarca suçları devamlı olarak işleyen ABD'ye karşı kitlesel, aktif ve kararlı bir muhalefet nerede?!**

Buradaki şeyin bir diğer boyutu da “hayattan bezmiş bir

kinizm” ve bunun asalak bireysellik ile ilişkisidir. Şöyle bir şeyi kim duymamıştır? – “Ah, dünyada yanlış çok şey olduğunu biliyorum, ama ne yapalım olan biten bu şekilde. Evet, elbette ABD dünya çapında suç işliyor, ama diğer ülkeler de zaten böyle. Evet, Trump iyi değil, ama diğer tüm siyasetçiler de çürümüş durumda. Buna ayıracak zamanım yok. Buna katılmak için ve bütün bunlara duygusal tepkiler vermek açısından fazlasıyla sofistike biriyim ben. Gerçekten beni ilgilendiren şeylere ve arka bahçemdeki tavuklara dikkatimi vermeliyim” (ya da neyse ona).

Bu hayattan bezmiş sahte kinizm (veya gerçek kinizm ama dünyanın gerçekten bilincinde olmayan) asalak bireyselliğin bir başka tezahürüdür – adınıza işlenen suçlar ve dünyada süregiden bütün dehşet verici şeyler konusunda bir şeyler yapmayı reddetmenin veya bir şeyler yapma konusundaki yetersizliğin bahanesi olarak şu temelde kendini gösterir: “Evet, biliyorum, ama bu böyle. Ve nihayetinde gerçekten de yapılabilecek bir şey yok. Öne çıkan ve bunun hakkında bir şeyler yapacaklarını iddia eden herkes, zaten bütün bu şeyleri yapan insanlar kadar yozlaşmış durumda, bu yüzden gerçekten yapılabilecek hiçbir şey yok.” Bu aslında şu şekilde çevrilebilecek bir ifadedir: “Dünyadaki bütün bu vahşet ve dehşete karşı hiçbir şey yapılmaması en doğru şeydir.”

TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ! İnsanlık adına Faşist Bir Amerika’yı Kabul Etmeyi REDDEDİYORUZ, Daha İyi Bir Dünya Mümkün içinde, Trump/Pence rejimi tarafından izlenen faşist düzenin konsolide edilmesine karşı (ve daha genel olarak da kökten farklı ve daha iyi bir dünya için) mücadelede şu noktayı belirttim:

Önümüzde duran ve insanları aşağıya çeken en büyük engellerden biri de Amerikan şovenizmidir – bu Amerika’nın ve Amerikalıların herkesten daha iyi ve daha önemli olduğu şeklindeki iğrenç bir nosyondur.¹⁹

Bu ülkedeki orta sınıfa ilişkin, her ne kadar bu sınıfın

belirgin kesimleri geçmişteki kadar iyi durumda olmasa -ve bazıları gerçekten mücadele ediyor olsa da- ekonomik açıdan toplum bölündükçe ve gelir eşitsizlikleri muazzam miktarlarda genişledikçe, bu sınıf içinde kalıcı ve yaygın şekilde Amerikalılar olarak “haklı olma” duygusu ve kendi çıkarlarının aslında sistemin kitlesel savaş suçları ve insanlığa karşı suçları sayesinde tanımlama durumu kendini gösteriyor: Amerikan kapitalist emperyalizmi. Ve *TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ!*’de belirttiğim gibi, her ne kadar bu sistem altında bu ülkede maruz kaldıkları sistematik baskı ile keskin bir tezat oluştursa da, Amerikan şovenizminin zehiri en çok ezilen kesimler arasında da etkisini gösteriyor.

İnsanların bu Amerikan şovenizminden geniş çaplı olarak *kurtulmasına* büyük ihtiyaç var. Önceden de belirttiğim gibi “Daha iyisi için gerçek ve kalıcı bir değişim için olması gereken 3 Şey var.”

1. İnsanlar bu ülkenin gerçek tarihi ve dünyada şu ana kadar oynadığı rolü ve bunun felaket sonuçları ile tam olarak yüzleşmeliler.
2. İnsanlar bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin gerçekten nasıl işlediğini ciddi ve bilimsel şekilde incelemeliler.
3. İnsanlar bütün bunlara çözüm olacak şeye derin bir şekilde bakmalılar.²⁰

Ve “Problem, Çözüm ve Önümüzdeki Zorluklar”’da keskin bir şekilde belirttiğim gibi:

Her ne kadar bu ülkeyi yönetenlerin yaptıkları adaletsizliklere ve zulümlere karşı insanlarla geniş çaplı olarak birleşmek doğru ve gerekli olsa da, ve her ne kadar bu durum Trump/Pence faşist rejiminin iktidara gelmesi ile yüksek önemde olsa da, Amerikan şovenizminden kopmadan – bu ülkenin burada ve tüm dünyada kuruluşundan bugüne dek izlediği çok gerçek dehşetlerle yüzleşmeden – ve *bundan derin bir şekilde nefret etmeden*, son tahlilde insanlığı korumak ve bütün

insanlığın en yüksek çıkarlarından hareket edebilmek mümkün değildir.”²¹ [vurgular eklenmiştir]

Amerikan şovenizminin zehirli bakış açısına doğrudan karşı olarak, kararlı bir şekilde savunulması ve şiddetli bir şekilde mücadele edilmesi gereken temel ilke, yalın ancak derin bir hakikat olan ve *Basics* 5:7 ve 5:8’de²² yer alan “Amerikalıların Yaşamı Diğer İnsanların Yaşamından Daha Değerli Değildir” ve “Enternasyonalizm – Önce Tüm Dünya Gelir” anlayışıdır.

Ve *Basics*’te daha eksiksiz şekilde belirtildiği üzere:

Emperyalistlerin çıkarları, hedefleri ve büyük tasarımları bizlerin çıkarı değildir – bunlar ABD’de veya bütün olarak dünyada halklarının ezici çoğunluğunun çıkarı değildir. Ve emperyalistlerin bu çıkarların peşinde koşarken kendilerini içinde buldukları zorluklara emperyalistlerin bakış açısından ve çıkarlarından değil, insanlığın büyük çoğunluğunun bakış açısından, daha başka bir yol, daha farklı ve daha iyi bir dünya için insanlığın temel ve acil ihtiyaçları doğrultusunda görülmeli ve yanıtlanmalıdır. (*Basics* 3:8)²³

Sürekli olarak daha fazla sayıda insanı bu temel yönetime kazanmak, herhangi bir olumlu değişikliğe ulaşmak açısından kritik öneme sahiptir ve en sonunda bu korkunç kapitalizm-emperyalizm sistemine son vermek için devrim yapma konusunda da belirleyici olacaktır.

Kimlik Politikaları ve Bireysellik

“All Played Out”’da belirttim gibi ‘kimlik’ politikaları gerçekten de *beni* usandıran bir şey.²⁴ Her ne kadar bu kimlik konusu bir grupla ilişkili olsa da, temel anlamıyla gerçekte “ben” ve “benimki” ile ilgilidir ve her zaman buna tanıklık ederiz; bu durum diğer insanlara hatta diğer ezilen insanlara karşı en azından objektif olarak ve sıklıkla bilinçli olarak,

iğrenç bireysellik ve bu temeldeki ufak rekabet bakış açısı ile ortaya çıkar. Bununla birlikte bütün bu “farkındalık” asalaklığı fenomeni ve ayrıcalıklı bir “güvenli” bölge arayışı, emperyalist sistemin dünyadaki halk kitlelerini ve bununla birlikte çevreyi yağmalaması ve sömürmesi temelindedir.

“Kimlik politikaları” gerçekte baskının korkunç biçimlerine karşı mücadele ihtiyacını ve bunun ortaya konmasını bozar, çürütür, yanlış yönlendirir ve bu süreci baltalar. Bu bağlamda, 1960’ların tecrübesinin karşısında bugünün “tetikleme” ve travma fenomenini karşılaştıralım.

1960’lara geri dönersek, kendi tecrübelerimden biri olarak 1964’te Berkeley’deki Özgür Konuşma Hareketi’ni anımsarım, bu mücadelenin zirvesi ve en üst aşamasında Berkeley kampüsündeki idari binada kitlesel bir oturma eylemi yapılmıştı. Yüzlerce insan oturuyordu ve talepleri karşılanana kadar da gitmeyi reddediyorlardı. Nihayetinde 800 kişi zorla binadan dışarı çıkartıldı ve tutuklandı, bu esnada eyalet valisi (*Demokrat Parti* valisi) yalnızca yerel polisi çağırmadı, gelip idari binadan bizi dışarı atsınlar diye ayrıca eyalet şeriflerini ve devlet polisini de çağırdı. İdari binayı tahliye etmek için insanları acımasızca tutuklayan, özellikle kadınları saçlarından tutup sürükleyerek onları merdivenlerden aşağıya atan polislerle karşı karşıya kaldık. Evet dönüp buna bakınca şimdi idrak ediyorum, bununla karşılaşınca yapmayı unuttuğumuz tek şey şöyle dememektir: “Durun, bizi tetikliyorsunuz. Bunu yapamazsınız. Sizin yüzünüzden travma yaşıyoruz.” Böyle yapmak eminim ki polisin vahşice davranışlarını önlerdi.

Veya Huey Newton ve Bobby Seale, diğerleriyle birlikte Kara Panter Partisi’nin ilk üyeleri olurken polis şiddetine ve cinayetlerine karşı yanlarında silah taşıyorlardı ve kendilerini tehdit eden polislerle yüzleştikleri zaman polis kendilerinden silahlarını bırakmalarını talep ettiğinde (ki Panterler legal bir şekilde silah taşıyorlardı) bu durumda Huey ve Bobby bu domuzlara şöyle demeliydi: “Durun – bizi

tetiklediğinizi ve travmatize ettiğinizi bilmiyor musunuz!"
Evet, eminim ki bunu demek domuzlara geri adım attırırdı.

Veya Vietnam savaşına karşı m¼cadelenin y¼kseldiđi bir evrede Oakland askere alım merkezinde binlerce insanın katıldığı ve bu merkezi (insanların -zorla- ABD ordusuna alındığı askerlik şubesini) kapatmaya ¼alıřtıđı "Askere Alım Haftasını Durdurun!" g¼sterisini d¼ř¼nebiliriz. İnsanlar orada oturma eylemi yaptılar, kapıları engellediler. Ve sonrasında ırkçılığı ve vahşeti ile bilinen Oakland polisi geldi ve acımasızca saldırmaya başladı, en zalim şekillerde insanları dışarı s¼r¼klediler. şimdi anlıyorum ki, oradaki gerçek hata, oturma eylemi yapan insanların polise gidip "Durun! Bizi tetikliyorsunuz." dememeleriymiş. Eminim bu olsaydı, polis insanları kapıların ön¼nden acımasız şekilde uzaklaştırmazdı.

Ve daha başka pek çok örnek var. Berkeley'deki Halk Parkı'nı bir d¼ř¼n¼n, s¼reç zirve noktasındayken on binlerce kişinin desteklediği devasa bir g¼steri yapılmıştı, üniversitenin otopark yapmak istediği bir alana park yapmak gibi m¼tevazı bir talebi var şeklinde g¼r¼n¼yordu. Bu m¼cadele s¼recinde polis insanlara ateş açtı ve g¼stericilerden biri olan James Rector polis saldırısı sonucunda öld¼r¼ld¼. İnsanlara ateş açılmasına ilaveten Ulusal Muhafızlar ¼ađrıldı ve y¼zlercemiz üniversitenin ve otoritelerin Halk Parkı çevresine koyduğu parmaklıklara gittik. Ulusal Muhafızlar parmaklıkların i¼ine konumlandı ve pek çoğumuz bu parmaklıkları sallıyorduk. Ulusal Muhafızlar silahlı oldukları ve ateş emri aldıkları i¼in -bu çok açıktı- bizler i¼in sorulacak soru şuydu: Bu parmaklıkları devirip bize açılacak yaylım ateşiyle mi y¼zleřeceđiz? Ve insanlar o koşullarda bunun yapılacak doğru bir şey olmadığına karar verdiler. Ancak açık bir şekilde o koşullarda tamamen yanlış y¼nlendirildik. Ulusal Muhafızların komutanına şunu dememiz gerekiyordu: "Bu silahları bize doğrultmayın, bu silahları bize yakın tutmanız bizleri tetikliyor. Bunu yapamazsınız. Buna derhal bir son verin!"

şimdi, belli ki burada ironi yapıyorum. Fakat gelinen nokta -

bütün bu kasten gülünç örneklerin verilmesindeki esas nokta-gerçek bir baskıyla ve bu baskının güçlü destekçileri ile yüzleşen her gerçek mücadelenin, fiziksel açıdan saldırıya uğramak da dahil olmak üzere, fedakarlık yapmakla karşılaşmak durumunda kalacağıdır. Ve eğer küçük güvenli alanlar oluşturacağınızı ve bunun bir şekilde toplumda belirli bir değişime yönlendireceğini düşünüyorsanız, bu durumda siz tamamen illüzyona ve hayale kapılmışsınız demektir.

Dolayısıyla bunu anlayabilmek önemlidir. Doğrudan baskı ve aşağılamanın korkunç biçimlerinden kaynaklanan travmalar oldukça gerçektir, bunu kimse inkar edemez veya hor göremez – ancak, bireysel açıdan “içe dönme” yerine temel kaynağı ve nedeni kapitalizm-emperyalizm olan her yerdeki bütün vahşetlere bir son vermek için bunun kolektif mücadelenin parçası olacak bir öfke ve kararlılığa dönüştürülmesi gerekiyor. Ve evet, bu süreç mücadeleyi ve fedakarlığı gerektiriyor. Fakat buna değer ve olması gereken şey de budur.

Şimdi, “kimlik politikaları” ile bağlantılı bu negatif eğilimlerle birlikte, suçlama siyaseti de denebilecek şeyi de görürüz – tüm baskının kökünü kazımak için toplumun (ve bütün dünyanın) dönüşümü yerine bireylerin suçlanması durumudur bu. Yalnızca bireyleri hedefe koyma ve onları aşağıya çekmek için uğraşma fenomeni, fakat bununla birlikte veya bunun parçası olarak insanların yaşamının bütün bir tarihine, onlarca yıl önceye gitmek -ve hatta birinin çok erken dönemlerine gitmek-kınanacak bir şey bulmak ve bunları her tür olumlu rol açısından yetersiz bulmak. Şimdi, pek çok kez belirttiğim gibi, gerçekten suç işleyen ve zorbalık yapan kişiler sorumlu tutulmalıdır; fakat kişinin yaşam eğrisine, yaşamlarının esas ve tanımlayıcı yönünün ne olduğuna da bakmak gerekir. Hatayı veya gerçekten kötü olan şeyi bir noktada mı yapıyorlar? Bu durum yaşamlarının esas yönü ve onu tanımlayan şey mi? Yoksa yaşamlarında gerçek bir dönüşüm mü var, ve yaşamları boyunca yaptıkları olumlu şeyler olumlu bir eğri mi ortaya koyuyor?

Burada yer alan şey; insanları “suçlayan” oldukça hatalı ve

zararlı bir yaklaşımdır -onları (yasal yoldan olmasa da kamusal görüş alanında) itham etmek ve suçlamaktır- bu durum baskıcı ve zorbaca olan, ciddiye alınması gereken davranışlarından ötürü bir insanı sorumlu tutmaktan farklı bir şeydir, fakat bununla birlikte kişinin bütün bir yaşam eğrisine ve yaşamının temelde ne olduğuna bakılmalıdır. (Ve bu durum sıklıkla “medyadaki ve sosyal medyadaki yargılamalar” yoluyla, hakikate ulaşmak için hiçbir gerçek girişim olmadan, herhangi bir ihtimal doğrultusunda ve hatta sürece ilişkin herhangi bir iddia ile, birini suçlamak ve toplum dışına sürmek için yalnızca bir iddianın yeterli olması şeklindeki tehlikeli nosyon ile destekleniyor, ayrıca ölçülülük ilkesinin uygulanmasının ve kabahatin farklı türleri ve dereceleri arasında ayırım yapılmasının reddedilmesiyle süreç tamamen kötü bir duruma getiriliyor. Bu durum, en azından objektif ve “dıştan görünen” bir şekilde vahşete karşı olmak, bütün zorbalığa, bütün baskıya ve sömürüye son vermek için dünyayı dönüştürmeyi amaçlayan kolektif mücadelenin parçası olabilmek yerine (ki insanların maruz kaldıkları gerçek bir travmayı aşabilmek için en iyi bağlam budur); genel olarak içe dönmek, “güvenli alanlar” aramak, “kişisel bakım” ve “kişisel iyileşme” peşine düşmek şeklindeki fenomenlerle aynı genel yaklaşımın bir parçası olarak bulunur.

Bireysellik ve “Umursamazlık”

Burada Marx’ın önemli çalışmalarından biri olan Grundrisse’de yaptığı ve *Uzun Düşünceler* ve *Çekişmeler* içinde de alıntılanan çok önemli bir açıklamasını aktaracağım:

Para ilişkisinde, gelişmiş değiş tokuş sistemiyle birlikte (ve bu görünüş demokratları baştan çıkarır), kişisel bağlar, soya dayalı ayrımlar, eğitim, vb. gerçekte dağılmış ve sökülüştür (en azından, kişisel bağlar tamamen bireysel ilişkiler şeklinde görünür); ve bireyler de bağımsız görünürler (bu bağımsızlık yalnızca alttaki bir illüzyondur ve daha doğru olarak umursamazlık olarak da adlandırılabilir) bireyler bu özgürlük içinde birbirleriyle çarpışır ve değiş tokuş

yaparlar...²⁵

Marx, kapitalist toplumdaki insanlar arasındaki ilişkide çok keskin ve öngörülü bir noktaya varıyor – para tarafından temsil edilen (veya bugün kredilerle ve kredi soyutlamalarıyla temsil edilen) kapitalizmi karakterize eden meta ilişkilerine varıyor. Burada “umursamazlık” kelimesine dikkat çekmek gerekiyor. Bu bizi bireysellik konusuna götürür. Ve belirgin şekilde de kayıtsız bireyselliğe uygulanabilir. Bu toplumu ve onun altta yatan sömürücü ilişkilerini karakterize eden para ilişkileri de dahil olmak üzere, tamamen bir ilişkiler ağı ile birbirinize bağlı durumdasınızdır, ancak yine de diğer insanlara karşı umursamaz olursunuz ve bunun sizin bağımsızlığınız olduğunu düşünürsünüz. Hepiniz bu ağ içinde yakalanmış durumdasınızdır, nasıl etkileşime geçtiğiniz kapitalist sistemin dinamikleri ve onun altta yatan ekonomik (üretim) ilişkileri ve bu ekonomik ilişkilerle birlikte aynı zamanda onun toplumsal ilişkileri tarafından (örneğin erkek ve kadın arasındaki baskıcı ilişkiler gibi) belirlenir, fakat buna rağmen ağın içinde sanki bağımsız bir şekilde hareket ediyormuşsunuz illüzyonunu yaşarsınız. Bağımsız şekilde hareket ettiğinizi düşünürsünüz ancak gerçekten ağa yakalanmışsınızdır ve bu da sizin nasıl hareket ettiğinizi (ve nasıl düşündüğünüzü) koşullandırır –ve buradaki şey yeniden kayıtsız bireysellik fenomenidir – başka insanlara karşı *umursamazlık*. Bu durum, “Başkalarıyla bilinçli bir şekilde uğraşmıyorum ki, ben sadece kendi çıkarlarımın ve kendi ‘hayallerimin’ peşindeyim (yalnızca ‘kendi işime bakıyorum’)” bakış açısıyla ifade edilebilir – ancak gerçekte rekabete ve başkalarıyla çatışmaya zorlanırsınız, ve bu sistemin işleyişinin “kendiliğindenliği” tarafından bütün bunların başkaları üzerindeki etkisini umursamamaya yönlendirilirsiniz.

Bu durum, *Yeni Komünizm*’de alıntılanan ve Lenin’in kapitalizm sisteminin ve onun meta ilişkilerinin insanları paragöz birinin pintiliği ile hesap yapmaya zorladığı şeklindeki gözlemine ilişkin noktayla bağlantılıdır. Dolayısıyla bir kez

daha, insanlar kimin işe gireceği, kimin yükseleceği, kimin ikramiye alacağı, kimin üniversite için burs alacağı, kimin maaşlı staj yapacağı vb. gibi her tür şeye yönelik kendilerini başkalarıyla rekabet ve çatışma içine iten dinamiklerle başkalarına karşı umarsız olmaya zorlanırlar. İnsanlarla sürekli çatışmaya girmeye zorlanırsınız ve paragöz birinin pintiliği ile hesap yapmaya zorlanırsınız hatta işler şu noktaya kadar varır; “Şey, bunun olumsuz bir etkisi olmasından veya başka birine ciddi zarar vermesinden ötürü üzgünüm, ancak kendim için ve ailem için bunu yapmam gerekiyor.” Ve bunun gibi sürer gider. Bu durum, insanların değişmeyen bir “insan doğası” konsepti doğrultusunda doğuştan bencil oldukları anlamına gelmez. Lenin’in kullandığı bir kelime özellikle çok önemlidir – bu sistem altında insanlar paragöz birinin pintiliği ile hesap yapmaya zorlanırlar. Diğer insanlara ve şeylerin onları nasıl etkilediğine karşı umursamaz olmaya zorlanırlar.

Lenin ayrıca şunu belirtir -ve bu durum kapitalist sistemin temel doğası ve işleyişiyle ilgilidir- kapitalizm bütün toplum tarafından üretileni (ve nihai olarak da tüm dünya tarafından, özellikle de günümüzde böyledir) bireylerin avucuna koyar. Bu iki şekilde tecelli eder: İlki, üretimin kolektif organizasyonlarında halk kitleleri tarafından *toplumsal olarak üretilen zenginliğin* kapitalistler, rekabet halindeki kapitalistler tarafından *özel olarak biriktirilmesi* şeklinde tecelli eder. Dolayısıyla, Lenin’in kapitalizm bütün toplum tarafından üretileni bireylerin avucuna koyar derken bahsettiği ilk tecelli şekli budur.

Bu sürecin bir diğer tecelli şekli ise bireysel tüketimdir. Kapitalizm bütün toplum tarafından üretilen bireysel tüketim maddelerini bireylerin avucuna koyar -diğer bir deyişle, bu sistem altında metaların mübadelesi ile (insanlar bunlar için ödeme yapmak durumundadır) çok büyük bir ölçekte bu ihtiyaçların karşılanması gerekir- bu durumun tersi, komünist toplumda olacağı gibi bu ihtiyaçların toplumsal olarak

karşılanması ve ücretsiz olarak sağlanması durumudur. Şimdi sıklıkla bahsedilen karalamalara ve saçma sapan çarpıtmalara karşı açık olmak gerekiyor: Hayır, komünizm altında herkes aynı diş fırçasını kullanmak zorunda kalmayacak! Buradaki mesele bu değildir. Elbette komünist toplumda kişisel tüketim maddeleri olacak. İnsanlar hep beraber aynı yemeği yemeyecekler, ya da mecazi anlamda her zaman tamı tamına aynı yemeğe sahip olmayacaklar (veya açık bir şekilde ve kelimenin tam anlamıyla önce biri ısırarak, sonra diğeri ısırarak, sonra diğeri ve böyle gidecek şeklinde bir durum da olmayacaktır)! Bahsedilen şey açık bir şekilde bu değildir. Bahsedilen şey, komünist toplumda, üretilen şeylerin edinilmesi ve dağıtımının üretici güçlerin karakterine ve üretimin toplumsallaşmış doğasına tekabül edeceğidir, pek çok ihtiyaç -barınma, sağlık hizmetleri ve bu özellikteki şeyler- bireysel tüketime dahil edilip bununla bağlantılı olmak yerine toplumsal olarak karşılanabilir ve karşılanacaktır da (ve bir kez daha, bu durum kişisel diş fırçasından veya diğer bireysel tüketim maddelerinden çok farklı bir şeydir).

Dolayısıyla bu durum, Lenin'in bahsettiği şeyin bir diğer önemli görünümü veya boyutudur. Ve ayrıca, bu konu Marx'ın bağımsızlık hakkında, daha doğru bir ifadeyle "umursamazlık" hakkındaki vurgusuyla ilişkilidir. Bireyler arasındaki rekabet içinde bu kapsamaktadır; toplumun (ve nihai olarak da tüm dünyanın) dönüşümü için temel gereklilik, başkalarına karşı umursamazlığın ötesine geçmeyi, yalnızca bireyler arasında değil fakat tüm toplumsal sınıf ve gruplar arasındaki ekonomik, toplumsal, siyasi ilişkileri ve buna tekabül eden rekabet, çatışma ve uzlaşmazlığı dayatan ve bunları güçlendiren fikirlerin ötesine geçmeyi, bunları aşmayı gerektirir.

Özel Çıkarlar ve Genel Çıkarlar – Farklı Sınıfsal Çıkarlar ve İnsanlığın En Yüksek Çıkarları

*Louis Bonaparte'ın 18 Brumaire'i*²⁶ çalışmasında Marx, her

sınıfsal bakış açısının toplumun *genel çıkarları* olarak sunularak sınıfın *belirli* ihtiyaçlarını tanımladığını belirtir. *Atılımlar*²⁶'da (ve başka yerlerde) “4 Bütünler” hakkında denilen şeye -burada belirtilen şey bütün sınıfsal ayrımların ortadan kalkması, bu sınıfsal ayrımların dayandığı bütün üretim ilişkilerinin ortadan kalkması, bu üretim ilişkilerine tekabül eden bütün toplumsal ilişkilerin ortadan kalkması ve bu toplumsal ilişkilere tekabül eden bütün fikirlerin devrimcileştirilmesidir- ve özellikle de üretimin ve toplumsal ilişkilerin ilişkisi ve iç bağıntısına referansla, kendiliğinden dahi olsa, farklı sınıfların (bunlar üretim ilişkileri doğrultusunda farklı toplumsal gruplara ait olan insanlardır) baskıcı toplumsal ilişkilere yönelik farklı tecrübeleri ve yanıtları bulunduğu belirtilmelidir.

Örneğin Siyahiler arasında durum böyledir -mesela bu fenomen, *Black-ish* televizyon programında görebileceğiniz bir şeydir- Siyahi halk pek çok biçimde ızdırap veren korkunç şekilde baskıya maruz kalmıştır, bu sürecin en berbat ifadelerinden biri olan polis cinayetleri ve bununla birlikte toplumda azgın bir ayrımcılık ve ırkçılık da buna dahildir; ancak Siyahi nüfusun farklı sınıfları, tabakaları ve bölümleri bu durumu farklı şekilde yaşamakta ve tüm bunlara farklı şekilde yanıt vermektedir. Beyoncé gibi, Jay-Z gibi kişileri görürsünüz. Bu kişilerin temel bakış açısı ve yaydıkları şey özünde şudur: Bütün bunlarla baş etmek için büyük paranız olmalı – parayı bulun, bu her şeyi çözecektir. Doğrusu, bu denilen şey açıkça burjuva tabakanın, Siyahi halk içindeki burjuvalaşan tabakanın bakış açısı ve arzusudur. Aynı bakış açısı daha burjuva olan tabakalar ve Siyahi halkın küçük burjuva tabakalarında başka şekillerde de tecelli eder, bu kişiler sistem içinde çalışmakta, bu sistemde daha iyi bir yere sahip olmakta çözümü görürler. Onların kendiliğinden eğilimleri bu şekildedir, probleme ve çözüme yönelik kendiliğinden bakış açıları böyledir. Ve diğer şeylerin yanında, bu durum Obama'nın ilk Siyahi başkan olarak seçildiğinde niçin bu kadar büyük coşku yaşandığını da açıklar.

Şimdi, önceden belirtilmişti fakat yeniden tekrar etmeye değer, toplumdaki bütün katmanlardaki bakış açısı üzerinde küçük burjuvazinin ve nihai olarak da burjuvazinin belirgin etkisi bulunur. Dolayısıyla, bu durum daha çok proleter veya yarı-proleter olan ezilen kitlelerden insanların küçük burjuva ve burjuva düşüncesine karşı bağıışıklığının bir şekilde daha yüksek olacağı şeklinde bir durum değildir, bu kadar basit değil. Bununla alakası yok. Burada gösterilen şey, toplumsal konumun ve bakış açısının esas olarak küçük burjuva ve burjuva tabakalara tekabül ettiğidir.

Aynı şey kadınlara yönelik baskı için de geçerlidir. Herhangi bir ezilen grupta olduğu gibi (bu durumda insanlığın yarısında) kadınların herhangi bir bölümüne karşı izlenen adaletsizlik veya baskı, bütün olarak kadınlara büyük zarar vermektedir. Ancak bir kez daha, kadınlar arasındaki farklı tabakalar -ve bu durumda dünyanın farklı bölümlerindeki kadınlar- bunu farklı şekilde tecrübe ediyor ve probleme ve çözümüne yönelik kendiliğinden farklı nosyonlara sahipler. Daha çok burjuva etki altında olanlar ve küçük burjuva uzman kadınların belirgin bir kendiliğinden eğilimi bulunur: Daha çok kadını yönetici pozisyonlara ve iktidara getirelim, daha çok kadın CEO olsun, daha çok kadın iş dünyasında ve hükümet içinde yer alsın, vb. Bu eğilim, probleme yönelik çözüm olarak veya çözümün büyük parçası olarak görülmektedir. Şimdi (gramerde çifte olumsuz kullanarak), bu durum kadına yönelik iş ve meslek çevrelerindeki ayrımcılığa karşı çıkılmaması meselesi değildir. Tam aksine, bu durum temel olarak bütün kadınlara zarar vermektedir. Ancak bu durum problemin ve çözümün özünü ele almaz. Ve işin aslı, belirli yönlerden bu yaklaşım sistemi ve onun baskıcı ilişkilerini kuvvetlendirir. Açık olmak gerekirse, bu alanlarda ayrımcılığa karşı mücadelenin kendisi zararlı bir şey değildir (belirttiğim gibi durum tam tersidir); ancak zararlı olan nosyon daha çok kadının (veya örneğin daha çok ezilen insanın) etkide bulunacak pozisyonlarda, bu toplumdaki otoritede ve iktidarda, sistemin işleyişi içinde bulunması şeklindeki yaklaşım, ve tüm

bunların eşitsizliğe ve baskıya karşı çözüm olarak görülmesidir. *Bu durum* insanları yalnızca yanlış yönlendirecek ve gerçekte baskının ve sömürünün kaynağı olan sistemin güçlenmesine hizmet edecek zararlı bir illüzyondur. Dolayısıyla, burada gerekli bir senteze varmak için bilimsel yöntemin uygulanması gereken bir başka karmaşık çelişki bulunmaktadır: her katmandan kadına (veya diğer ezilen gruplara) karşı ayrımcılığa ve baskıya karşı mücadeleyi yürütürken, öte yandan çözüm olarak küçük burjuvazi ve burjuva tabakaların arzularını yerine getirme şeklindeki nosyona karşı savaşmak gerekir, bu sayede halk kitlelerinin maruz kaldığı baskı ve sömürüye son vermek ve nihai olarak da bütün insanlığın kurtuluşunun sağlanması mümkün olacaktır.

Bu durum, Marx'ın *Louis Bonaparte'ın 18 Brumaire'i* içinde belirttiği noktaya bizi geri götürür, her sınıf -veya farklı sınıflara tekabül eden bakış açısı- kendi sınıflarının belirli çıkarlarını toplumun, insanların genel çıkarları olarak sunar. Gerçek şu ki, bu noktada ancak tek bir sınıfın çıkarları -dar veya şeyleştirmeci bir anlamda değil, fakat en temel anlamda- doğrudur, ve bu da toplumun, kitlelerin ve nihai olarak da bir bütün olarak insanlığın genel çıkarlarına tekabül eder. Bu sınıf proletaryadır, kapitalist-emperyalist sistem altında ezilen sınıftır, temel ve nihai anlamda bütün baskı ve sömürüye -bu "4 Bütünler" hedefine bütün dünyada ulaşarak- son verecektir, böylece proletaryanın bir sınıf olarak ezilip sömürülmesi nihayetinde son bulacaktır.

Bu ülkedeki ve genel olarak kapitalist-emperyalist dünyadaki egemen kapitalist sınıfa gelirsek, bunların çıkarları, insan toplumları açısından bütün felaket acıları ve gerçekten korkunç sonuçları kapsayan kapitalizm-emperyalizm sisteminin korunması ve güçlendirilmesinden, bu sistemin egemen olduğu dünyada "ilk sırayı" almak için didinmekten geçmektedir. Küçük burjuvazi (veya orta sınıf) bu korkunç sisteme bir alternatif sunma konusunda yetersizdir.

Küçük burjuvazinin ve aynı zamanda egemen burjuvazinin

konumuna ve özlemlerine tekabül eden bakış açısı, kuvvetli bir şekilde bu ülkede ve dünyada egemen olan kapitalist-emperyalist sistemin temel doğası ve işleyişi tarafından güçlendirilmektedir, ve bu durum bir kez daha en acımasız ve zalimce ezilen ve baskıya maruz kalan kesimler de dahil olmak üzere toplumdaki bütün kesimler üzerinde belirgin bir etki yapmaktadır. (*Atılımlar*'da bahsedildiği gibi, bu bakış açısı, özellikle bu ülkedeki temel kitleler, ezilen kitleler arasındaki yaygın bir "küçük-burjuvalaştırma" ile pekiştirilmektedir.) Bu bakış açısı, bu sistem altındaki günlük yaşamın "kendiliğindenliği" ile, bununla birlikte kapitalizm-emperyalizmin altta yatan ekonomik ilişki ve dinamiklerine hizmet eden ve bunları güçlendiren bir siyasi sistemin işleyişi ile, ve bu toplumun bütün büyük kurumları tarafından durmaksızın bu bakış açısının yayılması ile teşvik edilmekte ve pekiştirilmektedir.

Ve bu noktada bir kez daha *Atılımlar*'da bahsedilen bir meseleye, proleter devrimi "mevcut olmayan bir proletarya ile yapma" meselesine geliyoruz. Bu kısmı tırnak içine almamın nedeni, kelimenin tam anlamıyla ABD'de proletaryanın olmaması meselesi değildir (ve şüphesiz dünya çapında da mesele bu değildir). Fakat buradaki nokta (ve bu durum benim *Atılımlar*'da ve diğer başka çalışmalarda bahsettiğim – komünist hareketin emek hareketinden ayrılması fenomenidir), her ne kadar proletaryanın bu ülkede dahil olmak üzere bu sistem altında sömürülmesi durumu gerçek bir fenomen olsa da ve insanların bu sistemi nihai olarak devirecek devrimci mücadelede harekete geçirilmesinin temellerinden biri olsa da, inşa edilmesi gereken devrimci hareket, ezilen proletarya ve onları ezenler arasındaki basit bir mücadeleye, veya en geniş ve en temel çıkarları dünya çapında bütün sömürü ve baskıyı ortadan kaldırmada bulunan proletaryanın (veya proletaryanın bir kesiminin) verili bir zamandaki ivedi ve sınırlı çıkarlarına indirgenemez ve indirgenmemek zorundadır. Gerekli olan devrim, proletaryanın mücadelesinin doğrudan bir uzantısı şeklinde olmayacaktır, proleter devrimi bir çeşit genel grev

veya proletaryanın kendi başına, kendisi çeşitli biçimleri yapmayacaktır. Çok farklı güçlerin dahil edilmesi gerekmektedir ve nihai karar anı geldiğinde savaşı güçler öne çıkmalı ve bunların bazıları işçi sınıfının daha çok burjuvalaşmış katmanlarına karşı olarak özellikle de en acımasız şekilde ezilen proleterlerden oluşacaktır, ve doğrudan bir sınıf olarak proletaryanın parçası olmasalar da korkunç şekilde baskı gören diğer tabakalardan da geleceklerdir.

Dolayısıyla burada keskin bir çelişki bulunur: Proletaryanın temel çıkarları, her yerdeki bütün sömürü ve baskının devrimci mücadele doğrultusunda ortadan kaldırılması ve komünist bir dünyanın yaşama geçirilmesinde ve bu temel çıkarları temsil eden bilimsel dünya görüşü, yöntemi ve yaklaşımındadır – bunlar toplumun genel çıkarlarına tekabül eder, veya bir bütün olarak insanlığın çıkarlarına tekabül eder de diyebiliriz, ancak *bu fikirlerin halk kitleleri tarafından benimsenmesi ve devrim için kuvvetli bir maddi bir güce dönüştürülmesi için “kendiliğindenliğe” ve mevcut egemen düşünce biçiminin bütün etkilerine karşı muazzam bir mücadele yürütülmesi gerekir.*

İnsanlığın derin bir şekilde karşı karşıya olduğu bu probleme yönelik bilimsel anlayışa sahip olmaya başlayan herkes için, bu probleme devrim çözümünü getirmek açısından kritik şekilde gerekli olan şey ve sorumluluk; insanların dünya görüşüne, yöntemlerine, ahlakına ve özlemlerine karşı ideolojik mücadele yürütmektir, bu sistem altında çözülemez durumdaki sistemin çelişkilerine ve insanlığın bu sistem altında devamlı olarak maruz kaldığı baskı ve sömürünün büyük uygulamalarına karşı mücadele yürütmede halk kitleleriyle birleşirken, artan sayıda insanı bilinçli bir şekilde nihai amacı komünist bir dünya olan devrimin gerekliliğini ve mümkünlüğünü kavraması için kazanmak gerekiyor. *Devrim İçin İktidara Karşı Savaş ve Halkı Dönüştür*’ün anlamı ve gayesi budur.

Komünist ve Kapitalist Bakış Açısının Karşılaştırılması ve *Bireysellik* ve *Kendine Özgünlüğe Yaklaşım*

Öncelikle kapitalizm-emperyalizm ile burjuva iki yüzlülüğü arasındaki çelişkiyi veya bireyselliğin “yüceltilmesi” ve milyarlarca bireyin bu sistem altında *ezilmesi* konusunu inceleyelim. *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler*’de belirtildiği üzere:

Bu konu *Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak*’ta* (Birinci bölümün sonuna doğru) vurgulanan bir noktadır, kapitalist sistem taraftarları ve bahanecilerinin bireyin haklarına yönelik bütün büyük ve beylik sözlerine, bu sistemin işleyişine, bu işleyişin ancak -kelimenin tam anlamıyla, abartısız ve şişirmeden- içlerinde milyonlarca çocuk da dahil olmak üzere milyonlarca yaşamı ve hatta milyarlarca bireyi, bu bireylerin özlemlerini hiçe sayarak bu sistemin mevcut işleyişi ile pisliğin içinde ezdiğine değinilmektedir.²⁷

Bu aşamada geriye gidip, özellikle birey açısından ve özellikle de *feodal* topluma karşı olarak burjuva devrimin ve kapitalist toplumun getirdiği değişikliklere bakmamız gerekiyor. Feodal toplumda insanlar, çok nadiren kaçabildikleri belirlenmiş konumlar içindeydi ve bütün bu süreç, kilisenin doktrini ve monarkın ilahı hak nosyonu ve bunun gibi şeylerle pekiştiriliyordu. Burjuva devrim ve kapitalist toplumun işleyiş biçimi nüfusun farklı kesimleri üzerindeki belirgin olan bu baskıyı kırdı ve bunu parçaladı (bu aynı zamanda Marx’ın Grundrisse’de belirttiği ve benim de alıntı aptığım kapitalizmin değişim karakterinin gelişmiş ilişkileridir). Kapitalizm; insanlar her ne kadar temel olarak farklı sınıfların ve farklı toplumsal grupların (erkekler ve kadınlar, farklı milliyetler veya “ırklar”, vb.) parçası olsalar da, insanların bireyler şeklindeki rolüne çok daha büyük bir ifade verdi.

Burjuva devrimi ile kapitalizmin egemen sistem olarak meydana çıkması sayesinde, birey yüzyıllardır dayatılan halkın farklı kesimlerinin “ilahi şekilde düzenlenmiş” statüsünden ve oldukça gerçek bazı kısıtlılıklardan gerçekten de kurtuldu. Bu durum burjuva devrimin kabul edilmesi gereken gerçek bir başarısıdır. Aynı zamanda, kapitalizm-emperyalizm düzeni ve bu sistemin ilişkileri ve dinamiklerinin altında olan halk kitleleri gerçeği bulunuyordu, süreç bireylerin ezilmesi ve un ufak edilmesini önlemedi, aksine bu durum temel bir şeydi ve bunu içeriyordu.

Atılımlar’da belirtildiği gibi:

Tüm bunlarla ilgili olarak, kapitalist toplumun en büyük özelliklerinden biri olarak sıkça gündeme getirilen toplumsal hareketlilik hakkında konuşan Marx, bir başka büyük çalışması olan *Grundrisse*’de, *bireylerin* toplum içindeki toplumsal ve sınıfsal konumlarını değiştirebileceklerini, fakat bunun için *halk kitlelerinin* [ve bir kez daha, bu durum her şeyden önce dünya çapındaki *halk kitlelerince* uygulanır] baskıcı üretim ve toplumsal ilişkileri *devrimci* araçlar ile değiştirmesi gerektiğini – *bu ilişkilerin bulunduğu ve cisimleştiği sistemin devrileceği böylesi bir toplumda değiştirebileceklerini* belirtir.²⁸

Çeşitli çalışmalarda vurguladığım üzere (*Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi*²⁹’de, bunun yanında *Atılımlar*’da) bireyler her zaman belirli bir toplumsal bağlam içinde varolurlar – temeli ekonomik ilişkiler (veya üretim ilişkileri) olan bir toplum (bu insanların toplumsal bir örgütlenmesidir) içinde ve toplumun nasıl işleyeceği ve egemen siyasi süreçlerin, yapıların ve kurumların ve egemen fikirlerin ve kültürün ne olacağını temel olarak belirleyen toplumsal ilişkiler içinde bulunurlar. Bütün bunlar, insanların -insan gruplarının ve aynı zamanda bireylerin-birbirleriyle nasıl etkileşime geçeceğini ve şeyler üzerine nasıl “kendiliğinden” bir şekilde düşüneceklerini

biçimlendirir. “İnsan doğası” üzerine oldukça yaygın hale getirilen nosyonların aksine -ve özellikle de “değişmeyen ve değişmez insan doğası” iddiasının aksine- değişmez insan doğası diye *bir şey yoktur*. Marx (*Felsefenin Sefaleti*³⁰ çalışmasında) bütün bir insan tarihinde toplum değiştikçe, özellikle de devrimler sayesinde ekonomik ilişkiler sistemi ve buna tekabül eden toplumsal ilişkiler ve siyasi ve ideolojik üst yapılar (siyasi süreçler, yapılar, kurumlar ve tekabül eden fikirler ve kültür) değiştikçe “insan doğasının” devamlı olarak dönüşüm içinde olduğunu belirtir. Bu devrimler mevcut sistemin temel ve esas çelişkileri temelinde meydana gelir, *bu çelişkiler verili bir sisteme “işlenmiş” durumdadır ve sistemin sınırları içinde çözülemezler veya temelden dönüştürülemezler*. Bu devrimlere, kökten farklı bir sistem doğrultusunda; bu çelişkilerin ve toplumun büyük, niteliksel şekilde dönüştürülmesi gerekliliği ve mümkünlüğünün farkında olan insan grupları tarafından önderlik edilir. Örneğin burjuva devrimi ile, devrimin temeli feodal toplumun gittikçe akut hale gelen ve açığa çıkan çelişkileri olmuştur, feodal toplum içinde bu çelişkilerin (bir aşamaya kadar bilinçli olarak) farkına varan güçler ortaya çıkmış, bunları dönüştürmek ve bunun için gerekli olan devrim doğrultusunda çalışmışlardır. Bu dinamikler, gerçek dünyada fiilen bu şekilde işlemektedir.

Ve *proleter-komünist* devrimin temeli açısından da durum bu şekildedir -kapitalist sisteme işlenmiş olan temel ve esas çelişkilerin çözülmesi, insan toplumunun kökten yeni, eşi benzeri görülmemiş yeni bir dünyaya doğru dönüşümünü sağlayabilir; bu durum yalnızca kitleleri ezen ve baskı altında tutan belirli bir grubun (veya sınıfın) egemenliğine değil, **aynı zamanda sömürü ve baskıda cisimleşmiş bütün sistemlerden ve ilişkilerden insanlığın kurtuluşunu sağlayarak tüm sömürü ve baskıya bir son verebilir.**

Tarihsel açıdan komünizmin bu yeni temeli -ve toplumun devamlı olarak kökten yeni koşullara dönüştürülmesi- göz önüne

alındığında, belirgin bir toplumsal fenomen olan bireyselliğin temeli ortadan kalkmış olacak ve aşılacaktır, bununla birlikte, temel olarak insanın toplumsal ilişkilerinin işbirliğine dayanan doğası sayesinde *kendine özgünlük* durumu, ifadesini bulmak için pozitif bir “sinerji” ile (karşılıklı olarak destekleyici pozitif ilişki ile) devamlı olarak genişleyecektir.

Marx’ın son derece yoğun bir başka kavrayışını hatırlatmak gerekirse: Haklar, toplumun ekonomik yapısından ve dolayısıyla kültüründen asla daha yüksek olamaz. Bunun olumlu doğal sonuçları şöyle belirtilebilir: Özgürlük, her zaman altta yatan maddi temel – üretim tarzı (üretici güçlerin karakterine tekabül eden üretim ilişkileri) tarafından koşullanır ve temel olarak buna tabidir. Ve bunun da ötesinde, komünist toplumda insanların zamanlarının büyük bir kısmını yaşamlarını idame ettirmeleri için maddi gereksinimlerinin yeniden üretimiyle harcamaları durumundan kurtulmaları için bu maddi zemin devamlı olarak dönüştürülecektir. Bunlar gerçekleştikçe ve Marx’ın (Gotha Programı’nın Eleştirisi³¹ çalışmasında) belirttiği gibi insanlar bireyin iş bölümüne olan kölece bağılığı ile karakterize olan şeyden kurtuldukça, ki bu iki şey birlikte hareket eder, bir kez daha bütün bir kooperatif ilişkiler ve toplum ethosu içindeki bireysel inisiyatif ve özgürlüğün kapsamı daha da genişleyecektir.

Yaşam ve Ölümün Anlamı Üzerine Farklı Görüşler: Yaşamaya ve Ölmeye Değer Şey Nedir?

Burada *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler*’den -tam ismi *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler: Marksist Materyalizmin, Bir Bilim Olarak Komünizmin, Anlamlı Devrimci Çalışmanın ve Anlamlı Bir Yaşamın Önemi Üzerine*– çalışmasından aktarmaya değer uzun bir alıntı yapacağım. Burada aktaracağım kısım “Bir Gayesi Olan Yaşam: Farklı Deneyimler, Farklı Spontan Bakış Açıları ve

Kökten Farklı Bir Dünya Bakış Açısı” bölümünden, ve bunun “İnsan yaşamı sonludur, devrim ise sonsuzdur” başlıklı alt bölümündendir:

Biraz daha ilerlersek, [bu bölüm burada başlıyor] tüm bunlarla ilişkili iki şey bulunuyor, bunlar çok belirgin şekilde insan yaşamında, insan ilişkilerinde ve insan düşüncesinde kabul edilmesi gereken şeylerdir: ilki, bütün insanlar ölür; ve ikincisi insan bu durumun yalnızca bilincinde değil fakat pek çok yönden akut bir şekilde farkındadır. Şimdi, mesele “varoluşu cilalamak” veya felsefi bir bakış açısıyla varoluşçuluğa kaymak değildir, ancak bir nebze bile olsa bunu keşfetmek istemenin bir değeri vardır. Niçin bunu gündeme getiriyorum? Örneğin genellikle varoluşçu edebiyatta, bununla birlikte daha genel olarak pek çok edebi eserde “yaşamın çok derin ironileri ve trajedileri” ele alınır; bu çelişki -yani yaşayan canlılar olarak bütün insanların ölmesi ve insanların bunun bilincinde olmaları durumu- belirgin bir temayı, insanların boğuştığı önemli bir fenomeni oluşturur. Bu durum felsefede, fakat aynı zamanda sanatlar için de geçerlidir. Özellikle de “bireye” çok fazla vurgu yapan bir toplumda durum böyledir, ideolojik açıdan, her ne kadar maddi gerçeklikte bireyi yerin dibine soksa da -bu durum özellikle ABD toplumu ve ABD emperyalizmi için geçerlidir- bu fenomenin, insanların ölmesi ve bunun bilincinde olmaları fenomeninin kültür içinde belirgin bir yerinin olması şaşırtıcı değildir.

Bu durum aynı zamanda, dine de etki eden, insanların din fenomenini anlamasını -ve pek çok kişinin dini bir ihtiyaç olarak görmesini de- açıklayan önemli unsurlardan biridir. Hatta bazı kişiler her zaman dinin olacağını çünkü insanların ölümle -yalnızca kendi ölümleriyle değil, muhtemelen daha çok sevdiklerinin ölümleriyle- baş edebilmeleri için bunun bir yol olduğunu iddia eder...

Bu durum -materyalist bir bakış açısıyla ve bizlerin komünist bakış açısı ve komünist hedefleri doğrultusunda- incelenmeye değer bir meseledir. Öncelikle ölümün tüm insanlar için

evrensel olduğunun farkında olmak gerek -er ya da geç bütün insanlar ölür- lme dair tek bir ortak bakış açısı da yoktur: farklı toplumsal koşullardaki insanların ölüm de dahil olmak üzere her tür fenomene ilişkin farklı deneyimleri ve farklı bakış açıları vardır.

Bu bağlamda, yaşamının son dönemine doğru Mao'ya atfedilen bir açıklamayı düşünüyordum... Açıklaması şu sonuca varıyordu "insan yaşamı sonlu, devrim ise sonsuzdur"... Mao'nun insan ve insan toplumu hakkındaki sözleri bireylerin belirli bir rol oynadıkları -ve özellikle de eğer devrimin gerekliliği konusunda bilinçli olurlarsa, komünizm bakış açısı ve yöntemini daha fazla benimserlerse, insan toplumunun kökten dönüştürülmesi sürecine büyük katkı sunabilecekleri- fakat her durumda, yalnızca belirli becerileri (ve hatalarından) ve kendi koşullarından değil, fakat aynı zamanda insan yaşamının sonlu olmasından, insanın yalnızca birkaç on yıl yaşayabilmesinden ötürü rollerinin ve katkılarının sınırlı olacağı şeklindeki çelişkiye değiniyordu. Fakat devrim -bu yalnızca sömürücü sınıfların devrilmesi demek değildir, gelecekteki komünist toplumda da toplumun dönüşümü ihtiyaının, zorunlulukların özgürlüğe dönüştürülmesinin tanınması ihtiyaının devamlı olarak kendini göstereceği ve insanların devamlı olarak ve değişken bilinç düzeyleriyle bununla ilişkiye geçeceği demektir. Dolayısıyla, insan toplumuyla ilgili olarak, (Mao'ya atfedilen) insan yaşamı sonlu, devrim ise sonsuzdur açıklamanın esas anlamı budur.

Bu durum, bir kişinin temel yönelimi açısından ahlaki ve psikolojik olarak önemli bir zorluk ortaya çıkarır. Kozmosun yaşamı ile karşılaştırıldığı zaman herkesin görece kısa bir yaşamı olacağı doğrudur. Her ne kadar bin yıllık bir süreçte insan yaşamını birkaç on yıl uzatmış olsak da, bu halen görece kısa bir zaman dilimidir. Gerçek şu ki, yaşamınız kısa veya uzun (bu genel sonlu ereve içinde) bir tür hedefe bağlı olacaktır. Bu sizin iradenizden bağımsız bir şekilde büyük güçler tarafından biimlendirilecektir, ancak bu noktada bir

mesele bulunur, her bir birey için -aynı zamanda farklı ve geniş boyutlardaki toplumsal sınıflar için- şeyleri biçimlendiren çelişkilere nasıl yanıt verilecek, bunların karşısına nasıl çıkılacak ve onlara nasıl etkide bulunulacak? İnsanların yaşamlarında ne yapacaklarına ilişkin gerekli, mümkün ve arzu edilebilir olarak gördükleriyle ilişkili olarak bilinçli bir istem ve bilinçli bir karar bulunmaktadır. Ne de olsa devrim insan deneyiminin ve kesin olarak maddi yaşamında dışında bir şey değildir; diğer bir deyişle, devrim insanlar tarafından yapılmayacak gibi bir durum söz konusu değildir. Bu durum; eğer “devrim sonsuz” ise o halde buna D harfini büyük yazarak **Devrim** denilmesi gerek, demek ki bu bilinçli bir doğa veya bilinçli bir tarih gibi bir tür metafiziksel güç ve teolojik bir nosyon doğrultusunda [diğer bir deyişle, nereye gitmesi gerektiği önceden belirlenmiş bir nosyon doğrultusunda] uygun adım hareket ediyor demek değildir.

Hayır, devrimi insanlar yapar. Bunu belirli bir temelde yaparlar. Bu Marx’ın belirttiği noktadır ve ben de her seferinde gerekli bir sebepten ötürü bunu aktarıyorum: İnsanlar tarihi yaparlar, fakat bunu istedikleri şekilde yapmazlar – bunu bireylerin niyetlerin bağımsız olan önceki kuşaklar tarafından devralınan belirli maddi koşullar temelinde yaparlar. Fakat bu çerçeve içinde insanların büyük bir inisiyatif de vardır, hayatta ne yapacaklarına dair bilinçli kararlar almaları için çok geniş bir alan vardır; ve dünyanın gidişatı ve dünyanın gerçek çelişkilerinin ne olduğu, bunların nasıl hareket edip değiştiği hakkında daha bilinçli oldukça, hayatta ne yapacaklarına ilişkin seçimleri de daha bilinçli olacaktır.

Chicago’daki P-Stone Nation sokak çetesi üzerine bir film seyrederken bütün bu meseleyi düşünmüştüm. Filmin içinde bazı “O.G”lerle röportajlar vardı -bunlar şimdilerde 50 ve 60’larında olan çetenin kıdemli üyeleri veya eski üyeleri-ydi- bu insanların zamanında P-Stone Nation’a dahil olduğunu ve onlarca sene bu çete içinde kaldıklarını fakat şimdilerde

ayrıldıklarını söyleyebiliriz. Bu kişilerden biri çetelerin durumu ve şimdilerde çetelere katılan gençlikle ilgili röportaj veriyordu, ve burada komik bir durum vardı, genellikle biraz daha yaşlı olan üst kuşaktan kişilerden bu çetelerin “askerleri” olan 20’li yaşlarının başındaki gençler üzerine şu yorumlar yapılıyordu: “Ben bu işleri yaparken olan biten şeyler deliceydi, fakat şimdilerde bu gençler gerçekten deli, bizden çok daha deliler.” Bu kişinin dedikleri arasında benim dikkatimi çeken şey, gençlerin 21’ine kadar yaşayacaklarına inanmamaları – ve bu durumun umurlarında olmaması oldu. Şunu söylüyordu: Buna katıldığım zamanlar bu şekildeydi – 21 yaşına geleceğimi sanmıyordum, ve bunu umursamıyordum.

Bu durum, devrim meselesine ilişkin konuşan George Jackson tarafından saptanan ve odaklanılan aşamalı bir reform yaklaşımının bu gençlik için asla cazip olamayacağı şeklinde belirttiği bir çelişkidir – o bu durumu, devrim düşüncesinin çok uzak bir gelecekte bir şey olduğu ve yarından sonrasını yaşamayacağını düşünen bir köle için bunun hiçbir anlamı olmadığı şeklinde ortaya koymuştu. Bu durum sürekli olarak kavramamız gereken çok zor ve çok önemli bir çelişkidir. Ancak burada belirtmek istediğim şey bu bakış açısının (21’inden çok yaşamayı beklememek ve bunu umursamamak) belirli bir toplumsal tecrübeden kaynaklandığıdır – bu durum toplumsal tecrübeye az çok kendiliğinden bir yanıttır. Gizemli ve sihirli bir şekilde varoluşçu bir filozofun ve bir çete üyesinin yaşam ve ölüm üzerine çok farklı görüşlere sahip olması meselesi değildir. Bu durum farklı toplumsal tecrübelerden kaynaklanır (ve bir kez daha söyleştirme yapmamak gerekir – genel olarak konuşursak, aynı toplumsal grup içinde aynı toplumsal tecrübelerle sahip farklı bireyler arasında bütün gerçek farklılıkları görmezden gelip bunları aynılaştırmamak gerekir)...

Veya gençliği, kavgalarda ve savaşlarda canını veren diğerlerini düşünebiliriz – özellikle de günümüzde bunu nihai

olarak çıkmaz olan veya sonu kötü olan durumlar için seve seve yapanlar vardır. Fakat öte yandan tarihsel bir tecrübe de bulunmaktadır – ve evet, bugün bile bunun gerçekten özgürleştirici bir sona, özgürleştirici amaç ve hedeflere yönelik bir tecrübesi mevcuttur...

Bu konunun “Geleceğin Öncüsü Olarak Dünyaya Çıkmak”* içinde yer alan, Mao’nun Çin’de Halk Savaşı’nı başlatırken cesur unsurlar dediği kesimlerden sürece insan kabul etmesiyle oldukça ilgisi bulunur. Dediği gibi, bu kişiler ölmekten daha az korku duyanlardır, içinde ölümün de bulunduğu bir süreçte risk almaya daha çok istekli olanlardır. Bu durum Bob Dylan şarkısındaki şu sözlere benzer: “Eğer hiç bir şeyin yoksa, kaybedecek de hiç bir şeyin yoktur.” Şimdi burada üzerine basa basa vurgulamak istediğim bir durum var; bu demek değildir ki komünistler insan yaşamını veya halk kitlelerinin yaşamını ucuz görüyor veya hiçe sayıyor. Tam tersi. Mao’nun güçlü bir şekilde belirttiği gibi: Dünyadaki bütün şeyler arasında insanlar en değerli olanlardır. Fakat gerçek olan a) kimse ölümden kaçamayacaktır ve b) insanların yaşamının ve ölümünün anlamı vardır ve bir şey ifade eder. Eğer bu şekilde bakılırsa, nihai olarak insanların yaşamının ölümlle sonlanması veya daha da kötüsü, kötü bir şekilde sonlanması trajedidir. Ve bir kişi yaşamını gerçekten özgürleştirici bir hedef doğrultusunda kaybetmişse bu asla hafif bir şey değildir. Mao’dan bir başka şairane açıklamayı aktarırsak: Emperyalistlerin ve gericilerin hizmetinde ölmek tüyden daha hafiftir, fakat halk için ölmek dağ kadar ağırdır. (Bu temel yönelim Damián García’nın** cinayeti üzerine yaptığım açıklamada da vurgulanmıştır.) Geç de ölseler erken de ölseler, insanların yaşamının bir ağırlığının bulunması -yani yaşamların niteliği, neye adandığı, neye bağlı olduğu ve son tahlilde ne için yaşandığı- en önemli şeydir ve hareket halindeki maddenin sonsuz varlığına bağlı olarak insanların yaşamına bir şekilde bir anlam katar.

Bu durum, insanların (en azından bazı insanların) gerçekliğin

çarpıtılmış biçimlerinden bir tür teselliye ihtiyaç duyduğu düşüncesinin ve özellikle de tanrıların ve/veya diğer doğa üstü varlık ve güçlerin üretilmesinin tersi olarak, gerçekte olduğu şekliyle gerçeklikle yüzleşme meselesine ilişkin yönelimin temel bir noktasıdır. Bu durum, ideolojik yönelimin -ideolojik mücadelenin- temel bir noktasıdır. Gerçeklikle olduğu şekliyle yüzleşebilir miyiz ve yüzleşmemiz mi gerekir? İnsanların gerçekten anlamlı ve gayeli bir yaşamı olabilir mi ve bu tam olarak nasıl olabilir? Yapılacak en iyi şey gerçeklikle gerçekten olduğu temelde ve bundaki değişim potansiyeli ile yüzleşmek ve evet, onu dönüştürmek için çabalamak mı; yoksa gerçekliğe yönelik uydurmalara, gizemleştirmelere ve çarpıtmalara kapılarak nihai olarak avuntu sağlama girişiminde başarısız olup alçalmak mı? Ve bu kelimeyi oldukça bilinçli bir şekilde kullanıyorum, çünkü bu öyle bir avuntu ki, yalnızca insanların öldüğü olgusu için avuntuyu içermiyor bu, fakat aynı zamanda dünyada emperyalist sistemin ve onun sömürücü ve baskıcı ilişkilerinin altında zengin şekilde yaşamamış (bunu parasal anlamda söylemiyorum, zenginliği yaşamlarını dolu bir şekilde yaşamak anlamında kullanıyorum) pek çok insanın yaşamı için de avuntuyu içeriyor.³²

Uzun Düşünceler ve Çekişmeler'in bu bölümü ve ayrıca aşağıda yer alan Ardea Skybreak'in *Evrin Bilimi ve Yaratılış Efsanesi – Neyin Gerçek ve Neden Önemli Olduğunu Bilmek* çalışmasından ilgili kısım bu meseleye yoğun ve güçlü bir şekilde değinir:

Şeylerin büyük tasarısı içinde –*bizim anlam yüklediklerimiz dışında*– varlığımızın belirli özel bir gayesi yoktur. Kendimiz dışında, bu gezegen üzerindeki hiçbir şey için (en azından bilinçli şekilde) burada olup olmamamızın bir önemi bulunmaz; ve kesin olarak (en azından bu noktada) varlığımızın ya da yokluğumuzun devasa kozmos içinde en ufak bir etkisi yoktur; objektif olarak kumsaldaki tek bir kum tanesinden daha fazla bir öneme sahip değiliz. Peki bu ne anlama gelir? *Bir önemimiz yok anlamına mı gelir?* Sırf yaptıklarımızı umursamayan bir

tanrı yok diye, birbirimizi öldürebileceğimiz anlamına mı gelir bu? Yaşamımızın mutlak bir şekilde gayesi bulunmadığı mı anlamı çıkar? Elbette hayır! Yaşamlarımız değerlidir ve birbirimiz için büyük bir önemimiz vardır! “Doğru şeyi yapmaya” karar vermeliyiz ve “ahlaki ve etik açıdan” -eğer yapmazsak tanrı gibi bir bekçi tarafından günah yazılacağından ötürü değil, doğrudan insan yaşamının niteliğini etkileyebileceğimizden ötürü- birbirimize dürüst şekilde davranmalıyız. Ve elbette, yaşamımızın gayesi olabilir ve vardır (farklı insanlar bunu kendi dünya görüşleri doğrultusunda farklı şekillerde tanımlayacaktır), çünkü biz insanlar yaşamlarımızı gayelerle belirlemeyi seçebiliriz.³³

Ve Uzun Düşünceler ve Çekişmeler bu derin meseleye odaklanır:

Pek çok kişinin yaşamının dipte olduğu ve yaşamlarının sefalet içinde bulunduğu düşünülürse, diğer yanda dünya bir bütün halinde nasıl kökten farklı ve daha iyi olabilir, bu açık çelişkiyi nasıl ele alacağız? Bu çelişkiye dair yönelimimiz nasıl olmalı? Bununla ilgili ne yapmamız gerek? Yaşamlarımız kısa diye ve bütün insanlar ölecek diye insan yaşamını kökten farklı ve daha iyi yapmak üzere gerekli fedakarlıklardan vaz mı geçeceğiz – yoksa genel olarak, çok daha bilinçli ve istekli bir şekilde yaşamlarımızı komünist devrimin özgürleştirici hedeflerine adayıp, bunlara bağlı mı olacağız?³⁴

Şimdi bununla ilgili olarak, “İnsanları öldüreceksiniz!” suçlamaları üzerine konuşmak istiyorum. Bu durum özellikle yalnızca devrimin gerekliliğini ortaya koyduğumuzda değil, ki koymamız gerek, ayrıca bunun ne anlama geldiğini -ki gerekli koşullar geldiği zaman onun silahlı uygulayıcılarının mağlup edilmesi ile mevcut sistemin devrilmesi anlamına gelir bu: milyonlarca ama milyonlarca devrimci insanın olması ve toplum çapında akut bir devrimci krizin bulunması durumunu- belirttiğimiz zaman sıklıkla yaşanır. Bu suçlamaya yanıtımız nedir?

Bütün dünyadaki halk kitleleri bu sistem yüzünden zaten halihazırda öldürölüyor ve hayattayken de korkunç acılar çekiyorlar – ve bu durumun en acı verici ifadelerinden biri de, bu sistem altında çok fazla insanın, özellikle de gençlerin halihazırda ezilmesi ve gerek çeteler arası anlaşmazlıklarda gerekse emperyalistlere ve diğer gerici ezenlere hizmet ederek savaşlarda birbirlerini öldürmeye yönlendiriliyor olmalarıdır! Hedefimiz açıktır:

Burada veya herhangi bir yerde, yaşamı sonlanmış, kaderi damgalanmış, genç yaşta ölüme sürüklenmiş, veya sefil bir yaşama, vahşete maruz bırakılmış, henüz doğmadan sistem tarafından alın yazıları belirlenmiş ve yok sayılmış genç kuşaklarımız. Bütün bunlara artık yeter diyorum. [BASİCS 1:13]³⁵

Amacımız bütün bunlara **bir son vermektir!**

“NASIL KAZANABİLİRİZ, Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz”³⁶ içinde belirtildiği gibi bu devrimi inşa ederken ciddi ve bilimsel olmamız gerekiyor – stratejimiz ve devrim için planımız kesin olarak ciddi ve bilimsel bir yöntem ve yaklaşım temelindedir. Diğer şeylerin yanında işte bu yüzden Devrim İçin Dikkat Noktaları’nın altıncısı açıkça şunu belirtir:

Bizler, bu sistemi *gerçekten* devirmek ve bugün insanlar arasındaki yıkıcı, kısır çekişmelerin ötesinde tamamen daha iyi bir yol için ilerliyoruz. Ciddi olduğumuz için, bu aşamada şiddete başvurmuyoruz ve halka karşı ve halkın içindeki her tür şiddete karşı çıkıyoruz.³⁷

Belirgin ve bilimsel temelde bir sonuca varmamızı sağlayan şey de bu aynı yöntem ve yaklaşımdır.

Temel anlamda iki seçeneğimiz bulunuyor: ya bütün bunlarla birlikte yaşayacağız – ve gelecek kuşakları, ki eğer bir geleceklere olacaksa, aynısını hatta çok daha kötüsünü

yaşamaya mahkum edeceğiz – veya, **devrim yapacağız!**³⁸

Bu sistemin gerçekten iyi bir gelecek sunmadığı halk kitleleri ve özellikle de gençlik arasında -eğer bir gelecekleri olacaksa- öne sürülmesi gereken ve güçlü bir şekilde uğruna savaşılması gereken anlayış ve yönelim budur. Devrimler her zaman gençliğin cüreti, yaratıcılığı ve inisiyatifine dayanır. *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*'de belirttiğim gibi:

Hem en çok ezilen sınıflar, hem de orta sınıflar arasında gençliğin ve öğrencilerin özel bir önemi bulunur – çünkü, her ne kadar bu sistem gençliği bütün bu saçma sapan şeylerle ele geçirmeye çalışsa da, işlerin yalnız bu şekilde olabileceği düşüncesine yönelik daha az “donanımlı” ve daha az yıpranmış durumdadırlar.³⁹

Bu durum, hem genç kuşaklar arasında hem de toplumun bütününde çok güçlü bir çekim gücü bulunan bireysellik meselesi de dahil bahsettiğim bütün şeylerle ilişkilidir ve yönelimin çok önemli bir noktasıdır. Gençliğin, kendi geleceklerinin bu sistem altında gittikçe daha umutsuz olacağı şeklindeki olguya karşı çıktıkları fenomeni bulunmaktadır; bazı kişiler ne kadar uğraşsalar da bunun farkında olmamak gittikçe daha zor hale gelmektedir. Ve genel bir fenomen olarak şu bir gerçek ki, gençler, “işlerin bu şekilde olmasına” ve sıklıkla yayılmaya çalışılan “gerçekçi olanı yapmak” şeklindeki dayatmaya (ki bu aslında bu sistemin devamlı olarak ürettiği dehşetlere karşı anlamlı olarak hiçbir şey yapmamaktır) meydan okuyarak inisiyatif alanlardır.

Burada bir kez daha 1960'lardaki gençliğe, o dönemlerdeki gençliğin cüreti ve kararlılığına, bu sistemde cisimleşen hiçbir şeyi tanımamaları ve reddetmeleri üzerine dediklerime, onların daha farklı ve daha iyi bir dünyanın mümkünlüğü ve gerekliliğine ve bunu gerçekleştirmek için gereken devrime dair inanç ve kararlılığına geri dönelim. Bu bağlamda,

özellikle Fransa’da 1968 Mayısındaki başkaldırıda öne çıkan sloganı yeniden yükseltmemiz gerekiyor: “Soyons réalistes, demandons l’impossible!” – “Gerçekçi ol, imkansızı iste!” Bu durum gençliğin *meydan okuyuşunun* ve cüretinin bir başka ifadesidir. “Gerçekçi” ve “mümkün” olanın kabulünün reddi, mevcut sistem tarafından dayatılan sınırların dışına çıkmanın kritik bir yönelimidir. Ve bu durum, genel olarak kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın gerekli ve mümkün olduğu görüşüne dayanmış ve bununla birleşmiştir. Bu konu *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*’de bu ülkenin mevcut durumuyla karakterize edilmiştir:

1968 ve sonraki yıllarda bu ülkede yoksul kitleler ve ezilen halklarla birlikte orta sınıftan milyonlarca genç de dahil olmak üzere çok sayıda insan bu sisteme karşı meşru bir öfke ile, kökten farklı ve daha iyi bir dünya özlemiyle motive olmuşlardı -ve bu durum sistemin kendi silahlı güçlerine dahi derin bir şekilde sirayet etmişti- çoğunun anlayışı devrimci hissiyatla belirlenmiş olsa da, ve samimi olsalar da, derin ve tutarlı bir bilimsel temelden noksanlardı.⁴⁰

Asalak Bireysellikten Kurtulmak

Bununla birlikte, günümüz gençliği göz önüne alındığında ve belirgin olarak da meseleye geri dönüp problemlerle doğrudan yüzleşirsek, bu ülkede dünyanın geri kalanıyla ilişki içinde kendini gösteren toplumdaki hat safhadaki asalaklıkla ilişkili olan bireysellik problemini görürüz. *TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ!*’de belirttiğim gibi ABD “derin eşitsizlikler ve çevrenin yağmalanması ile dengesiz bir dünyanın tepesinde oturmaktadır (dünyanın geri kalanın ABD’de var olan tarzda bir “tüketici topluma” sahip olabilmesi için yaklaşık olarak 5 dünyalık kaynak gerekmektedir.)”⁴¹

Son zamanlarda haberlerde gördüğüm bir şeyi aktarmaya değer – kadının biri milyonlarca türün yok olma ihtimali ve bunun

artan çevresel krizle ilişkisini içeren bilimsel bir rapor üzerine yorum yapıyordu. Netice olarak bütün bir toplumda ve insanların düşüncesinde değişiklik yapılması, insanların şeyleri tüketmesinin tamamen farklı bir biçimi gerektiğini, eğer gerçek bir kıyametten kaçınmak istiyorsak (burada belirli şekilde aktarıyorum fakat dediklerinin özü bu şekildeydi), şu anki şekliyle tüketmeye devam edemeyeceğimizi ve şu anki gibi bir topluma sahip olamayacağımızı söylüyordu. Ardından “Jared Diamond modu” denen şeye değindi, iş dünyasının ve hükümetin başındakilere nasıl hitap etmemiz gerektiği, onların bu değişiklikleri gelecek ve insanlığın yararı için yapmaları gerektiğinden bahsetti – ki bu, elbette tamamen gerçek dışı bir şeydir. Bilimsel bir şekilde analiz edersek, bu kişiler zorunlu olan değişiklikleri isteseler dahi yapamazlar.

Fakat “5 Dünya” meselesi ortada durur. Şunun belirtilmesi gerek; eğer devrimi yapar ve bu ülkede dünya devriminin parçası olarak sosyalizmi kurarsak, insanların, özellikle de orta sınıftan insanların Starbucks gibi yerlere gittiklerinde aldıkları bütün bu özel tasarım kahveler olmayacaktır. İnsanların ilişkilenme biçimleri ve değerlerindeki gerekli olan değişim – bütün bunlar yalnızca altta yatan koşulların, ekonomik sistemin (üretim biçiminin) ve siyasi sistemle birlikte toplumsal ilişkilerin, kurumların, yapıların ve süreçlerin değişimi ile mümkündür. “4 Bütünlerin” her birini ve onların birbirleriyle ilişkilerini ele alacak tam bir devrim olmalıdır.

Günümüz gençliği arasında görülen had safhadaki bireysellik probleminin (her ne kadar bunun büyük kısmı kayıtsız bireysellik kategorisine girse de) etrafından dolanılamaz veya bu problemten uzak durulamaz, bu mesele ile doğrudan yüzleşmek gerekir. Bireysellik, bu ülkedeki gençliğe, özellikle de orta sınıftan (veya orta sınıf kesimlerinden) gençliğe çocuk muamelesi yapılmasıyla pekiştirilir. Bir yandan pek çoğu had safhada şımartılır veya nazlanır: “Hey, Janie, akşam yemeği için ne yemek istersin? -yapılanı istemezsin- senin için başka

bir şey yapmamı ister misin? ...Johnnie, pijamalarını giyip yatağa mı gitmek istersin yoksa, durabileceğin ana kadar uyanık mı kalmak istersin? Görüşlerimi sana dayatmam gerçekten yanlış olur. Ne de olsa burada hepimiz insanız ve gençliğe karşı küçük çaplı saldırganlıklarımız olmamalı.” Şimdi açık bir şekilde biraz karikatürize edip abartıyorum, ama tamamen de değil.

Dolayısıyla bir yanda nazlanırlar, fakat aynı zamanda metalaştırılırlar. Burada nazlanma ve metalaştırılma ile bir çeşit kötücül bir bileşim bulunur – bu gençler zenginlikler ve ayrıcalıklar için hararetli bir rekabete yönlendirilirken beraberinde şımartılırlar. Elit bir üniversiteye girebilmek ve varlıklı tabakanın parçası olmak için yalnızca en iyi liseye, en iyi orta okula, en iyi ilkokula, en iyi anaokuluna, en iyi kreşe gitmek durumunda kalmazsanız, aynı zamanda en iyi kreş öncesi okula da gitmeniz gerekir. (Bu konu, aşılardan doğru şekilde uygulandığı zaman çocukluk hastalıklarına karşı koruyucu olduğuna ilişkin ezici şekilde bilimsel kanıtın bulunmasına rağmen, ayrıcalıklı tabakadan bazı ailelerin, çocukları ve genel olarak toplum açısından çok olumsuz sonuçlar getirecek olsa da çocuklarına aşı yaptırmayı reddetmesi fenomeniyle de ilişkilidir.)

Yeni Komünizm’de George Carlin fenomeni olarak adlandırdığım şeyi anımsatmıştım, programında ebevenylerin çocuklarını şımartması fenomeninden bahsediyordu. Çocukların çamurda yuvarlanmasına ve bu tip şeyler yapmalarına izin verilmiyordu – her zaman gerekli ve makul olan doğrultusunda “korunmaları” gerekiyordu. Carlin, makul sınırlar içinde olmak kaydıyla çocukların dışarı çıkıp çamur içinde yuvarlanmalarının, hatta bu çamuru yemelerinin gerçekte onlar için iyi olacağını, çünkü bu durumun onların bağışıklık sistemini güçlendireceğini söylemişti. Bu doğrultuda daha sonra provokatif bir soru ortaya attı: “Ufak çocuklar hakkında kötü bir şey demeyecek, öyle mi?” – ardından ivedi bir şekilde ve empati yaparak yanıtladı: “Evet diyecek!” Carlin’in bu programını anımsatarak

Yeni Komünizm'de keskin bir şekilde şunu demiştim: "Gençliğin ebeveynlerine isyan etmesini söylemeyecek değil mi?" "Evet, söyleyecek!" Burada ebeveynleri "düşman" olarak değerlendirmiyorum veya onlara düşman muamlesi yapılmalı demiyorum, ancak buradaki mesele gençlerin, özellikle de orta sınıftan gençlerin bütün bu nazlanmaları ve metalaştırılmalarına, belirli bir asalak çevre içinde yetiştirilmelerine karşı mücadele yürütülmesi gerektiğidir. Bu toplumun işleyiş biçimine ve ortaya koyduğu bütün bu kokuşmuş ethos ve kültüre karşı gençliğin genel bir isyanın bir parçası baş kaldırması gerekiyor.

Ayrıca bu problem, bu ülkedeki *eleştirel düşünmeye* yeterince önem vermeyen -ve işin aslı bunu baltalayan- eğitim sistemi sayesinde de artmaktadır. Her şey "doğru yolda olmak", sınav için çalışmak, okulda yalnızca "doğru" bir kariyere ve iyi bir gelire yönlendirecek dersleri almak üzerinedir. Gençler, farklı ve daha iyi bir şey yapmak istediklerinde dahi -"Tarih çalışmak istiyorum, antropoloji öğrenmek istiyorum" - bundan uzaklaşıyorlar, çünkü üniversiteye gittiklerinde muazzam bir borç yüküyle karşı karşıya bulunurlar ayrıca devamlı olarak toplumda belirli bir pozisyon elde etmenin peşinde olmaları gerektiği yoksa yaşamlarının mahvolacağı ısrarla söylenir. Ve bir kez daha Lenin'in önemli gözleminden aktarırsak, insanlar bu sistem altında bir paragözün pintiliği ile hesap yapmaya, hayatın pek çok alanında birbirleriyle rekabete zorlanırlar. Eğer dikiş tutturmazsanız bu sistemin sizi etkileyeceği, yaşamınızın kolay olmayacağı -"dünyanın perişanlığının" yanından dahi geçmese de- yaşamınızın zor olacağı gerçeği bulunur. Fakat mesele şudur: Bu sistem iktidarda kalmamalıdır ve insanlar çok küçük yaşlardan itibaren dünyada yollarını nasıl bulacakları, bunun tek mümkün şey olduğu, dolayısıyla bu dünyada kendileri için bir şeyler yapmaları gerektiği şeklinde yetiştirilirler, insanların yönelimi bu şekilde olmamalıdır. Bu yıkılması gereken, insanların kurtarılması ve isyan edimesi gereken bir yönelimdir.

Eđitim sistemi eleřtirel dűřűnmeyi teřvik de etse veya fiilen bunu baltalasa da, konuyla ilgili sınıfsal ve toplumsal farklılıklar meselesi bulunur. Jonathan Kozol kitaplarının birinde (*Vahři Eřitsizlikler* olduđunu sanıyorum)⁴² eđitim sisteminin yűneliminin toplumsal bűlűnmeleri ve eřitsizlikleri gűçlendirip geniřlettiđini belirtir. őrneđin űđrencilerin varlıklı ailelerden geldiđi banliyűlerdeki okul sisteminde, űđrenciler konumlarının yeniden sađlanacađı konusunda oldukça emindirler (bunu onlarca yıl űnce yazmıřtı, belki řu an daha az geđerli olabilir, ancak yine de durumu űnemli űlűde tanımlamaktadır), buralardaki űđretmenler, űđrencilerinin katı eđitim műfredatlarından bir nebze sapmalarına izin verme konusunda istekliler, iewűnku bu iewűokların her kořulda dođrusunu yapacaklarını biliyorlar; fakat, eđer iiew mahallelerdeki okullara giderseniz, űđrencilerini toplumun ve dođanın ayrıca sanat ve kűltűrűn iewűok farklı boyutlarını keřfetmeye yűnelten iyi niyetli űđretmenler olsa da, yine de bunu yapmada isteksiz oldukları, iewűnku űđrencilerin yařamlarındaki bűtűn kořullar dűřűnűldűđűnde, hazırlanmaktan iewűkinmeseler bile yine de acı iewűkecekleri, bařlangıiew iiewin halihazırda bűyűk bir dezavantaja sahip olduklarına deđinmektedir. Dolayısıyla, mevcut toplumsal eřitsizlikler bu temelde daha da kűtűleřiyor ve řiddetleniyor.

Bűtűn bunlarla birlikte genel olarak ve hatta daha varlıklı arkaplanları olan űđrenciler dűřűnűldűđűnde, eđitim sisteminde –ve onun BTMM (Bilim, “uygulamalı bilim” anlamına gelir, Teknoloji, Műhendislik ve Matematikle iliřkilidir) űzerine vurgusu ve iewűok daha elit űđrencilerin iiew ve finans dűnyası (ve hűkűmet) iiewin yetiřtirilmeleri, eđitimin yűkselen rakip iewűin de dahil olmak űzere diđer kapitalist űlkelerle rekabeti kűrűklemesi gibi durumlar, tűm bu sűrecin kritik bir pariewası olarak “zihinsel yařamın” ve eleřtirel dűřűnűmenin iewűok yűnlű geliřiminin baltalanmasına yűnelik eylemlerle birlikte kendini gűsterir. (Ve bűtűn bunlar Trump/Pence rejiminde ve onun Eđitim Sekreterliđi ile, Betsy DeVos ile iewűok daha kűtűleřmiřtir. Betsy DeVos bu pozisyona gelmeden űnce kamusal

eğitimin baltalanması ve Hristiyan köktencilerin gündem ve yaklaşımlarını içeren eğitim kurumu adı verilen gönüllülük programlarının yaygınlaştırılması için kayda değer bir efor ve milyonlarca dolar harcamış biridir – DeVos şimdilerde bunu çok daha kötü sonuçlarla birlikte geniş bir düzeye taşımıştır.)

Bütün bunların karşısında, *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa’da*⁴³ eğitimle ilgili öne sürülen şey, kökten yeni bir toplumda eğitim sisteminin amacının “yalnızca temel okur yazarlığı ve diğer temel teknik ve becerileri değil, bununla birlikte doğa ve sosyal bilimler için, aynı zamanda sanat, kültür ve diğer alanlar için, genel olarak fikirlerle birlikte çalışma yeteneği için temel sağlanması” olduğu belirtilir; ve “Kuzey Amerika’nın Yeni Sosyalist Cumhuriyeti’nin eğitim sistemi insanlara *hakikat her nereye götürüyorsa bilimsel merak ve eleştirel düşünce ruhu içinde doğrunun peşinde gidebilme*, dünyayı devamlı daha iyi öğrenip onu insanlığın temel çıkarları doğrultusunda dönüştürmeye katkı sunma imkanı vermelidir” der. [vurgular eklenmiştir]

Şimdi, böylesi bir eğitim sistemini uygulamak devrimi gerektirir. Fakat eğitime bu yaklaşımda cisimleşen temel yönelim bu baskıcı sisteme hizmet eden mevcut eğitim sisteminin altında yok sayılmakta ve çarpıtılmaktadır, bu açıdan temel yönelim için bu sisteme karşı şimdiden ve keskin bir şekilde her yönden mücadele edilmesi gerekmektedir.

Ve bu noktada, günümüzde bu ülkedeki gençlikle ilgili meselenin açık bir örneğine, geniş çaplı olarak gençliğin durumu meselesine döneriz: Pek çok ülkede, gençler çevre kriziyle birlikte büyümektedir – bundan sorumlu olan statükoya karşı isyan etme gerekliliği de artmaktadır (bu gençlik direnişinin bir kısmı kendilerine açıkça “Yokoluş İsyanı” demektedir), bu ülke, yalnızca az sayıda kişinin çevresel krizin aciliyetine karşı bu gençlik isyanına katılması sonucunda şu ana dek olumsuz bir örnektir teşkil etmiştir. Daha yakın zamanlarda, bu ülkede çevresel kriz ve insanlığın

geleceğine yönelik varoluşsal tehdit nedeniyle gençliğin (ve diğerlerinin) belirgin bir kitlesel toplanması olmuştu. Bu durum, bu acil meseleye ilişkin (ve daha genel olarak) olumlu bir geri dönüşü düşündürebilir, devam eden çalışmalar ve olması gereken mücadelelerle mesele bu şekilde gündemde kalmaya devam eder: Bunlar birkaç protesto ile mi sınırlı kalacak yoksa bu çevresel krizin temel nedeni ve itici gücü olan sistemin işleyişine ve BSS'ye müdahale edecek mi – veya şu an, özellikle de bu krizle ilgili derin endişe ve öfkelerini kitlesel olarak ortaya koyan gençler, gittikçe büyüyen akut krize yönelik anlamlı hiçbir şey yapmayan iktidarlar yüzünden geleceklerinin çalınması durumunu reddederek, deklarasyonlarının mantıki sonucu takip edecekler mi, bu kriz doğrultusunda harekete geçecek kim olursa olsun bilimi ve gerçekte nereye gidildiğine ışık tutan hakikati izleyecek bir yönelimde olmalıdır, bu da, çevre krizinin hızla yoğunlaşmasının nedeninin bu sistem olduğu gerçeği ile, ve bu sisteme karşı, geleceği düşünerek bu krizi yönetme şansı olacak, insanlık için yaşamaya değer bir gelecek olasılığını ortaya koyacak kökten farklı bir alternatif getirme gerekliliği ile yüzleşmek demektir.

1950 ve 1960'ların gençliği, arka planda devamlı olarak başgösteren nükleer imha olasılığıyla karşı karşıyaydı –1960'ların başında Küba Füze Krizi gibi bir durumla birlikte, bazen az bazen daha yoğun akut varoluşsal bir tehlike gündeme gelmişti. Bu üzerine devamlı olarak düşünseniz de düşünmeseniz de her zaman arka planda duruyordu ve farklı bilinç düzeyleriyle gençlik arasında huzursuzluk ve her şeyin bağlantılı olduğu böylesi bir durumdan çıkabilmek için arayış nedeniydi. Ve bu durum, ABD içindeki sivil haklar hareketi, ezilen milletlerin kurtuluş hareketleri, dünya çapındaki sömürgecilik karşıtı ulusal kurtuluş savaşları, Küba gibi sahte-sosyalist ülkeler ve Çin gibi gerçek sosyalist ülkelerde kitlesel devrimci mücadeleler, 1960'ların ortasından itibaren Kültür Devrimi ile özellikle gençlerin meydan okuyuşu gibi gelişmelerle birlikte o dönem yükselen gençlik isyanının

temelinde yer alan önemli unsurlardan biriydi.

Bugün, çevresel kriz oldukça gerçek bir varoluşsal tehdit içerirken, özellikle de gençlik için (bununla birlikte nükleer felaket ihtimali de oldukça gerçektir), pek çok ülkede gençlik içindeki tepkinin daha da genişlemesi gerekir; aynı zamanda tek bir çevresel kriz meselesi etrafında kalmayarak (bunun kadar önemli) işlerin mevcut durumuna yönelik hiçbir şey yapmayan, gidişatın bu şekilde olmasının temeli olan, gittikleri doğrultudan ötürü insanlığın bir bütün olarak oldukça gerçek varoluşsal tehdit yaşamasına neden olan, kitlelere günlük temelde korkunç bir baskı dayatan, kendileri mevcut sistemin görevlileri ve destekçileri oldukları için temel bir değişime yönelik hiçbir şey **yapamayacak** olan kesimlere karşı da çok daha genel bir isyan ile derinleştirilmesi gerekir.

Genel anlamda, bu ülkedeki gençliği BSS ile bu sistemin sınırları içinde tutan şeylerin deşilmesine ve cesaretli bir şekilde tüm bunlara karşı mücadele edilmesine acil bir gereksinim bulunmaktadır – bu sistem temel olarak yalnızca çevresel krizi yoğunlaştırmaz, bununla birlikte insanlığın maruz kaldığı ve bütün olarak karşıya karşıya bulunduğu diğer tüm dehşetlere de neden olmaktadır. Şunu açıkça akılda tutmak gerek, gereken keskin mücadele de dahil olmak üzere, gerekli çalışmayı devam ettirmek, bunu en eksiksiz şekilde yaşama geçirmek ve buna ifadesini vermek açısından, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var* ve *Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*'de belirttiğim gibi, temel bir değişim için, nihai amacı kökten yeni komünist bir dünya olan ve bütün sömürücü ve baskıcı sistemlere ve ilişkilere, bunların ortaya çıkardığı uzlaşmaz çatışmalara son verecek olan devrim için gençliğin pozitif nitelikleri önemlidir.

(Burada, özellikle de ABD'deki gençler üzerinde onların düşüncesini ve eylemlerini sınırlayan, onlara belirgin sınırlar koyan, korkunç acılar çeken ve akut krizlere maruz kalan ve bunlarla karşı karşıya bulunan kitleler ve nihai

olarak da bütün olarak insanlık için gerekli olan şeyden uzak tutarak onları kısıtladığına inandığım, üzerlerinde etkili olan çeşitli güç ve etkilerden bahsettim. Bununla birlikte, geniş gençlik kitlelerinin daha ileri ve devamlı olarak aktif bir şekilde incelenmesi; farklı tabakalardan gençlik kitlelerinin acil duruma ve insanlığın acil çıkar ve talepleriyle ilişkisine dair bilimsel bir kavrayışla analiz ve sentezin yapılması, bu konuda çok daha eksiksiz ve derin bir şekilde öğrenilmesi gerekmektedir; gençlik kitlelerine -ezilen temel gençlik kitlelerine ve orta sınıftan eğitilmiş gençlere-yönelik, mevcut sınırların dışına çıkabilmeleri için, acil bir şekilde gereksinim duyulan kararlı bir devrimci mücadelenin yaratıcı ve cüretli kuvvetleri şeklinde davranmalarında onları geri çeken tüm kısıtlılıklardan kurtulmaları için, çok daha güçlü ve efektif bir mücadele yürütülmelidir.)

Değişmez Bir Zorunluluk Yok – ve Bilimsel Bir Temelde Umut: Kökten Farklı ve Çok Daha İyi Bir Dünya Gerçekten Mümkün, Ancak Bunun İçin Mücadele Edilmeli!

Şimdi bir kez daha devrimin temelini ne olduğundan (ve ne olmadığından) bahsetmek önemli duruyor. Devrimin temeli verili bir zamanda insanların ne düşündüğü veya yaptığına değil, muazzam derecede acılara neden olan ve bu sistem altında çözümlenemez durumda olan sistemin temel ilişkileri ve çelişkilerine dayanır. *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*'in başında “bu sistemin devamlı ürettiği dayanılmaz vahşet ve bunun insanlık kitleleri için neden olduğu çok fazla gereksiz acıdan” bahsedilir, ve ardından bu vahşetin niçin devamlı olarak bu sistem tarafından üretildiği kritik meselesine – bütün bu vahşeti gerçekten durdurmanın neyi gerektirdiğine değinilir. Şu çelişkilere odaklanılır:

Niçin Siyahi halk, Latinolar ve Yerli Amerikalılar soykırımsal

bir zulme, kitlesel tutuklamalara, polis vahşetine ve cinayetlere maruz kalıyor?

Niçin patriarkal aşağılama, insandışılaştırma, her yerdeki bütün kadınlara boyun eğdirme ve cinsiyet veya cinsel yönelim temelli baskı var?

Niçin imparatorluk savaşları, işgal orduları ve insanlığa karşı suçlar var?

Niçin göçmenlerin şeytan gibi gösterilmesi, suçlu olarak kabul edilmesi ve sınırdışı edilmeleri durumu yaşanıyor ve sınırlar niçin askerileştiriliyor?

Niçin gezegen çapında çevre tahrip ediliyor?

Şöyle devam eder:

Bunlar bizim “5 DURDUR” dediğimiz -neden olduğu bütün acılar ve yıkımlarla birlikte bunları *durdurmak* için gerçek bir kararlılıkla güçlü bir şekilde protesto edilmesi ve direniş gösterilmesi gereken bu sistemin derin ve tanımlayıcı çelişkileridir ve bunlara ancak sistemin kendisine nihai olarak bir son vererek son verilebilir.

Ve şu şekilde devam eder:

Bütün bunlarla birlikte, *niçin* insanlığın büyük bir bölümünün sefalet çektiği, 2.3 milyar insanın temel bir tuvaletten veya heladan mahrum olduğu, çok sayıda insanın önlenebilir hastalıklardan kaynaklı acı çektiği, milyonlarca çocuğun *her yıl* bu hastalıklardan ve açlıktan öldüğü, 150 milyon çocuğun çocuk işçi olarak acımasızca sömürüldüğü, bütün dünya ekonomisinin muazzam bir ter atölyeleri ağına dayandığı, çok fazla sayıda kadının düzenli olarak cinsel istismara ve tacize maruz kaldığı, 65 milyon mültecinin savaş sonucunda yerlerinden olduğu, sefalet, eziyet yaşadığı ve küresel ısınmanın etkilerinin yaşandığı bir dünyada yaşıyoruz?

*İnsanlığın durumu niçin bu şekilde?*⁴⁴

Her yerdeki bütün insanları bu koşullardan kurtaracak üretici güçler açısından bir temel bulunurken, niçin insanlığın durumu bu şekilde? *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*'de yoğunlaştırılmış bir şekilde açıklandığı üzere:

Tek bir temel sebebi var: İçinde yaşadığımız kapitalizm-emperyalizm sisteminin temel doğası ve işleyiş şekli bunun nedenidir, sistem bu temel doğasından ötürü devamlı olarak dehşet üzerine dehşet üretmektedir.⁴⁵

Bu durum aynı zamanda yoğunlaştırılmış bir şekilde "NASIL KAZANIRIZ" içinde yer alır:

Kapitalizm-emperyalizm sistemi reforme edilemez. Bu sistem altında, burada ve dünyanın her yanında polis vahşeti ve cinayetlerine, savaşımlara, insanların ve çevrenin yıkımına, sömürüye, insanlığın yarısı olan kadınlar da dahil olmak üzere baskıya ve milyonlarca ve milyarlarca insanın değersizleştirilmesine bir son vermenin mümkünatı yoktur – bütün bunlar kökleri bu sistemin temel işleyişi, ilişkileri ve yapılarına işlenmiş şekilde bulunan sistemin derin çelişkileridir. **Yalnızca gerçek bir devrim gerekli olan temel değişimi sağlayabilir.**⁴⁷

Ve Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz 2. Bölüm içinde, doğrudan kritik çelişkiden bahsedilir:

Halk kitleleri bu sistem tarafından biçimlendirildiği için, toplumun herhangi bir bölümünde işlerin gerçekte nasıl olduğunu, niçin bu şekilde olduğunu, ne yapılabileceği ve ne yapılması gerektiğini kavramaya gelince insanların bir bok bilmemesi, akıllarının kışlarına kaçmış olması durumu doğrudur. Fakat bu durum bir başka önemli hakikat ile keskin bir çelişki içindedir – milyonlarca insan bu "5 DURDUR"un

birini veya birkaçını ve pek çok çoğu da tamamını gerçekten önemsemektedir. Bütün bu “5 DURDUR”a nihai olarak son vermek için halk kitlelerini devrime yöneltmek ile, insanlığın devamlı olarak maruz bırakıldığı korkunç koşullar, *üzerine çalışmamız gereken bir çelişkidir.*⁴⁷

Dolayısıyla insanların görüşünü yükseltmek, ilerletmek ve daha iyi bir dünya için özlemlerine anlamlı bir ifade verebilmek için bilimsel bir temelde kararlı bir mücadele yürütmek açısından bir gereksinim – ivedi bir gereksinim bulunur, fakat aynı zamanda bu mümkündür ve araçları da vardır. Ve burada yalnızca *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*’de söylenen şey değil, aynı zamanda *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa*’nın önemi ve bununla birlikte Devrim İçin Dikkat Noktaları’nın önemi bulunur, bunlar günümüz dehşet dünyasına radikal bir pozitif alternatifin canlı, gerçek ve açık ifadelerini sunarlar.

Burada bir kez daha tarihsel deneyimden öğrenmek önemlidir. 1960’lar üzerine önceden dediklerime ve *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*’e dönersek, -esas ve ikincil fenomen olan şeylerin ikiye bölünmesi ile- 1968 yılı gerçekten de bir dönüm noktası olarak görülebilir. Bu keskin bir şekilde belirtmek gerekirse, özellikle de ABD için şöyle denebilir, daha farklı ve iyi bir dünya için içtenlikle ve kararlı bir şekilde mücadele eden insanlar da dahil olmak üzere 1968 yılı büyük bir illüzyonun sonunu temsil eder. 1968’de yalnızca Martin Luther King ve Bobby Kennedy suikastleri yaşanmaz, ki bu gelişmeler belirgin yanılgıları paramparça etmiştir, bununla birlikte daha iyi bir dünyayı yaşama geçirmenin birilerinin düşündüğü gibi “Amerika’yı olması gerektiği gibi yapmak” ile mümkün olmadığı açıkça ortaya çıkmıştır. Bu durum bazı radikal düşünceli insanlarda halen bulunan bir yanılgıdır. Deyim yerindeyse “stoklarında iki çeşit mal bulundurlar.” Önceki bir makalede belirttiğim gibi (bu makale 30 yıl önce yazılan *Yansımalar*,

*Taslaklar & Provokasyonlar*⁴⁸ içinde bulunur). Phil Ochs bu çok yoğun çelişkinin bir çeşit canlı örneğidir. Bir yanda çok güzel şarkıları bulunur, “Love Me, Love Me, I’m a Liberal” gibi liberalizmin iki yüzlülüğünü ve baskıya karşı gelmedeki isteksizliğini içeren çok yerinde şarkıları vardır, ki günümüze de gayet uyarlanabilir (bu şarkıda bir yerde lezbiyenlik karşıtı talihsiz bir söz vardır -veya aslen parçaya ait olmayan, fakat Ochs’un kayda alınan bir canlı performansı esnasında doğaçlama bir şekilde eklediği bir şeydir bu- genel anlamda bu parça halen günümüze de uygundur). Ayrıca “Cops of the World” gibi bir şarkısı vardır, ki bu da günümüze çok uygundur, içinde ısırın ironik sözler vardır: “Demokrasi kârlarımızın adıdır / beğensen de beğenmesen de özgür olman gerek / çünkü bizler dünyanın polisleriyiz.” Ayrıca “The Ringing of Revolution” parçası da vardır. Fakat öte yanda, John Kennedy’e yas tutan bir parçası da bulunur -yalnızca yas da tutmaz, fakat Kennedy ile temsil edilen şey hakkında naiftir ve bunu romantize eder. Ochs bu çelişki üzerine bir seferinde yorum da yapmıştı. Şöyle demişti; “Kennedy ile ilgili bu histen bir türlü uzak duramıyorum ve bu yüzden pek çok Marksist arkadaşım aptal olduğumu düşünüyor.” veya dediği bu doğrultuda bir şeydi. Buradaki noktam trajik şekilde intihar eden Phil Ochs’ta kusur bulmak değildir. Mesele, kendisinin “bu ülkeyi bir şekilde dünyanın iyiliği için bir güç yapılabileceği ve ülkenin kuruluşunda cisimleşen daha iyi özlemlere kavuşabileceği” şeklindeki bir illüzyonunun sonunun canlı bir örneği olmasıdır. (Elbette görece ve geçici anlamda bu illüzyonun “sona” ermesi doğruydı. O dönemki radikal yükselişin ortadan kalkmasıyla ve bu ortadan kalkışla ilişkili olarak dünyadaki ve ABD içindeki büyük değişikliklerle, böylesi ve benzeri illüzyon ve hayallerin etkisi büyük bir fenomen olarak yeniden ileri sürüldü. Bundan kısaca bahsetmek istiyorum).

Dolayısıyla burada bir ayrışma durumu vardı – ve esas ve ikincil bir yön veya fenomen bulunuyordu. Esas boyutu - gelişmemiş ve ham şekilde de olsa temel anlamda- çok sayıda

insanın radikalleşmesi ve sistemin reforme edilemeyeceğinin daha fazla farkına varmasıydı. Ve ikincil fenomen ise o dönemler bazı kişilerin şaşkınlığa düşmesi, morallerinin bozulması ve mücadeleyi bırakmasıydı (veya Fransızların dediği gibi “récupéré” olmasıydı), bu kesimler çeşitli ilerici eğilim ve özlemler taşıyıcılar da sistem için (en azından sistemin içinde) çalışmaya geri döndüler. Dolayısıyla bu gerçek bir ayrışma durumuydu ve bir kez daha bunun esas boyutu çok sayıda insanın ileri şekilde radikalleşmesi, tam anlamıyla bilimsel olmasa da Amerika’nın dünyada iyi bir güç olmasının mümkün olmadığını fark etmesiydi. Buna, Vietnam savaşına ilk başta karşı çıkan ve bunun bir “hata” olduğunu veya egemen sınıfın (veya “iktidar yapısının”) sadece bir kısmının bundan sorumlu olduğunu düşünen insanlar da dahildi, ayrıca çok sayıda insan bu savaşın emperyalizmin, özel olarak da ABD emperyalizminin temel doğası ve temel zorunluluklarından kaynaklandığını görmeye başlamıştı.

Fakat biliyoruz ki, 1960’ların sonu ve özellikle 1970’lerin başındaki yükselişten bu yana dünyada büyük değişimler yaşandı, buna pek çok olumsuz değişim de dahildir, ki bunlardan da gerekli olan dersleri almamız gerekir. Objektif durumda önemli değişiklikler oldu. Örneğin yalnızca Çin’de kapitalizmin restorasyonu ile devrimin ve sosyalizmin yenilmesi değil, Çin’in bizzat kendisinin ABD ve diğer emperyalist devletlerle rekabet halinde emperyalist bir güç olarak ortaya çıkması durumu yaşandı, bununla birlikte Üçüncü Dünya’da geniş çaplı değişiklikler yaşandı. İkinci Dünya Savaşı sonundan (1945’ten) başlayarak 1970’lerin başlarına ve ortalarına kadarki bir evrede Üçüncü Dünya’da ulusal kurtuluş mücadelesi veren güçler (ve bu mücadelelerden bazıları bir biçimde 1990’lara dek devam etti), bu devrimler veya kurtuluş mücadeleleri kendi seyrini sürdürdü: ya yenildiler veya devrimci olmayan başka bir şeye dönüştüler ve bütün bir emperyalist sistem tarafından soğurulular. Ve o dönemler bu kurtuluş mücadelelerine önderlik eden pek çok kişi (veya kelimenin tam anlamıyla ve siyasi olarak onların takipçileri)

düpedüz burjuva egemenlerine ve sistemin uzantılarına dönüştüler veya önemli bir rol oynamaktan vazgeçtiler. (*Yeni Komünizm*'de ele aldığım bir fenomendir bu.)

Dolayısıyla bu bir başka önemli değişiklikti. ABD güçleri çekildikten ve ABD'nin desteklediği güçler devrildikten sonra Vietnamlılar gittikçe Sovyetler Birliği'ne döndüler, ki Sovyetler Birliği o dönem emperyalist bir güçtü ("sosyal-emperyalist" de diyebiliriz – ismen halen sosyalist, fakat gerçekte emperyalist). Vietnam önderliği ekonomik ve diğer destekler için yönünü Sovyetler Birliği'ne çevirdi, ve bu durum onları yokuş aşağı sürükledi, özellikle de Sovyetler Birliği dağılınca, Vietnam temel olarak emperyalistlerin talan ettiği bir başka Üçüncü Dünya ülkesi haline geldi -ki Vietnamlılar bu emperyalistlere özellikle de ABD'ya karşı kahramanca savaşmışlardı- ve bugün Vietnam, acı bir şekilde emperyalist sermayenin uluslararası ter atölyeleri ağının bir parçası konumundadır.

Diğer yanda Kamboçya fenomeni bulunur, pek çok insanın unuttuğu veya bilmediği bir şekilde ABD'nin korkunç yıkımıyla -ABD'nin kitlesel bombardımanı ve ülkenin yıkımı ile- yüzleşerek ulusal kurtuluş mücadelesi başlatmışlardı. Ardından 1970'lerin ortasında emperyalizme karşı ülkedeki direnişin önderi olan Kızıl Khmerler iktidara geldi, ve sonrasında Marksizm veya komünizm adı altında tamamen hatalı bir bakış açısıyla her tür felaket şeyi izlediler.

Bütün bunlar insanların fazlasıyla kafasını karıştırdı. Açıkçası şu an burada bunların tamamına girecek zamanım bulunmuyor – Bunun önemli boyutlarını (*Yeni Komünizm* de dahil olmak üzere) çeşitli çalışmalarda işledim, bu tecrübelerle yönelik esas dersleri kavramak önemlidir, çünkü hem emperyalistler ve onların entelektüel kampının takipçileri bunu gerçek komünizme iftira atmak için kullanırlar, hem de ve daha da temel olarak emperyalizmi mağlup etme mücadelesinde ve bununla ilgili bütün karmaşık ve derin çelişiklere yönelik bilimsel yaklaşımı derinleştirmek ve yeni özgürleştirici bir

toplumu hayata geçirmek için bu mesele önemlidir. Buradaki nokta, 1960'larda ve 1970'lerin ortalarındaki yaygın devrimci yükselişten bu yana meydana gelen değişimler açısından, insanların kafasını karıştıran ve onları demoralize eden çok fazla şeyin yaşanmış olmasıdır – insanlar Vietnam'daki savaşa karşı güçlü bir şekilde savaştılar, insanlar sokaklarda dünyadaki ulusal kurtuluş mücadelelerini desteklediler ve ABD içindeki baskıya karşı mücadeleye aktif şekilde katıldılar.

Ayrıca, bu ülkedeki egemen sınıfın, -her ne kadar ezilen halk kitlelerini acımasızca bastırsalar da- baskıcı koşullara ve halk kitleleri arasında kitlesel ayaklanma potansiyeline karşı bir tampon olarak kullanmak için örneğin Siyahi halk arasında geniş çaplı bir orta sınıf ve burjuva güçler yaratılması için çalışılması fenomeni bulunur.

Bütün bunlar bir kez daha halk kitleleri üzerinde olumsuz etki yaratmıştır, özellikle de kararlı bir mücadele ile toplumun ve halkın temel bir dönüşümü konusunda insanların duyduğu arzuyu ve mümkünlüğü bu süreç etkilemiştir. 1960'ların yükselişinden onlarca yıl sonra, farklı tabakalar arasında uyum veya en azından "düzeltme" şeklinde geniş bir "yeni gerçeklik" fenomeni kendini göstermektedir. Uyum diyorum, "veya en azından düzeltme" (farklı şeylerin) diyorum, çünkü o dönemler orta sınıftan radikalleşen ve gerçekten devrimci bilinçteki milyonlarca ama milyonlarca eğitilmiş genç -oyun oynamıyorlardı ve samimiydiler- bunların pek çoğu bu değişen koşullarla birlikte "gerçekçi" olma durumuna gerilediler ve hatta radikal ve devrimci görüşleri kendi sulandırılmış versiyonlarıyla sürdürerek sistem içinde çalışmaya başladılar.

Siyahi halk da dahil olmak üzere temel kitleler arasında (bilinçli bir egemen sınıf siyaseti ile geliştirilen daha orta sınıflar değil, fakat ezilen halk kitleleri arasında) muazzam oranda moral bozukluğu, yenilgi duygusu ve (egemen sınıfın kasıtlı siyasetleri ve eylemleri doğrultusunda) temel kitlelerin umutsuz koşulları ve moral bozukluğunda pekişerek yoğunlaşan, geniş oranlarda uyuşturucu kullanımı

bulunmaktadır. Pek çok kişi umutsuzluktan uzaklaşmak için uyulturucuya bağımlı olup yaşamını yitirmekte ya da tüklenmiş sefil durumlara sürüklenmektedir – 1960’lardaki yükseliş boyunca gerçek bir temelde pek çok insana ilham veren umudun noksanlığı durumudur bu, bu umut şimdilerde tükenip gitmiş ve umutsuzluğı ve ölüme dönüştürölmüştür. Ve durum, bu ölkenin (ve aynı zamanda uluslararası olarak) gettolarında ve barriolarındaki çetelerin genişlemesi ile çok daha umutsuz ve moral bozucu hale gelmiştir, gençlik yoksunluk ve çaresizlik koşullarıyla çetelere çekilmektedir, ve zengin olma illüzyonu ve “zengin ol ya da çalışarak öl” yönelimi uyulturucu satıcıları tarafından pompalanmakta ve kokuşmuş költür toplum çapında bunu yaymaktadır, bu durum başkalarının daha fazla sömürölmesi ve yıkılmasının aracı olarak gerek Wall Street’te ve dünya çapında, gerekse iç mahallerdeki sokaklarda teşvik edilmektedir.

Bütün bunlarla birlikte, insafsız bir egemen sınıf siyaseti ve ideolojik karşı saldırısı bulunur – komünizme ve kitlesel yükselişe dair her pozitif radikal unsura (az çok 1960’ların ortasından 1970’lere dek) karşı insafsız bir saldırı vardır – aynı zamanda pozitif yükselişleri başka bir şeye, genellikle tam karşıtına dönüştürerek “doğasını bozma” (sulandırma ve çarpıtma) durumu yaşanmıştır. “Kimlikler” ve hakikate tekaböl eden nosyonlar ve “kimlik” meselesi ve “kimlik duruşu” olarak konuşma durumu söz konusudur. (Büyüyen faşist güçlerin gerçek baskı ve adaletsizliğı karşı mücadeleye saldırması açısından uygun hedef ve araç sağılayan bir fenomendir bu, bununla birlikte bu “kimlik” politikaları ve ideolojisi baskıya ve adaletsizliğı karşı hiçbir gerçek çözüml sunmaz ve faşizmi besleyen sisteme gerçek bir alternatif sağılamaz.)

Devrimci güçler arasında -ve özellikle de devrimin gerçek bir öncüsü olma sorumluluğunu almış kendi Partimizde- bu “felaket yılları” ve on yıllardır süren bu acımasız ideolojik ve siyasi saldırı, büyük ölçüde hedefin veya devrime ve komünizme yönelik ciddi bir yönelimin terk edilmesine yol açacak şekilde

korkunç bir yola girdi ve hatta, günümüz dünyasında pozitif radikal bir alternatifiñ olması durumuna şüpheyle bakan bir durum oluştu, bu durum Parti içinde bir Kültür Devrimi'ni gerektirdi ve bu süreç yeni biçimler ve yeni önceliklerle yaklaşık 15 yıldan fazla bir süredir devam etmektedir; halihazırda devam eden Devrim Turu ("GERÇEK Bir Devrim Turu İçin Ülke Çapında Örgütlenin Turu")⁴⁹ bu doğrultuda yoğunlanmış bir ifade biçimidir, devrimin geniş çaplı olarak halk kitlelerine, öğrencilere, diğer kesimlere yayılması, ülkede bir bütün olarak etki etmesi, siyasi manzara ve kültürden ötürü toplumda çarpıcı bir şekilde noksan olan devrim ve komünizm meselesine dair büyük bir heyecan yaratılması, ve somut olarak binlerce insanın şimdiden örgütlenmesi, yeni insanların bu devrime katılması, milyonları etkilerken diğer yandan bu korkunç sistemi ve onun baskıcı kurumlarını yenmek ve dağıtmak için gerekli devrimci mücadeleye yönelik hızlandırma ve gerekli koşulları hazırlamanın kilit bir parçası olarak, ve *Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa*'da temellenen kökten yeni ve özgürleştirici bir toplum için bu süreç izlenmektedir.

Burada, *Revolution*'da yayınlanmış "YENİ KOMÜNİZM HER ŞEYİ DEĞİŞTİREBİLİR – EĞER.." makalesinde açıklanmış, hem kendi Partimizde hem de uluslararası hareketlerde ağır basan anti-bilimsel revizyonizm durumu ile karakterize olan, ve farklı katmanlardan kitlelerin sinir bozucu bir derece toplumun ve tüm insanlığın karşı karşıya olduğu "problemin" kaynağını doğru bir şekilde tanımlayamamalarıyla veya bu tür bir "çözüme" ciddi bir şekilde bakmamalarıyla *birleşen* "zehirli bileşenden" bahsetmek gerekiyor.⁵⁰

Bu "zehirli bileşen" formülasyonu akut bir şekilde kendini gösteren bir problemdir ve Devrim Turu'nun kendisi bu akut probleme yöneliktir, çünkü buradaki mesele bu "zehirli bileşene" ve genel zorluklara teslim olmak yerine, bunun kökten dönüştürülmesi ile zorluklara meydan okunmasıdır. Bu makale acil bir şekilde vurgulanması gereken şu şekilde devam

eder: “Bu gerçeklikle yüzleşmeliyiz, ve onun bizi mağlup etmesinin önüne geçecek yolu bulmalıyız.”

Bu “zehirli bileşenin” üstesinden gelmenin önemli bir parçası, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz* 1.Bölümün sonuna doğru belirtilen çelişkiyi, *yapmamız* gerekenler, *yapmamamız* gereken ve kitlelerin ve nihai olarak da bir bütün olarak insanlığın karşılaştığı problemlere temel bir çözüm olacak devrime yönelik **acil olarak gerekenler** doğrultusunda ele almaktır. *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz* içinde bu çelişkiyi şöyle ortaya koydum:

Özellikle, yaptığım çalışmalar ve 1960’lardan beri onlarca yıldır sağladığım önderlikten dolayı yeni komünizm ile birlikte bilimsel yöntem ve yaklaşımın ileri şekilde geliştirilmesine sahibiz; bu devrimi yapmak için stratejik yaklaşımımız ve planımız mevcut; *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa’ya* sahibiz, bu çalışma insanlığın bir bütün olarak özgürleşmesini amaçlayan kökten yeni ve özgürleştirici bir toplum için kapsamlı bir vizyon ve somut bir “plandır”. Fakat dürüst olalım: henüz *sahip olmadıklarımız*, devrime kazanılması gereken ve onu sürdürecektir olan halk kitleleridir, özellikle de her devrimin itici gücü olan gençliktir; ve her ne kadar inşa edilmesi gereken bir devrimci örgütün temeline ve iskeletine sahip olsak da, henüz her seviyede ve ülkenin her yerinde yalnızca kararlı bir şekilde değil, fakat bilimsel bir temelde de kitlelere önderlik edecek ve devrim yapmada öne çıkacak yeterince önder kadromuz bulunmuyor.⁵¹

Bu durum, artan sayıda insana yönelik -bir süredir devrim için çalışmaya dahil olanlar ve bu devrime henüz yeni olanlarla ilgili- bizlerin aktif olarak tespit ederek çözmesi gereken bir çelişkidir. Ve bu sürecin önemli bir parçası devrimin sorunlarını halk kitlelerin önüne koyabilmektir, buna gerçek bir devrim hareketiyle daha yeni tanışmış olan ve hareketin

parçası olmaya henüz başlamış insanlar da dahildir, bu süreç, problemlerin çözümü noktasında onların yardımını da içermelidir.

Atılımlar'da bahsedildiği üzere:

Devrimin, temel ve nihai anlamda kitleler tarafından yapıldığının doğru anlaşılması ve uygulanması çok önemli bir ilkedir. Bu ilke, kitlelere ve onların kendiliğindenliğine kuyrukçuluk yapma reçetesi değildir ve bu şekilde de ele alınmamalıdır. Onlar, bu devrimi yapması gerekenlerdir, devrimin her aşamasında önemli atılımlar yapmak ve ilerlemek için karşılaşılan çelişkileri mücadele doğrultusunda ele alarak dönüştürecek ve sürece katkı sunacak olanlardır. Bu çok önemli bir ilkedir ve bu ilke, kitle kuyrukçuluğu şeklinde düşünülüp tanımlanmamalıdır. Bu ilke, tüm hikmetin halka dayandığı ve tek yapmanız gereken şeyin problemin ne olduğunu kendilerine söylemeniz gerektiği ve karşılığında da size çok hızlı bir şekilde çözüm getirecekleri türden bir şeyleştirme değildir. Bu durum, onları kapsama, artan sayıda ve bilimsel bir temelde, savaşılmaması gereken çelişkilerle yüzleşme ve devrim yapma yolunda bu çelişkileri dönüştürme meselesidir.⁵²

Ve son olarak vurgulandığı gibi:

Görünüşe göre, bu yönü (eksikliklerimizi ve ivedi gereksinimlerimizi) karşılaştığımız insanların önüne doğrudan ve açıkça koymak konusunda halen bir miktar isteksizlik durumu olacaktır. Böylesi bir isteksizlik durumuna karşı, devrimin sorunlarını ve ihtiyaçlarını ilk kez karşılaştığımız insanlar da dahil olmak üzere en baştan onları da dahil ederek ele almanın, onların çözüme yardımcı olmaları gerektiğini (ve bu durumun belirli açılardan sorunları daha fazla tanımlayıp çözmek açısından gerekli olduğunu) belirtmek önemlidir; çünkü bu devrimin sorunları ve ihtiyaçları, gerçek bir devrime yönelik gerçek bir hareket inşa etmek için acilen ihtiyaç duyduğumuz atılımları gerçekleştirmemizin önemli bir parçasıdır ve aslında insanları *devrime örgütlemenin de kilit*

bir parçasıdır.

Bunun şişirme değil, fakat insanların başkalarıyla birlikte bütünlük oluşturacakları, devrimin -ki bütün zorlukları ve güçlüklerle karşı, kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemenliği altında kitlelerin günlük yaşamdaki dehşetten ve bir bütün olarak insanlığın yıkıma uğratılmasından kurtulmalarının yegane yolunu bu temsil etmektedir- hem acil hem de stratejik meselelerini çözmede insanların “bilimsel sürece kendi yaratıcı düşüncelerini getirecekleri” ve aktif bir rol oynayabileceklerini kavrayarak gerçek bir “şevk ve coşku” ile yapılması gerektiği de ayrıca belirtilmelidir.

Bir sistemin bu canavarlığına, insanlığa karşı artan suçlarına ve sürekli olarak yayılan kokuşmuş düşünce ve kültür biçimlerine karşı çıkarken, pozitif alternatifini cesaretle ortaya koymanın büyük bir önemi bulunuyor: bilim, liderlik, devrim stratejisi ve radikal biçimde yeni, özgürleştirici bir toplum ve dünya için kapsamlı ve somut bir vizyon ve plan.

Sonuç olarak, *Ike'den Mao'ya ve Ötesine*'de belirttiğim gibi:

Eğer dünyayı gerçekten olduğu haliyle görme şansınız olsaydı, hayatınızda izleyecek kökten farklı yollarınız olurdu. Bu kıyasıya rekabet içine girer ve ilerlemeye çalışırken büyük oranda yutulurdunuz. Başınızı yemliğe sokar, diğerlerinden daha fazlasını alabilmek için umutsuzca ve olabildiğince yemeye çalışırdınız. Veya toplumun ve dünyanın yönünü tamamen değiştirecek birşeyler yapmaya çalışırdınız. Bunları yanyana koyduğunuzda hangisinin bir anlamı var, hangisi gerçekten değerli bir şeye katkı sunuyor? Yaşamınız ya bir şeye dair olacak – veya hiçbir şeyle ilgili olmayacaktır. Ve yaşamınızda, baskı ve sömürü ilişkilerine, bunların bütün sistemlerine ve onlarla birlikte gelen tüm gereksiz acı ve yıkımlara son vermek için toplumun ve dünyanın devrimci dönüşümüne elinizden geldiğince katkı sunmaktan daha büyük bir şey yoktur. Tarihsel açıdan halen çok erken evrelerinde bulunan komünist devrimin şu ana kadarki bütün ayrıntılarından

ve hatta büyük başarısızlıklarından, bununla birlikte büyük kazanımlarından da gittikçe daha derin bir şekilde öğrenmiş bulunuyorum.

Bütün bunlara baktığımda, bir kez daha yaşamını kanseri sonlandırmaya adanmış arkadaşımı – ve bu kapitalizm-emperyalizm sistemine ve bu sistemde cisimleşen bütün acı ve baskıya dünya çapında son vermenin büyük gerekliliğini düşünüyorum. Yaşamınızın nasıl olacağından daha önemli bir şey olmadığını görüyorsunuz, ve yaşamınız boyunca neye katkıda bulunursanız bulunun bu şey yapacağınız en önemli ve en mutluluk verici şey olmalı. Ve evet, büyük hayal kırıklıkları yaşanan anlar olur, fakat bununla birlikte çok neşeli anlar da vardır. İnsanların kısıtlamalardan kurtulmanın yollarını görebilmesi, ayağa kalkması ve dünyayı gerçekte olduğu gibi görmeye başlaması ve onu değiştirme mücadelesini çok daha bilinçli olarak ele almasından kaynaklanan neşe vardır. Bütün bu sürecin parçası olduğunuzu bilmekten ve yapabileceğiniz katkıyı sunmaktan kaynaklanan neşe vardır. Bu mücadelede diğerleriyle birlikte yoldaşlık içinde olmaktan ve bunun değerli bir şey olduğunu, bunun bir tür ufak ve sınırlı bir şey olmadığını, fakat mutluluk verici bir şeyi kapsadığını bilmekten kaynaklanan neşe vardır. Geleceğe bakmanın, mücadele ettiğiniz şeyi gözünüzde canlandırmanın ve insanların yalnızca kendileri için değil, toplum için, bütün olarak insanlık için bunun ne anlama geldiğini kavramaya başlamalarını görmenin neşesi vardır.⁵³

Notlar

1.Bob Avakian, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*. 2018'de yapılan konuşmalardan oluşan film. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

2.BİLİM VE DEVRİM: Bilimin ve Bilimin Topluma Uygulanmasının Önemi Üzerine, *Komünizmin Yeni Sentezi ve Bob Avakian'ın Önderliği*, Ardea Skybreak ile Röportaj (Insight Press, 2015). Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

3.Bob Avakian, Akllı Özgürleştirmek ve Dünyayı Kökten Değiştirmek İçin Tüm Tanrılardan Kurtulun! (El Yayınları, 2014)

4.Bob Avakian, *YENİ KOMÜNİZM: Gerçek Bir Devrim ve Kökten Yeni Bir Toplum İçin Gerçek Kurtuluşa Giden Yolda Bilim, Strateji ve Önderlik* (El Yayınları, 2018). Ayrıca eBook olarak mevcuttur. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

5.Marx'tan Kugelman'a, 1868, *Komünizm Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı, Devrimci Komünist Parti ABD'den Bir Manifesto*, Eylül 2008 (RCP Publications, 2009). Ayrıca bakınız: <http://yenikomunizm.com/devrimci-komunist-parti-abdnin-manifestosu> adresinde mevcut.

6.Bob Avakian, “'Bir İnanç Sıçraması' ve Rasyonel Bilgiye Sıçrama: Çok Farklı İki Tür Sıçrama, Farklı İki Köklü Dünya Görüşü ve Yöntemi”, *Revolution* #10, 31 Temmuz 2005. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

7.Bob Avakian, *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler: Marksist Materyalizmin Önemi Üzerine, Bir Bilim Olarak Komünizm, Anlamlı Devrimci Çalışma ve Anlamlı Bir Yaşam*. 2009'da yapılan bir konuşmadan. *Revolution*. Mayıs-Eylül 2009. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

8.DEVRİM VE DİN: Kurtuluş İçin Kavga ve Dinin Rolü: CORNEL WEST & BOB AVAKIAN Arasında Diyalog (2015). Kasım 2014. Diyalog 2-DVD olarak revcom.us'ta mevcuttur. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde online olarak mevcut.

9.RefuseFascism.org web sitesinde açıklandığı üzere:

Trump/Pence rejimi insanlık ve gezegen için feci bir tehlike yaratıyor. Sınırlarda toplama kampları var... çevresel yıkım hızlandı... savaş tehlikesi, hatta nükleer tehdit bulunuyor... beyaz üstünlenmeciliği egemen durumunda... faşist çeteler var ve ırkçı kitlesel cinayetler yaşanır... hakikat ve bilim silindi... kürtaj hakkı neredeyse yok oldu... hukukun üstünlüğü ve demokratik ve medeni haklar elimizden alınıyor... BU DÜPEDÜZ FAşİZMDİR.

Patlak veren krizini şimdi ele geçirmeli, tarihi kendi elimize almalı ve gelecek için dehşeti gelecek için bir umut haline dönüştürmeliyiz – birleştirici tek talebin arkasında durun: Trump/Pence Rejimi Gitmeli – şİMDİ!

RefuseFascism.org; faşist bir Amerika'yı kabul etmeyi reddetme konusundaki

kararlılığımızı paylaşan, bu büyük sebepten bize katılmak ve/veya bizimle ortak olmak için pek çok farklı bakış açısından bireyi ve organizasyonu memnuniyetle karşılamaktadır.

10.Raymond Lotta, “*Slavoj Žižek Büyük Zararı Dokunan Şişirilmiş Bir Gerzektir!*”, *Revolution*, 15 Kasım 2016’da güncellenmiştir. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

11.Edward Wasserman, “Julian Assange and the War on Whistle-Blowers,” *New York Times*, 27 Nisan 2019.

12.Bob Avakian, “Faşistler ve ‘Weimar Cumhuriyeti’nin’ Yıkımı... Onun Yerini Ne Alacak,” *Revolution*, 16 Temmuz 2018, ilk olarak 24 Temmuz 2005’te yayınlanmıştır. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

13.Bob Avakian, “Jerry Rubin ve Hatta Dimitrov Olmamak, Fakat Gerçekten Devrimci Komünist Olmak: Diğerlerinden Değil, Komünist Perspektiften Temel Hakların Savunulması”, *Revolution*, 27 Haziran 2005. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

14.Paul Krugman. “İrkçılık Dolaptan Çıktı” *New York Times*, 15 Haziran 2019.

15.Bob Avakian, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*. 2018’de yapılan konuşmalardan oluşan film. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

16.Woodrow Hartzog and Evan Selinger, “Yalnızca Kalabalıkta Bir Yüz mü? Artık Değil”, *New York Times*, 18 Nisan 2019.

17.Bob Avakian, *ATILIMLAR: Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım. Temel Bir Özet*. Güncellenmiş önbaskı kopyası, 10 Nisan 2019. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

18.Bob Avakian, *Ike’den Mao’ya ve Ötesine: Ana Akım Amerika’dan Devrimci Komüniste Yolculuğum, Bob Avakian’dan Bir Biyografi*, (Insight Press, 2005). Alıntılar *Revolution*’da ve ayrıca revcom.us web sitesinde yayınlandı. Bob Avakian’ın biyografinin belirli bölümlerini okuduğu ses kaydı bobavakian.net sitesinde mevcuttur.

19.Bob Avakian, TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ! İnsanlık Adına Faşist Bir Amerika’yı Kabul Etmeti REDDEDİYORUZ! Daha İyi Bir Dünya Mümkün, Bob Avakian’ın Konuşması.

2017'de yapılan konuşma. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

20.Bob Avakian, "Daha iyisi için gerçek ve kalıcı bir değişim için olması gereken 3 Şey var", 1 Mayıs 2016. revcom.us web sitesinde mevcut.

21.Bob Avakian, "Problem, Çözüm ve Önümüzdeki Zorluklar" 2017'de yapılan bir konuşma. *Revolution*, 31 Ağustos 2017. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

22.Bob Avakian, *Basics Bob Avakian'ın konuşma ve yazılarından* (RCP Publications, 2011). Ayrıca ücretsiz eBook olarak revcom.us sitesinde mevcut.

23.A.g.e,

24."All Played Out" (Bob Avakian'ın konuşmalarındaki sözlerinden oluşan ve müziğini William Parker'ın yaptığı parça), Centeringmusic BMI, 2001. revcom.us web sitesinde ve soundcloud.com/allplayedout adresinde mevcut.

25.Karl Marx, *Grundrisse*, Martin Nicolaus tarafından çevrilmiştir. Penguin Books/New Left Review

26.Karl Marx, Louis Bonaparte'ın 18 Brumaire'i (Foreign Language Press Peking, İlk baskı, 1978)

27.Avakian, *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler*.

*Bob Avakian, *Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak*. (El Yayınları, 2019) Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

28.Avakian, *ATILIMLAR*.

29.Bob Avakian, *Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi* (RCP Publications, 2008). Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

30.Karl Marx, *Felsefenin Sefaleti* (Foreign Languages Press Peking, Üçüncü Baskı, 1977)

31.Karl Marx, *Gotha Programı'nın Eleştirisi* (Foreign Languages Press Peking, Birinci Baskı, 1972)

32.Bob Avakian, *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler: Marksist Materyalizmin Önemi Üzerine, Bir Bilim Olarak Komünizm, Anlamlı Devrimci Çalışma ve Anlamlı Bir Yaşam*. 2009'da yapılan bir konuşmadan. *Revolution*. Mayıs-Eylül 2009. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

**Geleceğin Öncüsü Olarak Dünyaya Çıkmak*. 2008'deki konuşmadan alınmıştır. *Revolution* – Nisan 2009. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

**Damián García Yoldaş DKP'nin çok sevilen bir üyesiydi, polis ajanları tarafından 22 Nisan 1980'de Los Angeles'ta öldürüldü. 2 hafta önce Alamo'da 1980 1 Mayısına yönelik hazırlık sürecinde Texas bayrağı yerine kırmızı bayrağı göğsüne çekmişti. Bob Avakian'ın "Damián García'nın Ölümü Üzerine Açıklaması" *Revolutionary Worker* (şu an *Revolution* gazetesi) sayı 51'de yayınlandı. Ayrıca *Ike'den Mao'ya ve Ötesine: Ana Akım Amerika'dan Devrimci Komüniste Yolculuğum, Bob Avakian'dan Bir Biyografi*, (Insight Press, 2005) içinde sayfa 408-409'da ilgili bir bölüm yer almaktadır.

33.Ardea Skybreak, *Evrin Bilimi ve Yaratılış Efsanesi: Neyin Gerçek ve Neden Önemli Olduğunu Bilmek*. (Yordam Kitap, 2013)

34.Avakian, *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler*.

35.Avakian, *Basics*.

36.Devrimci Komünist Parti Merkez Komitesi, "NASIL **KAZANABİLİRİZ**, Nasıl **Gerçekten Devrim Yapabiliriz**." *Revolution* #457. 19 Eylül 2016. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

37.Devrim İçin 6 Dikkat Noktası

Devrim Kulübü aşağıdaki ilkeleri savunmakta ve bunlar doğrultusunda yaşayıp mücadele etmektedir:

1.Bizler, insanlığın en yüksek çıkarlarını, *devrimi* ve *komünizmi* temsil etmek için mücadele yürütüyoruz. Devrimin kişisel amaçlar için kullanılmasına müsamaha gösteremeyiz.

2.Bizler, BÜTÜN zincirlerin kırılacağı bir dünya için mücadele yürütüyoruz. Kadınlar, erkekler ve farklı cinsiyetteki insanlar eşittir ve yoldaştır. Kadınlara yönelik fiziksel veya sözlü tacize, kendilerine seks objeleri şeklinde davranılmasına veya insanların cinsiyetinden veya cinsel yönelimlerinden ötürü

aşağılanmasına veya kendileriyle “dalga geçilmesine” müsamaha gösteremeyiz.

3.Bizler, sınırların olmayacağı, farklı halklar, kültürler ve diller arasında eşitlik olacağı bir dünya için mücadele yürütüyoruz. İnsanların ırkından, milletinden veya dilinden ötürü aşağılanmasına veya kendileriyle “dalga geçilmesine” müsamaha gösteremeyiz.

4.Bizler en fazla ezilenlerin yanındayız ve onların insanlığı kurtarma potansiyellerini – ve bizim de onlara önderlik etme sorumluluğumuz bulunduğunu asla görmezden gelemeyiz. Farklı kesimlerden insanı devrime kazanmak için çalışıyoruz ve insanlar arasında intikamcılığa müsamaha gösteremeyiz.

5.Bizler, başkalarının gözlemleri, içgörüler ve eleştirilerini dinleyip bunlardan öğrenmeyi sürdürsek de, ne kadar rağbet görüp görmediğine bakmaksızın her zaman hakikati ararız ve hakikat için savaşıyoruz.

6.Bizler, bu sistemi gerçekten devirmek ve bugün insanlar arasındaki yıkıcı, kısır çekişmelerin ötesinde tamamen daha iyi bir yol için ilerliyoruz. Ciddi olduğumuz için, bu aşamada şiddete başvurmuyoruz ve halka karşı ve halkın içindeki her tür şiddete karşı çıkıyoruz.

38.Avakian, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz.*

39.A.g.e.

40.A.g.e.

41.Avakian, TRUM PENCE REJİMİ GİTMELİ!

42.Jonathan Kozol, *Vahşi Eşitsizlikler* (Crown Publisher, 1991)

43.Kuzey Amerika’da *Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa (Tasarı Önerisi)* (RCP Publications, 2010). Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

44.*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz.*

45.A.g.e.

46.Devrimci Komünist Parti Merkez Komitesi, “NASIL **KAZANABİLİRİZ**, Nasıl **Gerçekten Devrim Yapabiliriz.**”

47. Avakian, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*.

48. Bob Avakian, *Yansımalar, Taslaklar & Provokasyonlar: Yazılar ve Açıklamalar, 1981-1987* (RCP Publications, 1990).

49. "GERÇEK Bir Devrim Turu İçin Örgütlenin" hakkında daha fazla bilgi için revcom.us sitesine bakabilirsiniz.

50. "YENİ KOMÜNİZM HER ŞEYİ DEĞİŞTİREBİLİR – EĞER..." Revolution, 15 Mart 2018. Bu makalenin Türkçe çevirisi için: <http://yenikomunizm.com/yeni-komunizm-her-seyi-degistirebilir-eger>

51. Avakian, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*.

52. Avakian, *ATILIMLAR*.

53. Avakian, *Ike'den Mao'ya ve Ötesine*.

Faşistler ve Komünistler: Birbirinin Tamamen Karşıtı Ayrı Dünyalar

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı DKP ABD Başkanı Bob Avakian'a aittir. 22 Temmuz 2019 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Yazı, komünistlerle faşistleri "totalitarizm" nosyonu ile yaygın şekilde aynı kefeye koymaya çalışan ve gerçek bir devrim sürecinde komünistlere ayakbağı olan egemen liberal düşüncenin eleştirisi kapsamında önem kazanmaktadır. Faşizm ile komünizmi eşitlemeye çalışan liberal totalitarizm teorisi muhalif düşünceler arasında azımsanmayacak bir hacimde kendine yer bulmaktadır. Bu düşüncelerin bilimsel şekilde çürütülmesi, gerçeğin görülmesi ve liberalizmin belirlediği ufkun aşılabilmesi açısından oldukça önemlidir. Bob Avakian bu önemli sorumluluğu üzerine almış ve **Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?**

isimli önemli çalışmasında bunu gerçekleştirmiştir. Aşağıdaki yazının kaynağı için bkz:

<https://revcom.us/a/605/fascists-and-communists-completely-opposed-worlds-apart-en.html>

Faşistler; baskı ve sömürünün her boyutunu, kapitalizm-emperyalizm sisteminin uyguladığı tüm dehşetleri, bunun çirkin boyutlarını yoğunlaştırmaya kararlı olan kişilerdir. Komünistler ve özellikle de yeni komünizmin savunucuları ise, kapitalizm-emperyalizm sisteminin yıkılması, sömürü ve baskı ilişkilerinin ortadan kaldırılması yoluyla yaşanan tüm bu dehşetlere ve hatta potansiyel açıdan çok daha feci dehşetlere dünya çapında son vermeye karardır.

5 DURDUR'a bir bakın* – faşistler ve komünistler, özellikle de yeni komünizm taraftarları, bu çok önemli ayrım çizgilerinde birbirlerine taban tabana zıt konumdadırlar: Faşistler, daha da canavarca hareket etmeye ve potansiyel olarak feci sonuçlara yol açmaya karardırlar. Komünistler ve özellikle de yeni komünizmin savunucuları ise, **5 DURDUR**'da yer alan tüm dehşete, bütün bunlara kesin olarak SON VERMEK için insanlık adına mücadele ederler.

Faşistler; rasyonel düşünme ve söyleme ayrıca bilim ve bilimsel yönteme karşı nefret dolu bir önyargıya, kasıtlı bir cehalete ve saldırgan bir paranoyaya körce bağlıdırlar, bunlara dayanır ve bunları aktif olarak teşvik ederler. Komünistler ve özellikle de yeni komünizm taraftarları ise en tutarlı bilimsel yöntemi uygulayarak ve kendilerine bunu temel alırlar; farklı bakış açılarından, eleştirilerden ve kendileriyle aynı fikirde olmayan hatta ateşli şekilde kendilerine karşı çıkan diğer kişilerden öğrenmenin önemini bilirler.

Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi'de belirtildiği gibi, komünist hareketin tarihinde ve sosyalist toplumlarda,

kendilerine komünist diyenler komünizmin temel ilkelerine zıt şekilde hareket etmiş, çeşitli eksiklikler ve hatalar olmuş, hatta çok feci hatalar yapılmıştır, ancak bilimsel bir yaklaşım ve analiz -ki bu komünist harekette ve komünistlerin önderlik ettiği sosyalist toplumlarda esas bir eğilim olmamıştır- komünizmin “totaliter bir kabus” şeklinde sunulması nosyonunun temel olarak gerçeğe aykırı olduğunu, bunun sömürücü ve baskıcı kapitalizm emperyalizm sisteminin entelektüel kampı tarafından kurgulanıp izlendiğini gösterir, gerçekte komünist devrimler insan toplumunu geliştirmeyi ve bütün baskı ve sömürü ilişkilerini ortadan kaldırmayı amaçlar. (Eğer birileri gerçekten “totalitarizm” “teorisinde” neyin ifade edildiğini anlamak istiyorsa, ki bu “teori” özellikle komünizmin temsil ettiği şeyleri çarpıtmak ve karalamak için kullanılmaktadır, Bob Avakian’ın *Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?*** çalışmasında Hannah Arendt’in *Totalitarizmin Kökenleri*’ndeki temel tez ve yöntemlere yönelik sistematik bir değerlendirme, tahlil ve çürütmeyi inceleyebilir, Arendt’in bu çalışması “totalitarizm” “teorisinin” en ünlü referanslarından biridir ve komünizmde temsil edilen şeylerin çarpıtılması ve karalanması için kullanılmaktadır)

Ve bir kez daha, Bob Avakian (BA) tarafından komünizmin daha ileri, niteliksel bir gelişiminin yapıldığını ve *yeni komünizmin* ortaya konulduğunu belirtmek gerekiyor -ki yeni komünizm, komünizme yönelen birinci dalga devrimlerin ve sosyalist toplumların tarihsel tecrübesinin hem pozitif hem negatif yönlerden bilimsel bir analizini ve sentezini ve [Devrimci Komünist Parti ABD Merkez Komitesinin 6 Kararı](#)’nın özellikle ilkinde*** altı çizilen ve yoğunlaşan önemli noktayı içermektedir.

Referanslar:

***5 DURDUR!**

- Soykırımsal Zulmü, Toplu Hapisleri, Polis Zalimliğini ve Siyahilerin Katledilmesini **DURDURUN!**
- Patriarkal Ayrımcılığı, İnsandışılaştırmayı ve Heryerde Tüm Kadınlara Boyun Eğdirmeyi ve Cinsiyete Dayalı Her Türlü Baskıyı **DURDURUN!**
- İmparatorluk Savaşlarını, İşgal Ordularını ve İnsanlığa Karşı İşlenen Suçları **DURDURUN!**
- Şeytanlaştırmayı, Göçmenlerin Suçlu Sayılmasını ve Sürülmesini ve Sınırların Askerileştirilmesini **DURDURUN!**
- Kapitalizm-Emperyalizmin Gezegenimizi Yok Etmesini **DURDURUN!**

**** Bkz:** <http://yenikomunizm.com/demokrasi-neden-daha-iyisini-yapamayalim-ki/>

***** DKP ABD Merkez Komitesi 6 Kararı'nın İlk Maddesi:**

Bugün Bob Avakian'ın, 40 senelik devrimci faaliyet temelinde, ortaya koymuş olduğu komünizmin yeni sentezi, devrim yapma ve insanlığı kurtuluşu davasına bilimsel yaklaşım meselesinde bir nitel ilerlemeyi temsil etmektedir. Ayrıca dünyada acil olarak ihtiyaç duyulan komünist devrimin yeni bir aşaması için temeli ve hareket noktasını temin etmektedir.

Baskının olduğu yerde direniş mevcut olacaktır – halk kitleleri içinde bulundukları baskı şartlarına ve bu baskıyı uygulayanlara karşı devamlı başkaldıracaktır. Ancak gerekli bilimsel teori ve önderlik olmadığı takdirde, ezilenlerin mücadelesi kontrol altında ve sınırlar içinde tutulacak, zulmün kaynağı olan düzenin içerisine mahkum edilecek, ve kitlelerin maruz bırakıldığı dehşet devamlı sürüp gidecektir. Yeni sentez ve Bob Avakian'ın önderliği, ezilen halk kitlelerinin, kendilerinin ve son tahlilde de tüm insanlığın kurtuluşu için ihtiyaçları olan devrimi –nihai amacı komünist bir dünya olan devrimi– gerçekleştirmelerini mümkün kılacak gerekli bilimsel kavrayışı ve yaklaşımı temsil etmektedir ve bunun somut vücut bulmuş hali durumundadır.

Bob Avakian'ın kendisinin de vurguladığı gibi, yeni sentez: ***bugün gelineen noktaya kadarki gelişme süresi boyunca komünizmin kendi bünyesinde mevcut olagelmış ciddi ehemmiyette bir çelişkinin, esas itibariyle kendisinin bilimsel olan yöntem ve yaklaşımı ile buna ters düşen tarafları arasındaki çelişkinin nitel bir çözümlenmesini temsil eder ve buna somutluk kazandırır..***

ve:

Yeni sentezde en temel ve esasa ait olan şey, komünizmin bilimsel bir yöntem ve yaklaşım olarak daha da geliştirilmesi ve sentezidir, ve bu bilimsel yöntem ve yaklaşımın genel olarak realiteye, özel olarak da, bütün sömürü ve baskı düzenlerini ve ilişkilerini alaşağı etme ve kökünden söküp ortadan kaldırmaya ve komünist bir dünyaya doğru ilerleme amacıyla yürütülen devrimci mücadeleye daha tutarlı uygulanmasıdır. Bu yöntem ve yaklaşım, yeni sentezin bütün temel öğelerinin ve esas unsurlarının özünde yatar ve onların vasıflarını belirler.

Gerçekten var olan realiteyi kavramayı ve dönüştürmeyi amaçlayan bütün bilimsel yaklaşımlarda olduğu gibi, komünizm de gelişmeye devam etmek zorundadır, ve daha önce kazanılmış olanın ötesine bir ileri sıçrama kaydeden ve hatta bazı önemli hususlarda önceki mevcut anlayışlardan bir kopuş teşkil eden yeni sentez ile birlikte, komünizm nitel bir gelişme elde etmiş bulunmaktadır. Bunu idrak edilip kavranması, bugün gerçek devrimci komünistler ile, komünizm ve devrimden yana olduklarını beyan ettikleri halde aslında böyle olmayanlar arasındaki can alıcı bir ayrışım çizgisini oluşturmaktadır. Nasıl ki 1975'te komünist olmak Mao'nun ve onun şekil verdiği güzergahın takipçisi olmak anlamına geliyordu ise, bugün de komünist olmak, Bob Avakian'ı ve onun şekillendirdiği yeni güzergahı takip etmek anlamına gelmektedir.

Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?

Bob Avakian'ın kritik önemdeki çalışması **“Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?”** kitabı, Selim Sezer'in çevirisiyle, El Yayınları'ndan çıktı!

Kitabın Önsözünden: “...İnsanlık, aşırı boyutlara varan ve pek çok açıdan eşi-benzeri görülmemiş sorunlarla karşı karşıya. Engin yoksulluk denizleri ve eşitsizlik uçurumları... Geleneksel cinsiyet ilişkilerinin zalimce ve sıklıkla kan dökücü bir

şekilde uygulanması ve insanlığın yarısını teşkil eden kadınların her yerde boyun eğdirmeye, alçaltılmaya ve şiddete maruz bırakılması... Vahşi ve “sonu gelmez” yeni-sömürgeci savaşlar ve işgaller... Ve sonuç alıcı şekilde eyleme geçilmemesi halinde gezegenin ekolojik sistemini ve yaşam destek sistemlerini yıkma potansiyelini taşıyan çevre krizi. Dünya, temelden devrimci değişime büyük bir ihtiyaç duyuyor.

Ancak neredeyse bütün muhalif güçler (gerici İslami güçler ve öteki köktenciler hariç) bizim demokrasiden daha iyisini *yapamayacağımız* şeklindeki mevcut baskıcı çerçeveyi kabul ediyor. Geri kalan her şeyin korkunç sonuçlara yol açacağını, daha iyi bir dünyaya giden yolun bizzat demokratik teorinin öğretilerinde ve reçetelerinde yattığını savunuyor.

Kendini komünizmle tanımlayan pek çok kişi arasında bile, komünizmin gerekli bir bileşeni olarak burjuva çağının demokrasisinin öğretilerine inatçı bir bağlılık bulunuyor. Nitekim pek çok kişi Marksizm’in tümünü değilse de çoğunu elinin tersiyle itti ve toplumsal değişimin çerçevesi olarak 18. Yüzyıl demokrasisinin ideallerine, teorisyenlerine ve ufuklarına geri döndü.

Bu bağlamda, ***“Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?”*** çalışmasının yayınlanması son derece önemli ve yerinde. Bob Avakian, demokrasi hakkındaki yanlış anlayışı ters yüz ederek bunun neden ve nasıl aşırı derecede sınırlayıcı olduğunu gösteriyor ve demokrasinin iddialarının aşıldığı bir kurtuluş vizyonu sunuyor.

Bunu sonuçları büyüktür. Zira dünyanın korkunçlukları, kapitalizm-emperyalizme, *onun* sömürü ve baskıya dayanan küresel ekonomisine, *onun* tüm bunları hayata geçiren ve pekiştiren devlet iktidarına ve politikasına ve *onun* dünyadaki tüm bu gereksiz sefalet ve acılardan sorumlu olan sistemi meşrulaştırıp rasyonalize eden ideolojisine ayrılmaz bir şekilde bağlıdır. Bir başka şekilde ifade etmek gerekirse, bu kitapta ele alınan meseleler, dünyanın var olan haliyle mi

kalacağı, yoksa insanlığın yepyeni özgürlük ufukları açan komünist devrim yoluyla onu dönüştüreceği mi sorusuyla ilintilidir.

“Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?”, güçlü bir şekilde bu momente aittir.

“Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?” ilk olarak 1986 yılında yayınlandı. Avakian bu metni, ABD liderliğindeki emperyalist blok ile Sovyetler liderliğindeki sosyal-emperyalist blok arasındaki yoğunlaşan rekabetin yarattığı uluslararası zemin karşısında yazmıştı. Reagan liderliğindeki ABD yönetici sınıfı, o dönemde Sovyet “totalitarizmine” karşı bir siper olarak “Batı demokrasisi” etrafında ideolojik saldırılarını arttırmıştı. Bu aynı zamanda, Marksizm’i bir “radikal demokratik söylem” olarak “yeniden yorumlamaya” çalışan ve sosyalist projeyi demokrasinin doğrusal bir şekilde genişletilmesine dönüştüren çeşitli “sosyalist” teorisyenlerin, “Marksizm’in krizi” bayrağı altında çekicilik kazandığı bir dönemdi.

Avakian, 2005 tarihli, *From Ike to Mao and Beyond* [“Ike’tan Mao’ya ve ötesine”] isimli anı kitabında, bu kitabın amacından ve öneminden söz ediyordu. Bazı düşünceleri, faydalı bir çıkış noktası niteliğindedir:

Hem ABD’de hem de daha geniş olarak dünyada son derece büyük bir mesele olduğu için, demokrasi sorununa odaklandım. Kasten provokatif bir başlık olan *Demokrasi: Bundan Daha İyisini Yapamaz Mıyız?* başlığıyla, demokrasiyi tarihsel bağlamına oturtan ve tarih boyunca farklı demokrasi türlerinin taşıdığı gerçek içeriği tahlil eden bir kitap yazdım. Toplumun küçük bir dilimi için demokrasi olan, ancak halkın çoğunluğunun köleleştirilmesine ve sömürülmesine dayanan antik Yunan ve Roma toplumlarına geri gittim ve bunu günümüze getirerek,

ABD'nin "büyük demokrasi"sinin sınıfsız, saf bir demokrasi değil, hem ABD'de hem de dünya çapında halk kitlelerinin sömürülmesine ve ezilmesine dayanan bir yönetim ve demokrasi sistemi olduğunu gösterdim. Bir başka deyişle bunun kapitalist ve emperyalist sisteme ve bu sisteme liderlik edip ondan kazanç sağlayan yönetici sınıfa dayanan ve tüm bunlara hizmet eden bir demokrasi olduğunu gösterdim.

Demokrasi hakkındaki pek çok yaygın yanlış düşünceyle ve yanılsamayla uğraştım ve çok övülen "Amerikan demokrasisi"nin gerçekte nasıl da net bir sosyal ve sınıfsal içeriğe sahip olduğunu – *burjuva* demokrasisi olduğunu ve gerçekte burjuva diktatörlüğünün bir biçimi, burjuva yönetici sınıfın ve kapitalist sömürü sisteminin çıkarlarına hizmet eden baskıcı bir yönetim sistemi olduğunu – gösterdim. *Demokrasi: Bundan Daha İyisini Yapamaz Mıyız?*, her türlü baskı ve sömürü sistemine ve ilişkisine son vermek için bütün devletleri – bir başka deyişle, bütün diktatörlükleri – aşmak ve nihayet, her türden demokrasinin kurumlarına ve formel yapılarına artık ihtiyaç duymayacak ve bu kurum ve yapıları aşmış olduğumuz, toplumun bir kesimi kendi saflarında demokrasi uygularken toplumun geri kalanını üzerinde diktatörlük uygulamasına gerek kalmaksızın, insanların kendi işlerini kolektif olarak kendilerinin yürütebileceği sınıfsız bir topluma ulaşmak gerektiğini gösterdi.[1]

Şimdi, geleneksel yaygın inanışlar demokrasi ve diktatörlüğün birbirinin tam zıttı olduğunu, demokrasinin olduğu yerde diktatörlüğün olmadığını, diktatörlüğün olduğu yerde de demokrasinin olmadığını savunuyor. Avakian ise çeşitli açılardan yaklaşarak, demokrasinin bir diktatörlük biçimi olduğunu ortaya çıkarıyor.

Kitapta, adalet, demokrasi ve eşitlik hakkındaki evrensel beyanların aslında, üretici kitlelerin üretim araçlarından ayrılması – ve ABD örneğinde açık kölelik – temelinde, kapitalist üretim ilişkileri sistemindeki derin eşitsizlikleri gizlediği ve rasyonalize ettiği gösterilmektedir. Avakian aynı

zamanda, burjuva toplumunun devamlı olarak, bireysel egemenliği devlet tarafından korunan, kendi kendine karar veren birimler olarak birbirleriyle etkileşim kuran atomize bireylerden oluşan bir toplum olarak idealize edilmesinin gerçek bir ekonomik-sosyal temeli olduğunu gösterir. Bu, mülkiyet hakkının, yani burjuva mülkiyet hakkının temel ve çekirdek hak olduğu, proleterlerin ise bizzat, sermaye tarafından satılan ve sömürülen metalara indirgendiği meta üretimi ve değişim dünyasına denk düşen bir toplum temsilidir

Demokrasi: Bundan Daha İyisini Yapamaz Mıyız?, kendi ayakları üzerinde duran bir çalışma. Fakat günümüzün bakış açısından bu çalışma, demokrasi ve sosyalist ve komünist toplum hakkında yaptığı tahlillerle birlikte, aynı zamanda otuz yıldan daha eski olan, daha büyük ve tarihsel bir projenin parçası olarak görülmelidir: Bob Avakian'ın komünizmin yeni sentezini oluşturması.

Burada, geriye dönmek gerekiyor. 1950'lerde Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restore edilmesinden yirmi yıl sonra, 1976'da Çin'de sosyalizm tersine dönmüştü. Sosyalist devrimlerin ilk dalgası sona ermişti. Artık dünyada sosyalist bir devlet yoktu. Bu devasa tarihsel geri düşüşün karşısında, bu ilk aşamanın sonunun ortaya koyduğu büyük sorular karşısında ve (eleştirel olmayan bir şekilde kabul edilen) bu deneyime yönelik saldırı ve iftiraların orta yerinde, komünist devrim yönünde yeni bir ilerleme için gerçek anlamda bilimsel bir değerlendirme temel önemdeydi. Ve bu muazzam devrimler yenilgiyle karşılaştığı gibi, dünyada çok büyük değişimler de meydana gelmiş, bu değişimler yeni korkunçluklar yaratmış ve çağdaş dünyada devrim yapmanın önüne yeni zorluklar getirmişti.

Komünizme duyulan büyük ihtiyaç bir kez daha kendini ortaya koymuştu. Ancak eğer yeni meydan okumalarla karşı karşıya gelinecekse, komünizm teorisi ve pratiği ilerlemelidir.

Bob Avakian bu sorumluluğu üstlendi ve bu büyük ihtiyaca yanıt

veren bir komünist eserler toplamı ve bir yöntem ve yaklaşım geliştirdi.

Ele alınması gereken büyük bir sorun, demokrasi sorunuydu. Avakian, uluslararası komünist hareketin tarihinin çoğunda, komünist projeyi demokratik projeyle birleştirme eğiliminin varlığını tanımladı. Bugün de artan bir düzeyde, geçmişin komünist hareketinin (başka belirleyici sorunlarla birlikte) özellikle bu demokrasi sorunu hakkında bir ayrışma yaşadığına tanık oluyoruz. Nitekim, demokrasi konusunda yaşanan kafa karışıklığı – kasıtlı bir cehalet değilse – günümüzün dünyasında devrimin ilerlemesinin önünde büyük bir prangadır.

Avakian komünizmin yeni sentezini şekillendirirken, komünist devrimin ilk dalgasının hem büyük atılımlarını, hem de kusurlarını ve sorunlarını değerlendirdi. İnsan davranışının ve anlayışının çeşitli alanlarından yararlandı. Dünyadaki büyük değişimleri dikkate aldı.

Demokrasi: Bundan Daha İyisini Yapamaz Mıyız?, bu yeni sentezin geliştirilmesinde önemli bir adımdı. Bu sentezin kritik bir bileşeni ve belirgin bir özelliği, enternasyonalizmdir. Avakian bir yandan, eserinde enternasyonalizmin maddi temeli hakkında ve nihai ve genel bir anlamda, tekil bir ülkede devrim açısından bile neden dünya sahnesinin en belirleyici alan olduğu konusunda daha ileri bir tahlil yapmış; diğer yandan da herhangi bir tekil sosyalist ülkenin temel sorumluluğunun dünya devriminin ilerlemesi için bir üs olma olduğu şeklinde yeni bir anlayış geliştirmiştir.

Yeni sentezin bir diğer hayati boyutu, sosyalist toplumda muhalif ve entelektüel mayanın çok daha büyük düzeyde değerlendirilmesidir: bu, sadece izin verilecek bir şey olarak değil, aynı zamanda proletarya diktatörlüğü, toplumun süregiden sosyalist dönüşümü ve nihai hedef olan komünizm hedefine doğru dünya çapında yürütülen mücadele bağlamında ve bunları temelden güçlendirmenin ve ilerletmenin anahtar bir parçası olarak aktif biçimde teşvik edilmesi gereken bir şey

olarak değerlendirilir. Avakian'ın komünizme giden sosyalist geçişi yeniden düşünmesi, bu kitap içinde görülmektedir.

Avakian'ın ortaya koyduğu komünizmin yeni sentezi, *Communism: The Beginning of a New Stage – A Manifesto From the Revolutionary Communist Party, USA*, [“Yeni bir aşamanın başlangıcı: ABD Devrimci Komünist Partisi'nden bir manifesto] metninde özetlenen haliyle, “Marx'ın komünist hareketin başlangıcında yaptığı şeyin” benzeridir: “komünist devrimin birinci aşamainın bitişinin ardından, var olan yeni koşullar içinde, bu devrimin yenilenmiş ilerlemesi için teorik bir çerçevenin oluşturulması”.[\[2\]](#) Bu, günümüzün dünyasında komünist devrimin ilerlemesini ve daha iyisini başarmasını sağlayan bir çerçevedir. Komünizme daha bilimsel ve daha kurtuluşçu bir temel getirmektedir.

O halde, “demokrasi: bundan daha iyisini yapamaz mıyız?” sorusuna geri dönelim. Yanıt şudur: evet, yapmalıyız. Ve komünizmin yeni sentezi temelinde, yapabiliriz...”

Kitap Hakkında Yazılanlar

Demokrasi ya da “gerçek” demokrasi, insanlığın toplumsal örgütlenmesinin zirvesi midir? Sosyalist devrimin temel amacı, demokratik kurumların genişletilmesi ve derinleştirilmesi midir? Bob Avakian, bu meselede statükoyu çok daha kökten altüst edecek, demokrasiden çok daha özgürleştirici bir şeyin mevcut olduğunu savunuyor.

Avakian, antik Yunanistan ve Roma'da geliştirildiği şekilde demokrasi kavramını inceliyor, ve Hobbes, Locke, Rousseau, Paine ve Mill'in demokrasi teorilerini derinlemesine tahlil ediyor ve devamla modern totalitarizm teorisinin ideolojik dayanaklarını tetkik ediyor, demokrasi ile devrim arasındaki ilişki hakkında bugünkü Batılı Marksist ve Sovyetler Birliği'ndeki anlayışları eleştiriyor. Araştırmasını sonuçlandırırken, Avakian, sosyalist devrimin dönüştürücü potansiyellerini inceliyor ve aynı zamanda böyle bir devrimi

gerçekleştirmenin doğasına mahsus meseleleri ve çelişkileri de dikkatle gözden geçiriyor.

Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?, toplumsal örgütlenmenin yapıları ve barındırdığı imkânları hakkında kişiyi yeniden düşünme zorunda bırakıyor; bu kitabın pratik ve programatik önemi çok büyüktür. Avakian'ın vardığı sonuçlarla her okuyucu hemfikir olmayacaktır. Ancak bu kitabı okuyan hiç kimse demokrasiye bir daha aynı mercekten bakamayacaktır.

"Siyasi tartışmada, 'demokrasi' genel olarak basit, sorgulanmaz, ebedi doğru telakki edilir ve siyasi hayatın her biçimi ve meselesinin de ona karşı tutulup objektif olarak kıyaslanabileceği varsayılır. Avakian, kaynaklarını ve tarihini detaylı bir şekilde inceleyerek, demokrasi teorisi ve pratiğinin köküne inmeye kolları sıvıyor; ve sonuç olarak, herkesin çıkarlarına hizmet ediyormuş gibi görünen demokratik kurumların aslında kimin sınıf çıkarlarına hizmet ettiğini ortaya koyuyor. De Tocqueville'in Amerika'da Demokrasi, Arendt'in Totalitarizmin Kökenleri gibi klasiklerde görülen standart demokrasi savunmalarını keskin ve berrak bir şekilde eleştiriyor. Yazar ayrıca hâlâ mevcut yaygın burjuva teorilere bağlı oluşlarını gösterdiği, demokrasinin radikal ve sosyalist yeniden yorumlamalarını da hedef alıyor. Avakian demokrasinin niteliğine özgü sınırları konusundaki tavrını öyle bir şekilde tartışıp temellendiriyor ki, kitabı dikkatle okuyanlar kendi görüşlerini berraklaştırmak ve yeni baştan düşünmek zorunda kalıyor. Avakian, siyasi felsefe ve siyasi pratik hakkında ciddi ve dikkat talep eden bir eser ortaya çıkartmış bulunuyor."

Norman K. Gottwald

İncil ve Özgürlük: Siyasi ve Sosyal Yorumlama'nın editörü

[mks_pullquote align="left" width="300" size="18" bg_color="#000000" txt_color="#ffffff"]"Avakian, Marksist bir tahlille, liberal demokratik teorinin ermiş bilinen azizlerinin ipliğini pazara çıkarıyor: Stuart Mill'in içini

dışına çeviriyor, John Locke’u lime lime ediyor. Bu tahlilleri uygun bir tutam Maoist baharatla da terbiye ediyor; sonuç, acısı yerinde, lezzetli bir yemek!” – **Ross Gandy, Marx ve Tarih’in yazarı**[/mks_pullquote]

“Avakian, demokrasi teorisinin temel varsayımlarını yerle bir eden ve gediksiz muhakeme yürüten son derece orijinal bir eser yazmış bulunuyor. Malzemeye hakim oluşunu, sağlam ve kışkırtıcı bir radikalizmle birleştiriyor. Bu eser, siyasi sonuç çıkartmaktan çekinmeyen güçlü bir felsefe ve tarihsel düşünce çalışmasıdır. Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?, bu konudaki belli başlı Marksist tahlillerin arasında yerini almalıdır.”

Raymond Lotta – “Amerika İnişte” kitabının yazarı

[1] Bob Avakian, *From Ike to Mao and Beyond: My Journey from Mainstream America to Revolutionary Communist, A Memoir*, Chicago: Insight Press, 2005, s. 426-27.

[2] *Communism: The Beginning of a New Stage—A Manifesto From the Revolutionary Communist Party, USA*, Chicago: RCP Publications, 2009, s. 24; revcom.us sitesinde mevcuttur. Bu belgenin 4. Bölümü, Avakian’ın komünizmin yeni sentezinin temel unsurlarına dair özlü bir karakterizasyonu içerir.

Muhafazakarlar, Liberaller, Devrimciler

Editörün Notu: Bob Avakian’ın aşağıdaki yazısı “Kemiklerin Minberinden Vaaz Vermek: William Bennett’in Erdemlerinin Altındaki Gerçeklik Veya Ahlaka İhtiyacımız Var, Ama Geleneksel Ahlaka Değil” başlıklı kitabındandır. İlk kez *Revolutionary Worker*’ın 977.sayısında 11 Ekim 1998 tarihinde yayınlanmıştır. “Kemiklerin Minberi” içinden

aktarılan bu yazıda, Bob Avakian, burjuvazi içinde William Bennett gibi muhafazakar güçlerin inisiyatifi nasıl ele geçirdiğini anlatıyor. Bennett, “Öfkenin Ölümü” isimli kitabında bir “ahlaki otorite” ve Clinton’un istifasını talep eden güçlü bir ses olarak ortaya çıkmıştı.

Kaynak için: [RW ONLINE:Bob Avakian: Preaching from a Pulpit of Bones \(revcom.us\)](http://revcom.us)

“Batı ahlakı” -toplumun sınıfsal bölünmeler, sömürü, ataerkillik ve diğer baskı biçimleri ile belirlendiği dünyanın bütün bölümlerinde egemen olan ahlaktır- baskı için her zaman gerekçe ve mazeret olmuştur. Bugün ABD gibi bir toplumda, kelimenin tam anlamıyla kölelik artık desteklenmemesine rağmen ve kadınlar kelimenin tam anlamıyla (ya da yasal olarak) erkeklerin malı şeklinde, emeğin sömürülmesi gibi, Siyahilerin ve diğer “azınlıkların” boyun eğdirildiği gibi muamele görmeseler de, kadınların ezilmesi, mevcut sistemin ayrılmaz ve vazgeçilmez bir parçası olmaya devam ediyor. Bu sistemi sarsan veya altüst etme eğilimindeki bu değişiklikler karşısında aslında bu durum şaşırtıcı değildir. Bu toplumun yönetici sınıfı, baskı kılıcını keskinleştirip daha da acımasız bir şekilde kullanmakta ve “geleneksel ahlakın” otoritesini daha saldırgan bir şekilde öne sürmektedir. Dolayısıyla, “Aile” ve “Aile Değerleri” için kutsal bir haçlı seferi yürütenler yalnızca William Bennett ve diğer “Muhafazakarlar” değildir, aynı zamanda Demokratlar ve egemen sınıfın “liberalleri” de onlarla bu yolda birleşerek rekabet halindedir.

Ancak gerçek şu ki, “Muhafazakarlar”, bu haçlı seferinde ve daha genel olarak içinden geçtiğimiz günlerde “Liberaller” karşısında inisiyatif sahibidir. Peki niçin? Altta yatan bir dizi faktör var: Büyük jeopolitik değişiklikler, özellikle Sovyet bloğunun ve Sovyetler Birliği’nin dağılması; dünya ekonomisindeki değişiklikler -sermaye tarafından üretimin spekülatif ve diğer asalak faaliyetlerinin daha da uluslararasılaştırılmasını içeren süreçler- iş gücünün

bileşiminde “mavi yakalı” işlerden uzaklaşan önemli kaymalar da dahil olmak üzere ABD ekonomisindeki 1980’lerde benzeri görülmemiş değişiklikler ve ABD askeri birikimine dair borçlarda büyük bir artış durumu (“soğuk savaş kazanmanın” maliyeti) yaşanmıştır.

Dolayısıyla liberalizmin zayıflaması geniş bir tuvale bakarak görülmelidir. Bir yandan ekonomik ve sosyal değişimler - endüstrinin “küçülmesi” ve sendikaların gerilemesi, banliyöleşme ve eski çizgideki kentsel siyasi koalisyonların kırılması gibi- New Deal siyaseti gibi geleneksel sosyal destekleri zayıflatmıştır. Öte yandan, yoğun küresel ekonomik baskılar ve yaklaşmakta olan mali kriz, hükümet harcamalarının ve sosyal programların -özel sektörde sonraki yıllarda gerçekleştiği gibi- köklü bir şekilde yeniden yapılandırılmasını zorunlu kılmaktadır.

İşte bu “verimli bir şekilde çalışan” ve her zamankinden daha hareketli olan bir kapitalizm çağıdır. Bu durum, üretimi ucuzlatmak, ücretleri ve sosyal yardım düzeylerini düşürmek ve daha esnek ve “kullanılabilir” bir işgücü yaratmakla ilgilidir. Şimdilerde “üretken olmayan maliyet yükleri” olarak kınanan New Deal/Büyük Toplum tipi sosyal harcamaları büyük ölçüde azaltmakla ilgilidir (“Bildiğimiz şekliyle refahın sona ermesi” ifadesini ortaya atan Demokratların Clinton’ı değil miydi?) Bu ve ilgili faktörler, ABD’de kapitalist yönetimin Demokrat Parti yönetiminin temeli olan “New Deal konsensüsü” ve imtiyazlı programların (“yoksulluğa karşı savaş” vb.) zeminini kesmiştir.

Dirilen Ataerkillik

Bununla birlikte, aynı faktörlerin birçoğu, kadın hareketinin yürüttüğü mücadeleyle birlikte çok sayıda kadının yalnızca evin dışında çalışma zorunluluğu ile değil, aynı zamanda çalışma olanağına da sahip olduğu bir durumla sonuçlanmıştır. Bütün bunlara büyük bir alt üst oluş ve kargaşa eşlik etmektedir. Bu durumun en önemli sonuçlarından biri olarak,

çeşitli açılardan ve ABD'deki nüfusun çeşitli sektörleri arasında geleneksel ataerkil ailenin temeli ve onunla bağlantılı "geleneksel aile değerleri" önemli ölçüde aşınmıştır. Yine de tüm bu değişimler aynı sistemin sınırları içinde, aynı kapitalist ekonomik ilişkiler temelinde gerçekleşmektedir.

Bu potansiyel açıdan patlama gücü oldukça yüksek bir çelişkidir ve birçok açıdan zaten patlak vermektedir. Bir yandan, bu sistemi yönetenlerin bu çelişkiyi "kapsaması" ve toplumu parçalamakla tehdit edebilecek bir kutuplaşma üretmesine izin vermemesi hayati önem taşımaktadır. Özellikle, çok sayıda kadını -pek çok uzmanı ve diğer orta sınıflardan kadınları içerir- kökten yabancılaştırmaktan ve onları statükoya radikal muhalefete sürüklemekten kaçınmaya çalışmak zorundalar. Aynı zamanda, statüko koruyucularının ataerkil ilişkileri güçlendirmeleri ve onları mevcut durumun gerçeklerine uyarlamaları da çok önemlidir.

Kürtaj hakkı etrafındaki kutuplaşma ve şiddetli mücadele, bunun yoğun bir ifadesi olmuştur. Kürtaj karşıtı "hareketin" özü başlangıcından itibaren "yukarıdan" yönetilen ve yönlendirilen (sözde Tanrı buyruğunu değil, güçlü yönetici

sınıf figürlerinin rolünü kastediyorum) kadınların çocuk yetiştiricileri olarak belirleyici rolünde ısrar etmek de dahil olmak üzere, kadınlar üzerinde açıkça ataerkil kontrol iddia etmek olmuştur. Bu “hareketin” köktendinci piyadeleri bunu çok net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Life dergisinde (Temmuz 1992) alıntılanan, bir “Kurtarma Operasyonu” mitinginde sunulan aşağıdaki dua, bunu simgelemektedir:

“Lütfen Tanrım, erkeklerimize ihtiyacımız olmadığını söyleyen şu kadınların kalplerindeki laneti lütfen parçala. Böylesi bir serbestliği parçala.” Bu duanın bir kadın tarafından dile getirilmesi gerçeği, Hitler yönetimindeki Almanya’da Nazi saflarına önemli sayıda kadının aktif katılımını ve özel rolünü ürkütücü bir şekilde hatırlatmaktadır (Claudia Koonz tarafından yazılan *Mothers in the Fatherland* isimli kitapta bu durum analiz edilmektedir). (Kürtaj karşıtlarının fetüslerin kürtajını karakterize etmek için Holokost hayaletini gündeme getirmeleri, kürtaj etrafında yürütülen kavganın en çirkin ironilerinden biridir. İşin aslı kadınların temel “annelik” rolüne aykırı bir şey olarak kürtaja saldıran -bunu kısıtlayan ve suçlayan- Hitler faşistlerinin durumuna da oldukça paraleldir.

Yoksullara Karşı Savaş

Başka bir boyutta, ABD’deki ve dünya ekonomisindeki ve jeopolitiğindeki değişiklikler, Amerikan toplumunun dibindeki özellikle kentlerdeki gettolarda ve barriolarda yaşayan milyonlarca insanı, büyük ölçüde uyuşturucu etrafında odaklanan ve her büyük kentsel alanda (birçok küçük kent ve kasabada ve hatta kırsal alanlarda) büyük bir ekonomik faktör ve büyük bir işveren haline gelen “yeraltı ekonomisi” haricinde anlamlı veya kazançlı herhangi bir istihdamdan az çok kalıcı olarak “dışarıda tutma” durumuyla karşı karşıyadır. Burada bir kez daha, mevcut güçlerin ihtiyacı toplumun tabanındaki halk kitleleri üzerinde nihai kontrolü sağlamak,

onlarla toplumun diğerk kesimleri (“orta sınıflar”) arasına engeller dikip güçlendirmek ve bu durumu sürdürmektir. Bu durum, suç ve cezaya ayrılan fon ve kuvvetlerdeki devam eden artışı -polis ve hapishaneleri, ayrıca bu kitlelere karşı “uyuşturucuyla savaş” ve “suçla savaş” adı altında yürütölen fakat hiçbir zaman “kazanılmayan” ve sürekli devam eden savaşlar gerçeğini de- açıklar.

Bütün bunlar, ABD’deki yönetici sınıf siyasetinin çerçevesini ve “tonunu” belirlemektedir. Bu durum “başı çeken” yaklaşımın agresif olmasını, toplumun dibindekilere art niyetli saldırıları, onlara verilen tavizlerin kesilmesini -sözde yoksulluğa karşı savaş yerine, yoksullara karşı savaş durumunu- ataerkillik ve vatanseverliğin “eski moda değerlerini” ve aynı zamanda “eski güzel” beyaz şövenizmini (ırkçılığı) teşvik etmek ve uygulamak için eşit derecede agresif ve kötü ruhlu bir haçlı seferini gerektirmektedir.

Birbiri ardına her tür “teori” ve “çalışma” -toplumdaki ırklar, cinsiyetler, diğerk gruplar arasında doğuştan gelen ve değişmez nitelikteki farklılıklar olduğunu, bazı kişilerin neden diğerkleri üzerinde ayrıcalıklı ve baskın bir konuma sahip olduğunu, bunun gerçekten olması gereken bir durum olduğunu açıklama iddiası- kitle iletişim araçlarıyla yaygınlaştırılmakta ve meşrulaştırılmaktadır. Böylece, bu tür eşitsizliklerin üstesinden gelme iddiasındaki programların niçin başarısızlığa mahkum ve tükenmiş olduklarına dair “bilimsel bir açıklama” sağlandığı iddia edilmektedir. Aslında daha fazla bilimsel kanıtın sağladığı şey, derin eşitsizliklerin üstesinden gelme iddiasını terk eden ve bunun yerine neden üstesinden gelinemeyeceklerine dair “derin nedenler” icat eden bir sistemin ve yönetici sınıfın mutlak şekilde iflasıdır. Ve tüm bu meselelerde “liberallerin” oynayacakları belirli roller olsa da, inisiyatif esas olarak “muhafazakarların” elindedir.